ΑΡΙΘ. 276

ΕΤΟΣ ΣΤ'

ΕΒΔΟΜΑΣ

13.1.33

ΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΛΙΔΕΣ 44

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΑΡΥ. 4
ΕΤΟΣ ΣΤ'.
ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρᾶ 15 - 'Αθῆναι
Τηλέφωνον: 64 - 67
Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἐσωτερικοῦ	λ.	200
Ἐξωτερικοῦ	Δολλάριο	5
Ἀμερικῆς	«	5
Αἰγύπτου	«	5

Τὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Διαχειριστήν.

OREODONT
ἡ Ὀδοντόκρεμα
πού δίδει ἄσπρα
ὡραῖα δόντια
εὐχάριστο
στόμα
ἀκόμη καὶ εἰς
τοὺς καπνιστάς
Α.Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ
— ΑΘΗΝΑΙ —
"ΔΙΤΣ"

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA
Δισκία κατὰ τῆς
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
ἀπὸ φυσικὰ ἅλατα ξηρῶν ἰαματικῶν πηγῶν Bad Kissingen (Γερμανία) μετὰ φυτικῶν ἐκχυλισμάτων. Οὐδεμίαν στομαχικὴν ἀνωμαλίαν ἐπιφέρουν.
Ἀποτελεσματικότης ἀσφαλής
Πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεῖα εἰς κυτία τῶν 100 δισκίων.
Γεν. Ἀντιπρόσωπος
Τζοῦρος καὶ Καρρᾶς
Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων 9
Παρακαταθήκη Πάτραι, Β. Φωτόπουλος, Πατρέως 66.
Θεσ)νίκη Καραβίδας καὶ Σια Στοὰ Φορόγλου
Τηλέφωνον 53 – 87

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΖΩΝΕΣ
ΤΕΛΕΙΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ
ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ
Η' ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ
ΕΤΟΙΜΕΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

Ἑβδομὰς ΑΓ' ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ

Παρασκευὴ
13
Ἰανουαρίου
1933

"Τὸ παιχνίδιον τῆς νυκτός!"

«Τὸ παιχνίδιον τῆς νυκτός» - ὅπως τὸ διαλαλεῖ ὁ ἐφευρέτης του - καὶ ὁ ἥρως τοῦ παιχνιδιοῦ ὁ «Ροβέρτος» κάθε βράδυ συγκεντρώνουν στὰ πεζοδρόμια τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου τὸ φιλοπερίεργον καὶ νοῆμον κοινόν. Τὸ θέαμα ὅπως θὰ ἔγραφε καὶ ὁ Σουρῆς:

«Εἰς τὰς ὀκτὼ ἀρχίζει τῆς ἐσπέρας...»

καὶ περατοῦται περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὁπότε ὁ Ροβέρτος κουρασμένος ἀπ' τὴν διαρκῆ ὀρθοστασίαν καὶ τοὺς σάλτους, προτιμᾶ νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ χάρτινος ἥρως ἐκτελεῖ εὐσυνείδητα καὶ εὐπειθέστατα τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του καὶ τὰ κέφια τοῦ κοινοῦ.. Κινεῖται, οονεῖται, στροβιλίζεται καὶ κάποτε - κάποτε πέφτει ἀνάσκελα πάνω στὸ πλακόστρωτον, ἀναμένων νέας διαταγάς. Στὸ ἴδιο διάστημα ὁ ἐπιχειρηματίας ἐξαντλεῖ τὴν ρητορικήν του δεινότητα ἐξυμνῶν τὰ προτερήματα καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ «παιχνιδίου τῆς νυκτός» καὶ τοῦ χαρτίνου Ροβέρτου, πουλώντας χάρτινα ὁμοιώματα τοῦ ἥρωος καὶ εἰσπράττοντας τὴν ἀξίαν των.

Ἡ ἐφεύρεσις καὶ τὸ «παιχνίδιον», πᾶνε καλά. Ὁ κόσμος ποὺ διασκεδάζει βλέποντας ἕναν χάρτινο καραγκιόζη νὰ πηδᾷ στὸν ἀέρα, σπεύδει νὰ παρακολουθήσῃ τὴν παράστασι καὶ νὰ ἀγοράσῃ... Ροβέρτους. Ὁ ἐπιχειρηματίας ἐξηγεῖ τὸ φαινόμενον:

— Ἰδού λοιπὸν κύριοι... Προσάπτετε μίαν κλωστὴν εἰς τὸ παντελόνι σας καὶ μ' αὐτὴν προσδένετε τὸν Ροβέρτον. Ἡ νύκτα σᾶς ὑποβοηθεῖ. Οὐδεὶς βλέπει τὴν κλωστήν, ἐξ' οὗ καὶ λέγεται «παιχνίδιον τῆς νυκτός». Οὕτως ἐχόντων κουνᾶτε τὸ πόδι σας καὶ ὁ Ροβέρτος.. χορεύει! Ἀκινητεῖτε τὸ κούνημα τοῦ ποδός καὶ ὁ Ροβέρτος πλαγιάζει χάμω. Ἁπλούστατον τὸ παιχνίδιον καὶ διασκεδαστικόν. Ἔχετε σπήτι σας ὁλόκληρον παράστασιν μὲ δραχμὰς δύο μόνον! Ἐννοήσατε;

Καὶ ἂν μὲν ἐννοήσατε, ἔχει καλῶς. Ἀγοράζετε τὸν Ροβέρτον καὶ ἀπέρχεσθε. Ἂν πάλιν δὲν ἐννοήσατε, τότε τί νὰ σᾶς πῷ; Ἀσφαλῶς θὰ εἶσθε ἀνεπίδεκτοι μαθήσεως...

Λόγοι τιμῆς

Οἱ δρόμοι ἐξωραΐζονται, τ' αὐτοκίνητα πλησιάζουν νὰ φτάξουν τὸν ἀριθμὸν τῶν τριανταπέντε χιλιάδων, τὸ οὐΐσκι πάει νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ρετσίνα ἀκόμα καὶ στὴν ταβέρνα, τέλος τὸ κάθε τί προσπαθεῖ νὰ πάρῃ μιὰν νότα ἐκπολιτιστικὴ καὶ μονάτερνα καὶ μόνον ἕνα πρᾶγμα ἐξακολουθεῖ -καὶ δυστυχῶς φαίνεται πὼς θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπ' ἄπειρον νὰ κατεβάζῃ τὴν στάθμη τοῦ πολιτισμοῦ μας ἀρκετὲς μοῖρες κάτω: οἱ «λόγοι τιμῆς» καὶ οἱ «φόνοι τιμῆς»!.

Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ ἀπομεινάρια συνηθειῶν τῆς κακῆς ὥρας, μένουν κολλημένα ἀπάνω μας σὰν ἀστρείδια καὶ διαρκῶς ἔρχονται νὰ μᾶς θυμίζουν, ὅτι ἡ ἐλευθερία καὶ τὰ δικαιώματα τῆς ζωῆς μιᾶς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως εἶνε ὑπόθεσις κεφιοῦ ἢ ἀνοχῆς μιᾶς ἄλλης. Μ' ἄλλα λόγια δηλαδή, ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου παύει νὰ ὑφίσταται ἀπ' τὴν στιγμὴν ποὺ στὸ κέφι τοῦ πρώτου τυχόντος θὰ περάσῃ ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ τιμή του - τιμὴ δυστυχῶς ποὺ τὴν θυμᾶται τὴς περισσότερες φορὲς τὴν δωδεκάτην ὥραν- ἐθίγη ἔστω καὶ κατὰ φαντασίαν ἢ γιὰ δικούς του ἰδιοτελεῖς σκοπούς.

Ἡ τιμὴ εἶνε ἡ δικαιολογία, ἡ τιμὴ εἶνε ἡ ἀπολογία, ἡ τιμὴ εἶνε ἐκείνη ποὺ ἐν ὀνόματί της διαπράττονται τὴς πιὸ πολλὲς φορὲς ἀληθινὲς τραγῳδίες...

Ἂν θελήσῃ κανένας παίρνοντας ἕνα σταθερὸ χρονικὸ διάστημα ὡς βάσιν, νὰ κάνῃ ἕναν ὑπολογισμὸ ὅλων αὐτῶν τῶν δραμάτων τιμῆς, θὰ δῇ στὸ τέλος πὼς στὰ περισσότερα τους θἄπρεπε νἄνε κατήγοροι καὶ τιμωροὶ τὰ θύματα, καὶ θύματα αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ τιμωροί. Θὰ διαπιστώσῃ πὼς οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ὁπλίζουν τὸ χέρι τους μ' ἕνα πιστόλι ἢ μαχαῖρι, καὶ κομματιάζουν τὴν ζωὴ ἑνὸς ἄλλου προβάλλοντες γιὰ ἐπιχείρημα τὴν προάσπιση καὶ τὴν περιφρούρηση τῆς τιμῆς των, ἔχουν οἱ ἴδιοι πρὸ πολλοῦ διακόψει κάθε δεσμὸ μὲ τὴν ἠθικὴ καὶ συνεπῶς καὶ τὴν τιμή τους. Θὰ ἀντιληφθῇ πὼς τὴν τιμὴ αὐτή, γιὰ τὴν ὁποίαν κόπτονται, τὴν ἔχουν ξεχάσει στὸ ντουλάπι τους, ὅπως ξεχνᾷ ἕνας ἄλλος ἕνα παληὸ καὶ τρύπιο κοστούμι ρούχων καὶ θυμοῦνται νὰ τὴν ξεκρεμάσουν ὅταν τοὺς λείψῃ ἡ ἐκμετάλλευσίς της ἢ ἡ πιθανότης ν' ἀποκτήσουν ἕνα καινούριο κοστούμι! Ἔτσι εἶνε, κι' αὐτοὺς τοὺς θλιβεροὺς συλλογισμοὺς θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ κάμῃ ὁποιος θελήσῃ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν πραγματοποίησι ἑνὸς παρόμοιου ὑπολογισμοῦ. Στὸ μεταξὺ ὅμως ἄσχετα μ' ὅλα αὐτά, κι' ἐνόσῳ ὑπάρχει ἡ πεποίθησις πὼς οἱ ἔνορκοι ὄχι μόνον ἀθῳώνουν μὰ καὶ συγχαίρουν κάθε ἡρωϊσκον δράματος τιμῆς, οἱ κύριοι αὐτοὶ θὰ μποροῦν νὰ σκοτώνουν ἄλλος τὴν ἀδελφή του, ἄλλος τὴν γυναίκα του, ἄλλος τὴν κόρη του, ἄλλος τὴν φιλενάδα του.

Ὁ τιμάριθμος τῆς ζωῆς μπορεῖ νὰ ἀκριβαίνε, ἡ ἀξία τῆς μεταλλικῆς δραχμῆς νὰ διπλασιάσθηκε, τὸ αἷμα ὅμως ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ ἐξακολουθῇ δυστυχῶς ἀκόμα γιὰ πολὺ καιρὸ νὰ κοστίζῃ φτηνά, θεόφτηνα, σχεδὸν τίποτε...

Περιοδικομανία

Κάθε τέτοιαν ἐποχὴ ἀγγέλλουν τὴν ἔκδοσή τους καμμιὰ εἰκοσαριὰ νέα περιοδικά. Ἄλλα σοβαρὰ καὶ ἰδεολογικά, ἄλλα ἐλαφρά, ἄλλα ἐλαφροσοβαρά. Ἀπ' αὐτὰ κατορθώνουν νὰ δοῦν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὰ πέντε. Κι' ἀπ' αὐτὰ πάλι καταλήγουν σὲ λίγες μέρες νὰ κλείσουν... ἕξη!

Πῶς γίνεται αὐτό; Μυστήριον. Γιατὶ βγαίνουν καὶ γιατὶ κλείνουν; Ἄλλο μυστήριον.

Τὸ εὐχάριστο σ' ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν εἶνε πὼς ἡ παρατηρουμένη περιοδικομανία εἶνε... περιοδικὴ καὶ μόνον ἡ ἐπιδημία αὐτὴ τοῦ ἐντύπου χάρτου ἐπικίνδυνος στὴς τσέπες τῶν ἑκάστοτε περιοδικοπλήκτων...

Καὶ εὐτυχῶς τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον εὐχάριστον σημεῖο τῆς ἐπιδημίας αὐτῆς....

Ν. Νίκβας

Μικρές ἱστορίες

Τρεῖς συναντήσεις

Μιὰ φορὰ—σχεδὸν παιδὶ ἀκόμα, μὲ τὰ ἰδανικὰ ποὺ χαρίζει ἡ ἀνέμελη νειότη στὸ κεφάλι—συνάντησα σ' ἕνα κεντρικὸ δρόμο μιὰ μικρὴ ξανθόμαλλη ζητιάνα. Μοῦ πρόσφερε ἕνα μικρὸ μπουκετάκι μενεξέδες, φρέσκους κ' ὁλόδροσους ὅπως τὸ παθένο κοριτσίστικο στοματάκι της.

—Μιὰ μικρὴ βοήθεια, νέε μου κύριε!... μοῦ μίλησε γλυκὰ κυττάζοντάς με μὲ τὰ ἀθῶα λυπημένα της μάτια.

Τῆς ἔδωσα ἕνα ἀργυρὸ νόμισμα. Μ' εὐχαρίστησε χαρούμενη καὶ χάθηκε σὲ λίγο στὸ βραδυνὸ σύθαμπο. Ὅπως χάνονταν μέσα στὸν ἄλλο κόσμο—παρατήρησα τὰ γυμνὰ ροδόχρωμα πόδια της μέσα σὲ πολὺ φαρδυὰ καὶ κουρελιασμένα σανδάλια, τὸ λιγνὸ κ' ἀδύναμο κορμί της καὶ τὰ ξανθὰ, κατάξανθα μεταξένια μαλλιά της ποὺ ἔλαμπαν ὅπως τὸ ὁλόγιομο φεγγάρι. Καὶ σκέφτηκα: Μπᾶ! δὲ βαρυέσαι!...

Μιὰ φορὰ—ἤμουν ἄντρας, μ' ὅλη τὴ δύναμι ὁλοκληρωμένη στὸ νοῦ καὶ στὸ σῶμα—συνάντησα στὴ γωνιὰ ἑνὸς μισοσκότεινου δρόμου μιὰ πολὺ ὄμορφη κοπέλλα ποὺ χτυποῦσε τὰ πόδια της στὸ πεζοδρόμιο γιὰ νὰ μὴ ξεπαγιάσουν. Ἀναγνώρισα τὴν μικρὴ ξανθόμαλλη ζητιάνα. Εἶχε ἕνα σφιχτοδεμένο, ποθητὸ κορμὶ ψηλό, καὶ δύο χεῖλη κόκκινα σὰ δυὸ λεπτὰ βελουδένια ἀνθοπέταλα ρόδου.

—Θέλετε νὰ περάσετε μιὰ εὐχάριστη βραδυὰ μαζί μου, ὡραῖε μου κύριε;... μοῦ μίλησε γλυκὰ κυττάζοντάς με μὲ τὰ μεγάλα της γυναικεῖα μάτια.

Τὴν συνώδευσα μέχρι τὸ δωμάτιό της! Ὅταν χάραξε ἡ αὐγή, ἔφυγα δίδοντάς της ἕνα χάρτινο νόμισμα. Μ' εὐχαρίστησε καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ ξαναπάω..

Ἐνῶ κατέβαινα τὴν ξύλινη ψηλὴ σκάλα ποὺ ἀναστέναζε σὲ κάθε μου πάτημα—ξαγαθυμήθηκα τὰ κόκκινα χεῖλη της, τὸ γυμνὸ σφιχτοδεμένο ψηλὸ κορμί της, τὰ ξανθὰ κατάξανθα μεταξένια μαλλιά της, τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τῆς δελουδένιας ἀπαλοσαρκίας τοῦ στήθους της. Καὶ σκέφτηκα: Μπᾶ! δὲ βαρυέσαι, αὔριο θὰ τὴν ἔχω ξεχάσει!..

Μιὰ φορὰ — ἤμουν πιὰ γέρος μὲ μόνη ἐλπίδα τῆς τόσες νεανικὲς ἀγαμνήσεις—συνάντησα μέσα σ' ἕνα πλούσιο καμπαρέ αὐτοκίνητο — τὴν μικρὴ ξανθόμαλλη ζητιάνα ποὺ μοῦχε προσφέρει ἄλλοτε ἕνα μπουκετάκι μενεξέδες — τὴν πολὺ ὄμορφη κοπέλλα ποὺ χτυποῦσε τὰ πόδια της στὸ πεζοδρόμιο γιὰ νὰ μὴ ξεπαγιάσουν. Ὤχ! πόσο εἶχε γεράσει. πόσο εἶχε χάσει τὴν ὁμορφιά της τώρα!

—Δὲν σᾶς ζητῶ τίποτα γηραιέ μου κύριε! μοῦ μίλησε βραχνὰ, κυττάζοντάς με μὲ τὰ θολωμένα τη. μάτια.

Κι' ὅμως—ἐγὼ τῆς πρόσφερα τουαλέτες, λούσα, ὅλα τὰ στολίδια ποὺ μποροῦσα νὰ βρῶ, χρήματα—ἄφθονα χρήματα—καὶ τὴν καρδιά μου!

Δὲν μ' εὐχαρίστησε καὶ μοῦ μίλησε ἐκνευρισμένα:

—Ἄσε με ἥσυχη τώρα, γέρο ἠλίθιε!..

Φεύγοντας ἀναπόλησα μὲ θλίψη τὴς χαμένες εὐτυχίες ὅλα—ὅλα!—καὶ σκέφτηκα πάλι τὰ θολωμένα τη. μάτια, τὴ ὀχρὰ κακοβαμμένα μάγουλά της, τὰ κάταστρα μπαμπάκινα μαλλιά της, τὸ πλαδαρὸ κορμί της — ἀκόμα ψηλό... τὰ ὀχρὰ χεῖλη της ὅπως δυὸ κίτρινα ἀνθοπέταλα. Καὶ σκέφθηκα: Ἀλλοίμονο! Ἀλλοίμονο! Δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ! ποτέ!....

Διασκευὴ Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΣΑ ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΧΙΜΑΙΡΙΚΗ...

Σὰ μιὰ σκιὰ γιαμαρικὴ στῆς λίμνης τὸν καθρέφτη,
Σὰν ὅ,τι μένει μακρυνὸ πολύ. χαμένο,
ὡραῖο,
σὰν τὸν καπνὸ ποὺ πάει ψηλά., σὰν τὴ δοξασιὰ ποὺ πέφτει.
ὦ! σ' ἀγαπῶ σὰν καθετὶ ποὺ σβύνεται μαραῖο.

Μὰ σὰν κατέβουμε κι' οἱ δυὸ στὰ Ἠλύσια τοῦ Ὁμήρου.
στ' ἄθλα νησάκια. στῶν ψυχῶν τὸ αἰώνιο ἀσαξοβόλι.
θὰ σῶ μαζώξω στὴ θαμπὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ ὀνείρου.
τὰ κρίνα ποὺ δὲ σοῦκοψα στοῦ Μάη τὸ περιβόλι.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Τὸ κουμπὶ καὶ ἡ κουμπότρυπα

Ὁ Τζιάκομο Τορνέλι κατεδικάσθη σὲ φυλάκισι ἑνὸς μηνὸς διότι ἐμήνυσε ψεύδως τὴν γυναίκα του ὅτι τὸν ἀπατᾶ.

Ὁ Τζιάκομο ἐργαζόταν σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο καὶ ἐπέστρεφε στὸ σπίτι του τὸ πρωὶ κατὰ τὴς ἑπτά. Μιὰ μέρα ἐπῆγε στὸ σπίτι του νωρίτερα—στὴς πέντε—καὶ μὲ ἔκπληξι του εὑρῆκε ἐκεῖ τὸν φίλο του Μπαργκέντι.. χωρὶς σακκάκα, τὴ γυναίκα του μὲ πατζάμες καὶ τοὺς δυὸ σὲ μεγάλη ταραχή. Ὁ Τζιάκομο ἐφάνηκε λογικός. Δὲν ἐτράβηξε τὸ πιστόλι, ἀλλὰ κατήγγειλε τὴ γυναίκα του καὶ τὸν φίλο του ἐπὶ μοιχείᾳ.

Μὰ τὸ δικαστήριο ἐδέχθη τὴν δικαιολογία τῆς κυρίας Τορνέλι ὅτι δῆθεν ὁ φρίλος, ποὺ ἦταν γαλατᾶς καὶ μόλις εἶχε βγῆ νὰ κάμῃ διανομὴ γάλακτος, ἀνέβηκε δυὸ λεπτὰ στὸ σπίτι. σὰν φίλος ποὺ ἦταν γιὰ.. νὰ τοῦ ράνῃ ἡ κυρία Τορνέλι ἕνα κοπιπὶ στὸ σακκάκι του. Γι' αὐτὸ δὲν ἐφοροῦσε σακκάκι ὅταν ἤλθε στὸ σπίτι ὁ Τζιάκομο. Αὐτὸ ἦταν ὅλο...

Ἡ μάλλον δὲν ἦταν ὅλο. Γιατί, μετὰ τὴν ἀθῴωσί της, ἡ κυρία Τορνέλι ἐμήνυσε τὸν ἄντρα της γιὰ τὸν διασυρμὸ τῆς τιμῆς της καὶ ὁ δυστυχὴς σύζυγος κατεδικάσθη σ' ἑνὸς μηνὸς φυλάκισι...

Μόλις ὅμως ἐβγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή, ἐπλήγωσε μὲ μιὰ μάχαιρα τὸν φίλο τὴς γυναικός του. Τὸν ἐδίκασε γι' αὐτὸ ὁ ἴδιος δικαστής, ποὺ εἶχε ἀθῴωσει, στὴν πρώτη δίκη, τὴν γυναίκα του. Καὶ στὴν ἀπολογία του ὁ Τζιάκομο εἶπε:

—Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἐκπλήξῃ αὐτὸ ποὺ ἔκαμα, κύριε Πρόεδρε. Ἀπλούστατα.... ἄνοιξα μιὰ «κουμπότρυπα» γιὰ τὸ κουμπὶ ποὺ εἶχε ράψει ἡ γυναίκα μου!...

Ἡ ἔξυπνη αὐτὴ ἀπολογία ἔκαμε τοὺς ἐνόρκους νὰ τὸν ἀθῴωσουν!...

Στὸ προσεχὲς ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ φύλλο μας μὲ 44 σελίδες

προκηρύσσεται ἕνας ἀκόμη ἐνδιαφέρων διαγωνισμὸς

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,,

Ἡ «Ἑβδομὰς» εἶναι τὸ ΜΟΝΟ ἑλληνικὸ περιοδικὸ στὴς σελίδες τοῦ ὁποίου βρίσκουν οἱ νέοι λογοτέχναι κάθε εἰλικρινῆ ὑποστήριξη. Μία συνέχεια τῆς προσπαθείας αὐτῆς τῆς «Ἑβδομάδος» εἶνε καὶ ὁ ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ποὺ προκηρύσσει σήμερον γιὰ τὴν ἔκδοσιν δύο βιβλίων:

α) *Μιᾶς ἀνθολογίας τῶν δώδεκα καλυτέρων πεζογραφημάτων τῶν νέων λογοτεχνῶν μας.*

β) *Μιᾶς ἀνθολογίας τῶν εἰκοσιτεσσάρων καλυτέρων ποιημάτων, τῶν νέων ποιητῶν μας.*

Στὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν μποροῦν νὰ λάβουν μέρος ΟΛΟΙ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ οἱ ἀναγνῶσται μας. Ἡ ὕλη τὴν ὁποίαν θὰ μᾶς στέλνουν, κρινομένη ἀπὸ τὴν εἰδικῶς ἐπὶ τούτῳ συσταθεῖσαν λογοτεχνικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ περιοδικοῦ μας, θὰ δημοσιεύεται ἐφ' ὅσον ἐγκρίνεται στὴν σελίδα τῆς «Νεοελληνικῆς λογοτεχνίας» κατὰ σειρὰν ἐγκρίσεως. Ἡ δημοσίευσις θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ φύλλον μας τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου 1933, καὶ θὰ λήξῃ τὴν 30ὴν Μαρτίου 1933.

Ὅλη ἡ ὕλη ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ διάστημα αὐτό, ἐγκριθεῖσα κατ' ἀρχὴν ἀπὸ τὴν λογοτεχνικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ περιοδικοῦ μας θὰ ἀποτελέσῃ τὰ ἔργα μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ ἐκλεγοῦν τὰ δώδεκα βραβευθησόμενα πεζογραφήματα καὶ τὰ εἰκοσιτέσσερα βραβευθησόμενα ποιήματα ποὺ θὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὰς δύο ἀνθολογίας μας.

Κάθε πεζογράφημα ἢ ποίημα δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ σὲ μέγεθος τὴν μιὰ στήλη τῆς σελίδος τῆς «Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας» καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴν εἶναι δυσχερὴς ἡ δημοσίευσίς των. Πρέπει ἐπίσης νὰ εἶναι καθαρογραμμένα, εὐανάγνωστα καὶ γραμμένα μόνο ἀπ' τὴν μιὰν ὄψη τοῦ χαρτιοῦ.

Ἡ ἀποστολὴ δὲν πρέπει νὰ συνοδεύεται μὲ κανένα δικαίωμα κρίσεως. Περισσότεραι λεπτομέρειαι ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενο φύλλο μας, ἀριθ. 275.

"Κύκλος ἐργασιῶν,, καὶ Σία

Μεγάλη ἐπιδεωρησιακὴ τραγωδία εἰς πράξεις ἀπονενοημένας

Ἔξαλλος ὁ κ. Διευθυντὴς βηματίζει κατὰ μῆκος τοῦ γραφείου του. Ὁ ἀρχισυντάκτης ἐντρομος ἀναμένει διαταγάς. Τὸ δελτίον θεάτρου ποὺ ἔγραφε: «Πρωτοχρονιάτικο δῶρο στοὺς ἀναγνῶστες μας: Ἀποκόψατε τὸ παρὸν δελτίον, τὸ ὁποῖον δύνασθε νὰ ἀνταλλάξητε εἰς τὸ ταμεῖον οἱουδήποτε θεάτρου Ἐπιθεωρήσεως μὲ δύο εἰσιτήρια!» εἶχε λησμονηθῆ κάπου, δὲν ἐστοιχειοθετήθη καὶ δὲν ἐτοποθετήθηκε στὸ φύλλο τῆς πρωτοχρονιᾶς!

—Ἀφοῦ δὲν κατορθώσαμε νὰ στείλωμε τοὺς ἀναγνώστας μας στὴν Ἐπιθεώρησιν, τότε νὰ στείλωμεν τὴν Ἐπιθεώρησιν στοὺς ἀναγνώστας μας. Ἔ; πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἰδέα; ἠρώτησεν αἴφνης ὁ κ. Διευθυντής.

—Οὔτε ὁ σοφὸς Σολομὼν δὲν θὰ εἶχε καλύτερη!

—Λοιπόν, ἐμπρός! Μίαν Ἐπιθεώρησιν γλήγορα! ἐβόησεν ὁ κ. Διευθυντής. Τρέξε φέρε μου τὸν Γιαννουκάκη!

—Ποῦ νὰ τὸν βρῶ;

—Σ' ἕνα θέατρο ἐπιθεωρήσεως!

—Ἀδύνατον! Δὲν πηγαίνῃ ποτὲ ἐκεῖ. Ὁ Γιαννουκάκης γράφει ἐπιθεωρήσεις, ἀλλά.. δὲν τὴς παρακολουθεῖ! Δὲν τὸ ξέρετε ὅτι εἶνε ὁ μόνος Ἀθηναῖος ποὺ δὲν φορεῖ ποτὲ... παλτό;

—Τότε τί νὰ γίνῃ; Ἐγὼ πρέπει σὲ μισὴ ὥρα νὰ ἔχω ἑτοιμη Ἐπιθεώρησι! Πάρε βόλτα τὰ διάφορα θέατρα καὶ φέρε μου τὰ καλύτερα νούμερα γιὰ νὰ τὰ στείλω στοὺς ἀναγνώστας μου!

—Μά, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ὁ συντάκτης, τὰ «Νούμερα» τῶν Ἐπιθεωρήσεων καὶ μάλιστα τὰ καλύτερα δὲν βρίσκονται στὰ θέατρα.

—Ἀλλὰ ποῦ;

—Στὰ Ὑπουργεῖα, στὰ Ἀσυνομικὰ Τμήματα, στὰ Σινεμά, στὸ Πολιτικὸ Γραφεῖο. Περιμένετε δυὸ λεπτά. Στὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκεται τὸ καλύτερο νούμερο.

Κι' ὁ συντάκτης ἔφυγε τρέχων ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Διευθυντοῦ..

***

.. Καὶ μετὰ μισὴ ὥρα ἐπιστρέφει. Μία ἀόρατος Τζάζ — Μπάντ συνοδεύει τὴν εἴσοδόν του. Μὲ ὕφος τελετάρχου, ἡ θεατρικοῦ Κομπέρ χαιρετᾶ ἐδαφιαίως καὶ ἀπαγγέλλει:

Κομπέρ — Θὰ δῆτε τώρα, κύριοι, θεάματα
καὶ πρόσωπα καὶ πράγματα καὶ θάγματα
καὶ ἄκακα πειράγματα,
ποὺ Σᾶς τὰ στέλνει μ' ὅλας τὰς τιμὰς
μ' ἐμᾶς,
ἡ προσφιλής Σας «Ἑβδομάς».

(Ἀνοίγει ἕνα ριντὼ κι' ἐμφανίζεται ἕνα τεράστιο θεατρικὸ πρόγραμμα). Ἀναγινώσκομεν ἐμβρόντητοι:

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΚΑΡΑΓΚΙΟΖ—ΜΠΕΡΝΤΕΣ»
(Μέγαρον Πολιτικοῦ Γραφείου)
Σήμερον: Ἡ μεγάλη Ρεβύ — Ὀπερέττα
ΤΟ ΣΤΑΦΙΔΟΨΩΜΟ
Λιμπρέττο: Ἀγγελοπούλου, Μουσική: Τσαλδάρη
Μπαλέττα: Ι. Μεταξᾶ.
Διευθυντὴς ὀρχήστρας ὁ Κ)ος Κονδύλης
Αὔριον: Νέον Ἔργον.
Ο ΠΑΠΑΣ

Κωμῳδία εἰς πράξεις... καθημερινάς. (Παίζεται ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως καὶ ...τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ)

Σκηνοθεσία: Οὔλεν. — Σκηνογραφίαι: Πάουερ
Διαχειριστὴς τοῦ Θιάσου: Ὁ Κ)ος Φρήμ.
Μεγάλο Μπαλλέττο Ὁμολογιούχων
Διδασκαλία: Χάμπρο.

Κόρο Πεινασμένων: Ὀλόκληρος.. ὁ Ἑλληνικὸς Λαός!.
Γέλια! Γέλια! Τρέξατε! Τρέξατε!

***

Ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ ἀνωτέρω προγράμματος τὸ κοινὸν χειροκροτεῖ ἐνθουσιωδῶς, ὁ Κομπὲρ φεύγει καλπάζων, ἡ ὀρχήστρα ἀνακρούει τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον καὶ εἰσβάλλει εἰς τὴν σκηνὴν μία θελκτικωτάτη νεᾶνις.

Ὁ κ. Διευθυντὴς (συγκεκινημένος λίαν) — Ποία εἶσθε, παρακαλῶ;

Ἡ Νεᾶνις. — Δὲν μὲ γνωρίζετε; Εἶμαι ἡ Τσιμπίδα!

— Ἡ Τσιμπίδα;!

— Ναί. Μὲ χειρίζονται μὲ τὴν ἴδια εὐκολία: οἱ εἰσπράκτορες γιὰ νὰ βουτοῦνε τοὺς φόρους, οἱ χωροφύλακες γιὰ νὰ βουτοῦνε τοὺς εἰσπράκτορας καὶ ὁ Μπόγιας γιὰ νὰ βουτάῃ.... τὴς βασίλισσες τῆς καλλονῆς!

(Ἐκείνη τὴν στιγμὴν εἰσέρχεται ὁ κ. ἀρχισυντάκτης. Ἡ Τσιμπίδα τὸν πιάνει ἀπὸ τὸν λαιμό:)

— Ἔλα δῶ! Ἔχεις ἀναστατώσει τοὺς θεατρικοὺς κύκλους τῶν παρασκηνίων μὲ τὴς καμπάνιες σου! Θὰ πληρώσῃς φόρο!

— Μή μου.. τοὺς κύκλους τάραττε, ἀπαντᾷ ὁ κ. ἀρχισυντάκτης.

Πλήρης ὀργῆς ἡ Τσιμπίδα καὶ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ ἀγριώτερον·· ἀρχίζει νὰ τραγουδάῃ:

Τραγοῦδι (χωρὶς μουσική).

Τσιμπίδα — Οἱ κύκλοι θὰ πληρώνουν τῶν ἐμπόρων,
οἱ κύκλοι τῶν ἀέργων καὶ ἀστῶν!
Κι' εἰσπράκτορες ξανὰ τῶν νέων φόρων
θὰ εἶν' οἱ κύκλοι... τῶν καταχραστῶν!

Ρεφραίν.

Νὰ ξέρετε, κανεὶς δὲν θὰ γλυτώσῃ
διπλωματῶν ἢ δεσποινίδων κύκλος!
Μὰ ἡ Βουλὴ τὰ πιὸ πολλὰ θὲ νὰ πληρώσῃ
Γιατὶ αὐτὴ εἶνε... ὁ φαῦλος κύκλος!

Ἰο Κουπλέ.

Οἱ πάνσοφοί μας ὑπουργοὶ ψάχνουν νὰ βροῦνε
τρόπο σοφὸ νὰ μᾶς ἀνακουφίσουν,
καὶ μέρα - νύχτα τώρα προσπαθοῦνε
... τὸν κύκλο νὰ τετραγωνίσουν!

(Ἐπαναλαμβάνεται τὸ Ρεφραίν).

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἄσματος ὁ κ. διευθυντὴς χειροκροτεῖ ἐνθουσιωδῶς, ἐνῷ ὁ κ. ἀρχισυντάκτης πίπτει λιπόθυμος ἐξ εὐχαριστήσεως. Τὸν μεταφέρουν ἀναίσθητον εἰς τά... παρασκήνια.

Καλεῖται κατεπειγόντως ὁ ἰατρὸς κύριος Ἄγγελος Δόξας, ὁ ὁποῖος κωλυόμενος, ἀποστέλλει τὸν συγγραφέα κύριον Ν. Ν. Δρακουλίδην καὶ ἐπισκέπτεται τὸν ἀσθενῆ. Ἀντὶ ἄλλης θεραπείας οὗτος, διατάσσει τὸ Γκαρσὸν καὶ τοῦ φέρνει ἐλαούτσκο...

—Γιατρέ, τοῦ φωνάζει κάποιος. Ματαιοπονεῖς! Κάνεις μιὰ τρύπα στὸ νερό!

—Ἀδύνατον! διαμαρτύρεται αὐτός. Μόνον ὅταν εἶσαι Κυβέρνησις κάνεις τρύπες στὸ νερό! Ὅταν δὲ εἶσαι φυλακισμένος κομμουνιστής, κάνεις τρύπες.... στὸν τοῖχο καὶ δραπετεύεις σὰν τὴν συντρόφισσα Μανουηλίδου!

Παταγώδη χειροκροτήματα διακόπτουν τὸν ρήτορα. Τὸ κοινὸν ὡρύεται ἐξ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἀντὶ τοῦ συγγραφέως εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν ἕνας λινοτυποτὴς καὶ μᾶς ἱκετεύει νὰ σταματήσωμεν, διότι μὲ τὰ πρῶτα καλαμπούρια μας.. ἐπάγωσαν ἡ μηχανὲς καὶ τὰ δάχτυλά του!..

Κατόπιν τούτου ὁ κ. Διευθυντὴς διατάσσει νὰ διαλυθῇ ὁ θίασος καὶ ν' ἀπαγχονισθῇ πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν γραφείων τῆς «Ἑβδομάδος» ὁ

Ο ΚΑΡ

ΟΤΑΝ ΤΟΥ ΠΕΤΑ ΞΕ ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ Κ. Π. ΠΑΠΑΔΟΚΑ

ΓΙΑΤΙ ἀγαποῦσε τὴ Λέλα; Οὔτε κ' ὁ ἰδιος τὸξερε. Ἴσως ἦταν ἡ ὁμορφιά της, ἴσως ἡ τσαχπινιά της, ἴσως τὸ χαριτωμένο προκλητικὸ γέλιο της, ἴσως καθένα χωριστὰ καὶ ὅλα μαζί—μὰ τίποτα ὡρισμένο καὶ συγκεκριμένο—ποὺ τὸν εἶχαν κάνει τρελλὸ γι' αὐτήν. Προσπαθοῦσε, μέρες τώρα, νὰ καταλήξῃ σ' ἕνα ὁριστικὸ συμπέρασμα, ἐξέταζε τὰ αἰσθήματά του, ἀγωνιζόταν ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἑαυτό του, νὰ δῇ ἐπὶ τέλους τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὸν τραβοῦσε σὰν μαγνήτης κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ περίεργο κορίτσι. Καὶ δὲν τὸ κατώρθωνε.

Ἔτσι, ὅταν βαρυόταν κ' ἀπελπιζόταν ἀπὸ τὴ ἱερὴ αὐτὴ ἐξέταση, στὴν ὁποίαν ὑπέβαλλε τὸν ἑαυτό του, ἱκανοποιόταν μὲ μιὰν ἀπάνεψη ἐλάχιστα ἱκανοποιητικὴ κ' ἀμφίβολη:

—Ὄχ! ἀδερφέ. Τὴν ἀγαπῶ γιατὶ τὴν ἀγαπῶ!

* * *

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ Λέλα ἦταν μιὰ κοπέλλα ποὺ εἶχε ὅλα τὰ προσόντα γιὰ ν' ἀγαπηθῇ. Ὁμορφη, ἐλαφρόμαλη, τῆς ἄρεσε νὰ εἰρωνεύεται τὰ πάντα, κορόϊδευε τοὺς αἰσθηματίες, μοσοῦσε τὸ γοικοκυριό, ἀγαποῦσε τὰ γλέντια καὶ τὰ σινεμά, ἤξερε τόσα γαλλικὰ ὥστε νὰ διαβάζῃ τὸν Ντεκομπρᾶ στὸ πρωτότυπο, τὴν διεσκέδαζαν τὰ φλερτ ποὺ δὲν εἶχαν καμμὰ ὑσάρεση—γι' αὐτὴν — συνέπεια, μιλοῦσε ἀνοιχτὰ γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα ποὺ ἀπορροῦν τὰ δύο φῦλα καὶ γιὰ κάθε εἴδους σχέση ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἀνάμεσα σ' ἕναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναίκα. Εἶχε δηλαδὴ ὅλα τὰ χαρίσματα ποὺ ἔχει σήμερα κάθε κορίτσι ποὺ θέλει νὰ μὴ φαίνεται καθυστερημένο ἀπὸ τὴν ζωή. Γιὰ ἕναν ἄνθρωπο τοῦ πολεμοῦ καιροῦ, φυσικά, αὐτὰ παίρνουν τὴ θέση τῶν ἐλαττωμάτων. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ πολεμοῦ καιροῦ δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ κρίνουν τὰ σημερινὰ κορίτσια, ἔστω κ' ἂν εἶναι δικά τους.

Ὅλ' αὐτὰ λοιπόν, ἀποτελοῦσαν ἕνα κεφάλαιο τὸ ὁποῖο ἤθελε νὰ ἐκμεταλλευθῇ μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ θαυμαστῶν ποὺ εἶχε σχηματισθῆ γύρω ἀπὸ τὴν Λέλα. Κι' ἐκείνη, σὰν κοῖτσι τῆς ἐποχῆς ἐκοιτάζετο μὲ ὅλους.

Κάποτε, ἔδειξε προτίμηση στὸν Νίκο. Ἐκεῖνος, φτιασμένος ἀπὸ τὴν αἰσθηματικὴ πάστα τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶναι πλασμένοι γιὰ νὰ ὑποφέρουν, τὸ πῆρε στὰ σοβαρά. Στὸ φλερτ ἀτάντησε μὲ φλογερὸν ἔρωτα, ποὺ ἡ Λέλα δέχτηκε μ' ἐνθουσιασμό: Πρόσφερε ἐλάχιστα κ' ἔπαιρνε πολλά. Θὰ ἦταν μιὰ περιπέτεια ἀξιοσημείωση γιὰ τὸ ἄλμπουμ τῶν ἀναμνήσεών της. Καὶ δὲν τὴν πειράζονησε, ἀφοῦ μάλιστα αὐτὸν τὸν καιρὸ ἔπλητζε τρομερά.

* * *

Καὶ ὁ Νίκος, τώρα προσπαθοῦσε ν' ἀγακαλύψῃ γιατὶ τὸν εἶχε σκλαβώσει αὐτὸ τὸ κορίτσι. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ διαπιστώσῃ τίποτ' ἄλλο, παρὰ ὅτι τὴν ἀγαποῦσε σὲ ἀφάνταστο βαθμό. Τόσο, ποὺ οὔτε ὁ ἴδιος ἤθελε νὰ τὸ πιστέψῃ.

Ξέρει τόσο λίγο τὸν ἑαυτό μας, ὥστε πολὺ πολὺ ὅλα μποροῦμε νὰ νοιώσουμε νὰ γίνεται μέσα σὲ μιὰ ξένη ψυχή, παρὰ στὴ δική μας. Ὁ ἐσωτερικός μας κόσμος εἶναι ἕνα μεγάλο μυστήριο πρῶτα-πρῶτα γιὰ μᾶς.

* * *

Εἶχε μερικὰ ραντεβοῦ μαζί της. Ἐπήγαναν μαζὶ στὸν κινηματογράφο καὶ σὲ μερικὲς ἐξῆσου σκοτεινὲς ἐρημιὲς τῆς Ἀθήνας, ὅπου, κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δέντρων, εὕρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς μιλᾷ γιὰ τὸν ἔρωτα ποὺ ξεχείλιζε ἀπ' τὴν καρδιά του.

Κι' ἐκείνη ἀπαντοῦσε μ' ἕνα γέλιο ποὺ ἔλχε μέσα του λίγη εἰρωνεία, λίγη κορορίδια, λίγη ὑπόσχεση καὶ ὅ,τι ἄλλο μπορεῖ νὰζῇ ἕνα γυναικεῖο γέλιο... Πέρασαν ἔτσι τρεῖς μῆνες...

* * *

Ἕνα ὁράδυ ὅμως τοῦ ἐξήλωσε πὼς δὲν θὰ τὴν ξαγάβλεπε πιά. «Γιατί;» ρώτησε ἐκείνος.

—Ὡς ἐδῶ ἦτα, ἡ ἱστορία μας. Ἕνα φλερτ, ὅπως κ' ἕναν ἔρωτας. πρέπει νὰ παίρνῃ ἕνα τέλος. Ἀλλοιῶς χάνει τὴν ἀξία του.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι δικαιολογία, Λέλα! Ἀπάντησε ὁ Νίκος, μὲ φωνὴ πνιγμένη στὴν ἀπελπισία, στὴν ἀγανάκτηση καὶ στὸ παράπονο.

—Πῶς δὲν εἶναι: Κάθε ἔρωτας τελειώνει μιὰ μέρα.. Ὁ δικός μας τελειώνει αὐτὸ τὸ ὁράδυ. Εἶναι πιὸ ποιητικό...

Καὶ ἐξάπασε πάλι στὸ ἴδιο γέλιο της. Ὁ Νίκος ἐξακολούθησε νὰ τῆς μιλᾷ.... Τῆς εἶπε πὼς τὴν ἀγαποῦσε, πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ χωρὶς τὸν ἔρωτά της, πὼς θ' αὐτοκτονοῦσε, πὼς ἂν δὲν αὐτοκτονοῦσε θὰ τρελλαινόταν, καὶ κατέληξε:

—Στὸ τέλος-τέλος, ἐσὺ φταῖς!

—Ἐγὼ φταίω γιατὶ ἔπαθες αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια;

—Ναί! Ἐσὺ μοῦδωκες ὑποσχέσεις μὲ τὴν στάση σου. Γιατὶ ἐρχόσουνα μαζί μου;

Ἡ Λέλα σοβαρεύτηκε—πρᾶγμα ποὺ πολὺ σπάνια τῆς συνέβαινε:

—Φίλε μου, τοῦ εἶπε, λυπόμια πολὺ ποὺ δὲν μπορέσαμε νὰ συγγενοηθοῦμε. Δὲν ἤξερα πὼς εἶχες καί... ἱερὸ σκοτὸ γι' μένα. Ἐγὼ δὲν σοῦ ζήτησα ἔρωτα. Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ μοῦ δώσῃς κάτι ποὺ δὲν σοῦ γύρεψα; Κι' ἔπειτα, τί φταίω ἐγώ, ἂν ἐσὺ δὲν εἶσαι ἕνας συγχρονισμένος ἄνθρωπος κ' ἐπιμένει, στὶς παληὲς σκουριασμένες ἰδέες; Ἂν ξαγάνειωνε ἡ γιαγιά μου, πιθανὸν ν' ἀνταποκρινόταν στὰ αἰσθήματά σου. Ἐγὼ δηλόνω ἀδυναμία... Σοῦ εὔχομαι, κ' ἐλπίζω νὰ θεραπευθῇς γλήγορα. Ὁ ἔρωτας εἶναι μιὰ ἀρρώστεια ποὺπερνάει..Φτάνει νὰ τὸ θέλῃ κανείς...

Ὁ Νίκος ἐπέμεινε. Τὴν παρακάλεσε, τὴν ἱκέτευσε. Λίγο ἔλειψε νὰ γονατίσῃ γιὰ νὰ τὴν συγκινήσῃ. Ἡ Λέλα ὅμως κύτταζε στὸν οὐρανὸ χωρὶς νὰ προσέχῃ τὰ λόγια τοῦ φίλου της, ποὺ τ' ἄκουγε μονάχα τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

—Ψάχνω νὰ ἰδῶ τὸ φεγγάρι, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ τὸν σταματήσῃ, καὶ δὲν τὸ βρίσκω. Ἔχει ἐξαφανισθῆ. Ἀσφαλῶς θάχῃ πάει: ἄδεια διανυκτερεύσω. ἀπόψε...

Ἔτσι χώρισαν.

Τὴν νύχτα ἐκείνη ἡ Λέλα κοιμήθηκε εὐχάριστα, ὅπως κάθε νύχτα. Ὁ Νίκος ὅμως δὲν κοιμήθηκε καθόλου...

Ἡ ὧρες ποὺ πέρασαν, ὥς ποὺ νὰ ξημερώσῃ ἦταν ὧρες μαρτυρίου γι' αὐτόν. Τοῦ φαινόταν σὰν ψεύματα πὼς θάχανε πιὰ γιὰ πάντα τὴ γυναίκα ποὺ ἀγαποῦσε, πὼς τώρα δὲν εἶχε πιὰ κανένα δικαίωμα ἀπάνω της, πὼς δὲν ἦταν τίποτα γι' αὐτήν. Ἀλλὰ κ' ὅταν ξημέρωσε τὸ μαρτυριό του δὲν ἦταν μικότερο.

Ἀτάνω στὴν ἀπελπισία του κάθησε καὶ τῆς ἔγραψε ἕνα μεγάλο γράμμα. Ἦταν ἡ τελευταία ἐκκλησὶς στὴν σκληρὴ καρδιά της. Ἐλαβε τὴν ἀπάντηση τὴν ἄλλη μέρα. Στὶς πέντε σελίδες του, ἡ Λέλα ἀπαντοῦσε μὲ πέντε ἀράδες. Ἦταν καθαρὴ ματαιοσπονία νὰ ἐπιμένῃ σὲ κάτι ποὺ εἶχε τελειώσει.

Κι' ἔτσι ὁ Νίκος ἔμεινε μὲ τὴν πίκρα τῆς ἐγκαταλείψεως.

* * *

Ἤθελε ὅμως νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Λέλα ποὺ τοῦ φέρθηκε τόσο ἄσχημα. Ἔπρεπε νὰ τῆς δείξῃ μὲ τὴ σειρά του πὼς δὲν τὸν ἔνοιαζε καὶ τόσο γιὰ τὴν διακοπὴ τῶν σχέσεών τους. Πῶς δὲν τοῦχε πάρει κατάκορδα. Καὶ οὔτε θ' αὐτοκτονοῦσε, οὔτε θὰ τρελλαινόταν. Θάκανε κάτι ἄλλο: Θὰ ψαχνότα, σὲ μιὰν ἄλλη γυναίκα. Καὶ μάλιστα σὲ μιὰ φιλενάδα της. Ἤξερε—κ' αὐτὸ τὸ ξέρει ὁ καθένας— πὼς μιὰ γυναίκα, κ' ἂν ἀκόμα δὲν σ' ἀγαπάει, ζηλεύει ὅταν σὲ δῇ νὰ φίχνεσαι σὲ μιὰν ἄλλη. Τὸ ἐξηγεῖ σὰν ἕνα εἶδος περιφρονήσεως: ἀπέναντί της. Καὶ τότε μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ διαγυαλὰ στὴν ἄλλη. Αὐτὸ τὸ δρόμο θ' ἀκολουθοῦσε τώρα ὁ Νίκος. Τόσο τὸν εἶχε κατατρῆσει ἡ μανία τῆς ἐκδικήσεως, ὥστε ἦταν ἀποφασισμένος ὄχι μόνο νὰ πάσῃ σχέσεις μ' αὐτὴ τὴν ὁποιαδήποτε «ἄλλη» ἀλλὰ ἀκόμα καὶ νὰ τὴν ἀρραβωνιαστῆ. Κι' ἂς μὴν τὴν ἀγαποῦσε. Γιὰ τὸ τί θὰ γινόταν κατόπιν, δὲν τοῦ καιγόταν καρφί.

Κ' ἔβαλε μπροστὰ τὸ σχέδιό του. Ἔψαξε μέσα στὸν κύκλο τῆς Λέλας καὶ διάλεξε τὸ θῦμα του. Ἦταν ἡ Νίνα. Ἕνα κορίτσι ἀρκετὰ ὄμορφο, ὅσο κ' αἰσθηματικό. Ἡ καρδιά της ἦταν ἐλεύθερη καὶ πρόθυμη νὰ δεχτῆ ἕναν ἀληθινὸν ἔρωτα. Ὁ Νίκος ἤξερε πὼς ψυχοσύνθεσή της. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ πετύχῃ τὸ σκοτό του.Τὴν ξεμογάχιασε μερικὲς φορές, τῆς πέταξε μερικὰ ὑποσοιμένα, τὴν γέμισε ὅσες κολακείες βρῆκε, τῆς μίλησε ἀκόμα γιὰ τὰ ὄνειρά του ποὺ εἶχαν σβύσει τόσο τραγικὰ—ἡ Νίνα ἦταν ἐν γνῶσει τῆς παληᾶς ἱστορίας: μὲ τὴ Λέλα —κ' ἔκανε τὸν ἐρωτευμένο. Ἡ Νίνα, προσπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ:

—Ἔτσι εἶναι οἱ περισσότεροι ἔρωτες σήμερα—δυστυχῶς...

Αὐτὸ τὸ «δυστυχῶς» τῶπε μ' ἕνα τόσο πονεμένο ὕφος, ἡ καϋμένη, ὥστε ὁ Νίκος ἄρπαξε τὴν εὐκαιρία καὶ τὴν ἐκμεταλλεύτηκε. Ναί, μιὰ μεγάλη, ἀληθινὴ ἀγάπη ζητοῦσε ἡ καρδιά του! "Ενα κορίτσι ποὺ θὰ τὸν ἀγαποῦσε ὄχι γιὰ νὰ παίξῃ μαζί του καὶ νὰ περάσῃ τὸν καιρό του, ἀλλὰ γιατὶ θὰ ἔνοιωθε κ' ἐκεῖνο τὸν πραγματικὸ σκοτὸ τῆς ἀγάπης, ποὺ εἶναι νὰ κάνῃ δυὸ ἀνθρώπους εὐτυχισμένους γιὰ πάντα...

Σὲ λίγες μέρες, τὸ θῦμα εἶχε πέσει. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἡ Νίνα βρέθηκε τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Νίκο. Εἶχε πιστέψει στὰ λόγια του, εἶχε πασοῆ σὰν τὸ πουλὶ στὴν ζόβεργα. κ' αἰσθανόταν διπλὴ χαρά: Πρῶτα-πρῶτα γιατὶ—ἐπὶ τέλους—εὕρισκε τὴν ἀγάπη ποὺ ζητοῦσε τόσον καιρό, κ' ἔπειτα γιατὶ θὰ θεράτευε μιὰ πληγὴ ποὺ εἶχε ἀνοίξει κάποια ἄλλη.

Τί ἀγόητες ποὺ εἶναι ἡ καϋμένες ἡ ρομαντικὲς ὑπάρξεις...

Ὁ Νίκος ὅμως, ἔπαιζε τὸ παχνίδι του.. Ὑποκρινόταν τὸν ρόλο τοῦ ἐρωτευμένου τόσο θαυμάσια, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε κ' ὁ μεγαλύτερος ψυχολόγος νὰ τὸν ἀποκαλύψῃ. Τὸ παραμύθι τῆς ἀγάπης, ποὺ εἶχε μ' αὐτὸ πλανέψει τὴν φτωχὴ Νίνα, τὸ διηγόταν τόσο ὄμορφα καὶ τόσο πειστικά... Κι' ὅμως, οὔτε μιὰ φορὰ δὲν αἰσθάνθηκε γιὰ τὸ θῦμα του ὄχι λίγη ἀγάπη, ἀλλὰ λίγη συμπόνοια. Βίβαια, ἤξερε πὼς διέπραττε ἕνα ἔγκλημα. Ἤνα ἔγκλημα ποὺ ἦταν πιὸ ἄγριο ἀπὸ τὰ συνηθισμένα. Γιατὶ δὲν ἐσκότωνε μιὰ ζωή, μ' ἕνα τσουρε μιὰ ψυχή. Αὐτὴν τὴν δολοφονία ὅμως, δὲν τὴν τιμωροῦν τὰ δικαστήρια. Οὔτε τὴν δικάζουν κάν.

Μετοχειριζόταν τὴν Νίνα σὰν δόλωμα γιὰ διάστημα τὴν εὐτυχία, γιὰ νὰ τῆ- τὴν ἀρπάμάλιστα πὼς εἶχε κ' αὐτὸ ἕνα θῦμα. Τὴν θυμίσῃ πότε-πότε τὴν ὕπαρξή της, τὴν ἀποσυνείδησή του, ποὺ ἐπιχειροῦσε νὰ τοῦ ὑπενθυμίζῃ μὲ τὴν σκέψη:

—Κι' ἐμένα γυναίκα μοῦ σκότωσε τὴν εὐτυχία... Ἂς πάθῃ κ' ἡ Νίνα τὰ ἴδια. Κι' αὐτὸ γυναίκα εἶνο! Ἂς τὸ πληρώσῃ!

Κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ παίξῃ τὸν ρόλο του, μεθυσμένος ἀπὸ σαδισμό.

Πέρασε λίγος καιρὸς ἔτσι. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Νίνα αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό της ἐρωτευμένο μὲ τὸν Νίκο καὶ ὁ Νίκος τὸν ἑαυτό του πὸ ἐρωτευμένο μὲ τὴν Λέλα. Ὁ νοσηῆρο πεῖσμα. Γιατὶ ἔβλεπε πὼς ἡ Λέλα, ποὺ εἶχε νὰ ἀνοιξῃ τὸ καινούργιο του ἐιδύλλιο, δὲν ἔδειξε πὼς πειράχτηκε. Ὅταν μάλιστα τῆς ἔκαναν σχετικὴ κοινοῆγτα, ἔλεγε:

"Ενα νεανικὸ ἐιδύλλιο ποὺ θὰ περάσῃ. Ἂν δὲν προσπτάσῃ νὰ τὸν ἀφίσῃ ἐκείνη, θὰ τὴν ἀφίσῃ ἐκεῖνος...

Κι' ὁ Νίκος, ἀποφασισμένος νὰ παίξῃ ὅλα νὰ ὅλα, προχώρησε : ἀρραβωνιάστηκε τὴν Νίνα ἐπίσημα. Τί θἄκανε τώρα ἡ Λέλα; Δὲν θὰ τὴν ἔνοιαζε πιά; Αἴ, τότε θὰ παντρευόταν τὴν Νίνα... Θὰ ἱκανοποιοῦσε ἔτσι τὸ πεῖσμά του.

* * *

Ὁ ἀρραβώνας, ἔκανε τὴν Νίνα εὐτυχισμένη. Αὐτὴ ἡ μνηστεία—συλλογιόταν—τί ἄλλο ἦταν παρὰ ἡ ὑπέρτατη ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης τοῦ: Θὰ παντρευόταν τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσε. Τὸν ἄντρα ποὺ ἐλάτρευε. Ἡ νύχτες τῆς ἦταν γεμᾶτες ἀπὸ τὰ πιὸ γλυκὰ ὄνειρα, ποὺ τώρα γινόνταν πραγματικότης.

—"Ὁ ἔρωτας εἶνε μιὰ ἀρρώστεια ποὺ περνάει. Φτάνει νὰ τὸ θέλῃ κανείς...

Ὁ Νίκος, ποὺ φερνόταν ἀπέναντί τη, ὅπως ἕνας μνηστήρας στὴν μνηστή του, ζητοῦσε πάντα πληροφορίες γιὰ τὴν Λέλα. Τί ἔλεγε τώρα λοιπόν;

Κάποιος φίλος του τοῦ ἔδωσε μιὰ εὐχάριστη εἴδηση: Ἡ Λέλα, ποὺ τὴν ἔβλεπε ταχτικά, εἶχε ἀρχίσει νὰ δείχνῃ ἐνδιαφέρον. Ζητοῦσε κ' αὐτὴ νὰ μαθαίνῃ τὰ σχετικὰ μὲ -ὁ «εὐάρμοστο», ὅπως τὄλεγε, ζεῦγος τ ῶ ν μνηστήρων. Στ' ἀλήθεια, λοιπόν, τὴν ἀγαποῦσε τὴν Νίνα;

Αὐτὴ ἡ κουβέντα, μὲ τὸν φῖλο του, γινόταν ἕνα βράδυ στὸ σαλόνι τῆς μνηστῆς. Ἦταν κ' οἱ δυὸ καθισμένοι σ' ἕναν καναπέ, στὴ γωνιά τοῦ σαλονιοῦ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐπισκέπτες συζητοῦσαν γιὰ τὰ πιὸ κοινὰ θέματα.

Ὁ φίλος τοῦ Νίκου τὸν ρώτησε:

—Γιὰ πές μου τώρα κ' ἐμένα, τὴν ἀγατᾶς καθόλου τὴν Νίνα;

Ὁ Νίκος δὲν ἐδίστασε:

—Ὄχι!

—Μὰ τότε γιατὶ τὴν ἀρραβωνιάστηκες;

—Παίζω ἕνα παιχνίδι, ἀγαπητέ μου. Τὴν ἀρραβωνιάστηκα γιὰ νὰ πικάρω τὴν Λέλα. Ἂν πειράχτηκε, ὅπως φαίνεται, δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ πέσῃ. Τῆς ξέρω ἐγὼ τὴ- γυναῖκες!

Φτάνει νὰ σὲ ἰδοῦν ἐρωτευμένο μὲ μιὰν ἄλλη, γιὰ νὰ ξετρελλαθοῦν μαζί σου!

—Ὥστε ἡ Νίνα ἡ καϋμένη;

—Εἶναι ἕνα μέσον γιὰ νὰ πετύχω τὸν σκοπό μου καὶ τίποτ' ἄλλο. Δὲν σοῦ κρύβω πὼς εἶμαι ἀποφασισμένο. καὶ νὰ τὴν παντρευτῶ ἀκόμα...

—Κι' ἔπειτα;

—Ὅ,τι θέλει ἂς γίνῃ! Μήπως εἶναι δύσκολο νὰ τὴν χωρίσω ὕστερα;

Αὐτὰ τὰ λόγια εἰπώθηκαν σιγά. μὰ ὄχι τόσο σιγὰ ὥστε νὰ μὴν τ' ἀκούσῃ ἡ Νίνα ποὺ, θῆλοντας νὰ περάσῃ στὴ σάλα ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο, πῆρε τ' αὐτί της τ' ὄνομα «Νίνα» καὶ στάθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα, κοντὰ στὸν Νίκο, καὶ τὸν φίλο του. Καὶ τ' ἄκουσε ὅλα.

Τὸ χτύπημα ἦταν μεγάλο γι' αὐτήν. Τὴν πόνεσε, γιατὶ δὲν τὸ περίμενε, κ' οὔτε τὸ φανταζόταν κάν. Ὥστε ἔτσι λοιπόν; Αὐτὸ τὸ ὑποθιβαστικὸ μέρος ἔπαιξε σὰ μιὰ πρόσοψη κωμῳδία: Ἦταν ἕνα ἀπλὸ μέσον καὶ τίποτ' ἄλλο: Ὁ φανταστικὸς κόσμος τῶν ὀνείρων της πνίγηκε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ἀπογοητεύσεως.

Λίγο ἀργότερα, ἄρρωστη στὸ κρεββάτι της. μὲ πυρετό, ἔκλαιγε τὶς χαμένες της ἐλπίδες.

Εἶπαν στὸν Νίκο πὼς ἡ Νίνα εἶχε ἀρρωστήσει ξαφνικά. Εἶχε ὑποχρέωση ν' ἀνησυχήσῃ. Πῆγε στὴν κοιμωμένη τῆς. Πλησίασε τὴν μνηστή του καὶ τὴν ρώτησε μ' ἕνα ἐνδιαφέρον ποὺ εἶχε τὴν μάσκα τοῦ ἀληθινοῦ:

—Τί ἔχεις ἀγάπη μου;

Ἡ Νίνα ἔπιαξε τὰ δάκρυά της. Τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Ἔπειτα ἔβγαλε τὴν βέρα της, καὶ τοῦ εἶπε:

—Πάρ' την! Σοῦ τὴν ἐπιστρέφω!

Ὁ Νίκος δὲν μποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ.

—Γιατί; ρώτησε μ' ἐκπλήξη. Ἐπαψες νὰ μ' ἀγαπᾶς;

—Δὲν ξέρω. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι ποτὲ δὲν θ' ἀνεχθῶ νὰ γίνω ἕνα ἁπλὸ μέσον γιὰ τὸν σκοπό σου! Πάρ' την λοιπόν! Γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῆς νὰ μὲ χωρίσῃς ἀργότερα. ὅπως εἶπες!

Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος μέσα στὴν ἀμηχανία του γιὰ τὸ ἀφνίδιο αὐτὸ γεγονός, δὲν ἄπλωνε τὸ χέρι του νὰ πάρῃ πίσω τὸ δαχτυλίδι ποὺ ἐπόσχεται τὴν εὐτυχία, ἡ Νίνα τὸ πέταξε χάμω μὲ δύναμη, λέγοντας:

—Ἀφοῦ δὲν τὴν παίρνεις, τὴν πετῶ! Δὲν μοῦ χρειάζεται!

Κι' ἐγύρισε τὸ πρόσωπό της ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος.... Ἦταν περήφανη, καὶ δὲν ἤθελε τὰ δάκρυά της νὰ ἔχουν μάρτυρες.

Ὁ Νίκος ἔσκυψε, σήκωσε τὴν βέρα, τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του κ' ἔφυγε. Τὸ μυαλό του ἦταν σὲ ἀξιοθρήνητη κατάσταση.

Οὔτε τὴν βραδιὰ ἐκείνη κοιμήθηκε.

Μὴ τώρα τὴν σκέψη του δὲν ἀπορροφοῦσε πιὰ ἡ Λέλα! Αὐτὴ εἶχε χαθῆ. Καὶ μέσα στὸ νοῦ του, παρουσιαζόταν διαρκῶς ἡ περήφανη μορφὴ τῆς Νίνας... Αὐτό, πρώτη φορὰ τοῦ συνέβαινε! Θὰ εἶχε ἀκούσει ἀσφαλῶς τὰ προσβλητικά, γι' αὐτήν, λόγια του. Δὲν χοροῦσε ἀμφιβολία. Καὶ τοῦ πέταξε τὸ δαχτυλίδι ἀποφασιστικά. Χωρὶς παράπονα, χωρὶς παρακλήσεις. Μὲ ἀξιοπρέπεια.

Γιὰ μιὰ στιγμή, τ' ὄνομα τῆς Λέλας ἤρθε στὸ μυαλό του. Αὐτὴ λοιπὸν τοῦ χαλοῦσε τὰ σχέδιά του πάλι. Τὴν ἔστειλε στὸ διάβολο. Ἡ Λέλα τώρα ἔπαυε ν' ἀποτελῇ γιὰ τὸν Νίκο τὸ ἄπαντο τῆς καρδιᾶς του. Ἡ Νίνα, ἄρχισε ν' ἀποκτᾷ δικαιώματα...

Δυὸ μέρες, δὲν πῆγε νὰ τὴν δῇ. Ἔμαυε ὅμως πὼς δὲν ἦταν πιὰ ἄρρωστη. Ἀλλὰ ἦταν καταβεβλημένη καὶ ζητοῦσε μοναξιά.

Τὴν τρίτη μέρα ἀνακάλυψε μὲ περιέργεια πὼ- ἡ Λέλα ἦταν μιὰ ξένη γι' αὐτόν. Καὶ ἔγοιωθε μιὰν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ ἰδῇ τὴν Νίνα, νὰ τῆς μιλήσῃ.

Τὴν περίμενε στὴ γωνία τοῦ σπιτιοῦ της. Κ' ἔπιαν τὴν εἶδε νὰ βγαίνῃ μονάχη της, τὴν [illegible]ε. Τῆς τὰ εἶπε ὅλα. Ναί, ὅς τὴν [illegible] ἐκείνη, ἔστω τὴν θεωροῦσε. Σὰν ἕνα μέσον. Μὰ τώρα τὰ πράγματα εἶχαν ἀλλάξει. Δὲν τὸν ἔνοιαζε καθόλου γιὰ τὴν Λέλα. Καὶ τὴν παρεκάλεσε. τὴν ἱκέτευσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ, νὰ δεχτῆ πάλι τὴν βέρα μαζί μὲ τὴν ἀγάπη του. Τώρα, ποὺ αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε, θὰ ἔπαυε νὰ τὸν ἀγαπᾷ ἐκείνη;

Ἡ Νίνα καὶ πάλι τοῦ ἀρνήθηκε.

Καὶ ὁ Νίκος γύρισε στὸ σπίτι ἀπογοητευμένος. Τρεῖς φορὲς ἐπαγλαβε τὴν ἀπόπειρά του. Τρεῖς παγερὲς ἀρνήσεις ὑποδέχτηκαν τὶς παρακλήσεις του. Καὶ κάθε φορὰ γύριζε' στὸ σπίτι του πιὸ ἀπελπισμένος, ἀλλὰ καὶ πιὸ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Νίνα. Τώρα καταλάβαινε πόσο τὴν ἀγαποῦσε...

* * *

Κάποιο βράδυ, ποὺ ἡ Λέλα δεχόταν στὸ σπίτι της, πῆγε. Κατεβήκε στὸν κῆπο. Γοητευτική, μὲ τὸ αἰώνιο εἰρωνικὸ χαμόγελό της, ἀλλὰ μ' ἕνα ὕφος πιὸ σοβαρὸ ἀπὸ τὸ συνηθισμένο, ἤρθε ἡ Λέλα κοντά του. Τοῦ κουβέντιασε καὶ τοῦ ἔκανε μιὰ σαφῆ πρόταση:

Νὰ ξανάρχιζαν τὴ παληά. Τοῦ ὑποσχέθηκε πὼ- εἶχε ἀλλάξει ἰδέες. Παραδεχόταν τώρα τὴν αἰωνιότητα τῆς ἀγάπης... Δὲν ἤθελε λοιπὸν κ' ἐκείνος;

—Ὄχι... Λέλα, πίστεψέ με, κάθε τί ποὺ αἰσθανόμουν γιὰ σένα ἔσβυσε πιά... Ξέρεις πὼς ἀγαπῶ τὴν Νίνα.

—Μὰ τὸ χαλάσατε. Καὶ ξέρω γιατί...

—Πολὺ λίγο μ' ἐνδιαφέρει ἂν τὸ ξέρεις. Κι' ἂν τὰ χαλάσαμε, ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ κ...

—Νίνα, τὸν κέρδισες! εἶπε ξέφωνα ἡ Λέλα...

Ἡ Νίνα, ποὺ ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου, παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν ἐκπληκτο Νίκο...

—Δέχομα πάλι τὸν ἀρραβῶνα σου, τοῦ εἶπε.. Τώρα σὲ πιστεύω.

* * *

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ὁ Νίκος, καθισμένος στὴν ἴδια ἐκείνη θέση, ποὺ ἦταν κιὰ τὸ ὁράδυ ποὺ δέχτηκε τὴν βέρα πίσω, ἔλεγε στὸν ἴδιο φίλο του:

—Τί τὰ θέλατε, ἀγαπητέ μου. Ἡ γυναῖκες πρέπει νὰ μᾶς ἀγαποῦνται τὸν ἔρωτά τους, ἂν θέλουν νὰ τὴς ἀγαπᾶμε. Ἡ ἀγνῶσις γεννάει τὸν ἔρωτα. "Αν ἤξεραν ἡ γυναῖκε. πόση ἀλήθεια περιέχει αὐτὸ τὸ ἀξίωμα, καμμιὰ τους, ποτὲ δὲν θὰ μᾶς ἔλεγε τὸ ναί.

—Τὸ ἴδιο λές νὰ συμβαίνῃ καὶ μὲ τοὺς ἄντρες;

—Φαντάζομα...

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Γιατί, μετὰ τὴν ἄρνησή του νὰ δεχτῆ τὸν ἔρωτα τῆς Λέλας—πόσταρε ποὺ ἔγινε ἔστω καὶ σ' ἀστεία—ἡ παληὰ ἐρωμένη του εἶχε ἀρχίσει νὰ νοιώθῃ γι' αὐτὸν μιὰ συμπάθεια πὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴν πρώτη. Μὰ αὐτὸ ἡ Λέλα τῶλεγε κατοίτσιο τῆς στιγμῆς.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

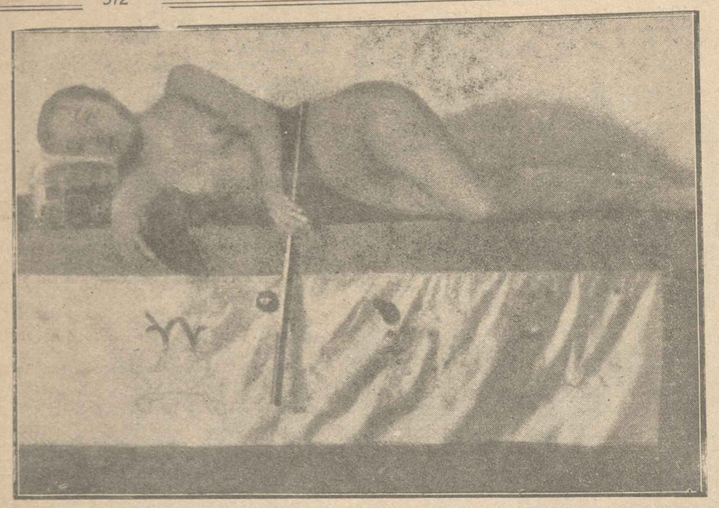

Τὸ ὄπιο, μὲ τ' ἀνείπωτα ἡδονικά του θέλγητρα, ρίχνει σὲ βαθειὰ ἔκσταση τὴς συμπαθητικὲς «κίτρινες σκλάβες» μὲ τὰ μικρὰ στενὰ ματάκια . . .

Οἱ πιστοὶ

—Τὰ ἀπόκρυφα «ἄντρα τῶν ὀργίων» τῆς Νέας Ὑόρκης.

— Τὸ αἰσχρὸ ἐμπόριο τῶν ναρκωτικῶν καὶ τῆς λευκῆς σαρκός.

— Ἀριστοκρατικὰ κέντρα - στρτηγεῖα ἐκφύλων ληστῶν.

— «Κίτρινες σκλάβες» καὶ ὄπιον...

— Κοκαΐνη, τζάζ καὶ τζίν...

Τοῦ κ. Ὀρ. Καραβία

Τσάπ-Σούϊ. Ὄπιον

Ἠέρετε τί εἶνε ἕνα «τσάπ-σούϊ» ; Ἕνα κομμάτι Κίνα, μέσα στὴν Νέα Ὑόρκη. Καὶ ὑπάρχουν πάρα πολλὰ τέτοια κομμάτια στὴν μητρόπολη τοῦ ἠλεκτρικοῦ Ἠλίγγου, ποὺ προσφέρει τὴς πὸ παράδοξες καὶ χρωτητὲς ἀντιθέσεις τῆς κοσμοπολιτικῆς ζωῆς μὲ τὴ πὸ φυσιολογικὲς ἐκδηλώσεις μὰ καὶ τὴς πὸ ἔκφυλες τάσεις...

Μπαίνετε σ' ἕνα κομψὸ καὶ μοντέρνο κτίριο, ἀνεβαίνετε στὸ πρῶτο ἢ σὸ εἰκοστὸ πάτωμα ἢ στὴν ταράτσα καί, μόλις βγῆτε ἀπὸ τὸ ἀσανσὲρ, βρίσκεσθε... σὸ Τόκιο ἢ στὴ Σαγκάη ! Τοῖχοι σκεπασμένοι μὲ ζωγραφιὲς πολύχρωμες μὲ τὰ περίεργα ἐκεῖνα σχήματα καὶ τὴς θυελικὲς παγόδες, τὰ παράξενα ζῶα, ποὺ ἐνῶ μοιάζουν μὲ φεῖδια, εἶχε συγχρόνως καὶ σκορπιοὶ καὶ «θηρία τῆς ἀποκαλύψεως» καὶ θρησκευτικὰ σύμβολα. Μακρόσυρτες λευκὲς ἢ κόκκινες λωρίδες, σὰν λάβαρα, μὲ κιγλεκια ψηφίά ἐπάνω, πολύχρωμα φαγοράκια μὲ φῶς ποὺ δὲν μένει ποτὲ σταθερὸ καὶ δίνει, ἀπὸ τὴ ἀνοιχτὸ κίτρινο ὥς τὸ σκοῦρο μπλὲ καὶ τὸ βαθὺ βυσσινί, τὴς πὸ ξωτικὲς ἀνταύγειες σὸ χόλλ αὐτό.

Ἔνας Κινέζος μὲ τὸ γραφικὸ ἐθνικὸ κοστούμι του καὶ τὴς κοτσίδες, μὲ τὰ χέρια σὸ σῆθος καὶ τὸ κορμὶ κυφό, σπεύδει νὰ ὑποκλιθῆ μπροστὰ σας καὶ σᾶς δδηγεῖ μπρὸς σὲ μιὰ θρεπὰ βυσσινιὰ κουρτίνα τὴν δποία τραβᾶ καὶ σᾶς ἀφίνει νὰ περάσετε...

Μιὰ σάλ- μυθικοῦ ἀνατολίτικου πλούτου μὲ τραπεζάκια σκορπιστὰ στὰ πλάγια. Ἀπὸ τὸ κεφάλι ἑνὸς πελόριου φειδιοῦ κρεμασμένου σὸ μέσον τοῦ ταβανιοῦ. Ξεπετιοῦνται, σὰν κάποιες ἀκίνδυνες ἀπειλές, ἡ λάμψεις δυὸ μεγάλων ἠλεκτρικῶν ματιῶν καί, ἀπὸ τὸ στόμα του, ἡ πύρινες φλόγες μιᾶς ἄσχημης γλώσσας— θαῦμα ἠλεκτρομηχανικῆς τέχνης — ἐνῶ ἡ οὐρὰ τοῦ γραφικοῦ τέρατος μὲ τὴς γοργὲς κινήσεις της εἶνε ὁ «τελειότατος.. ἀνεμιστὴρ» τῆς αἰθούσης. Κάτω ἀκριβὸς ἀπὸ τὸ φεῖδι σ' ἕνα στρογγυλὸ χρυσωτικὸ στῖλο χορεύουν κνέζοι χορευτές. Καὶ τότε βλέπει κανεὶς τὸ θαυμάσιο ἀφτισιχιὸ «ἐφαφὲ» τῶν ματιῶν τοῦ φειδιοῦ. Ἡ σκιὲς τῶν χορευτῶ, ἐπάνω σ-ὸν λειποκίτρινο στῖλο παίρνουν διάφορα περίεργα σχήματα. Καὶ βλέπει κανεὶς νὰ σέρνωται στὸ ουθυὸ τοῦ «σλόυν γουὶλ;» πότε περίεργοι ἄνθρωποι, πότε θελκτικὰ πουλιά, πότε παράδοξα τέρατα...

Στὰ τραπέζια γύρω, σπάνια βλέπετε «πελάτες». Εἶνε κυρίως ξευγενόρακια ποὺ ἤλθαν νὰ δροσισθοῦν μέσ' στὴ γλυκειὰ ἀτμόσφαιρα τοῦ ἀνατολίτικου μυστικισμοῦ καὶ περμένουν μὲ τὴ σειρά τους νὰ γορέψουν..Εἶνε ξευγέρια τοῦ ἀντιπροσωπεύουν ὅλες τὴς Φυλὲς τῆς Γῆς, ἀλλὰ τὰ περισσότερα εἶνε «σκοὺλ-γκέρλ» καὶ «γιὸγκ-μὲν» ποὺ διψοῦ,, γιὰ «θοὶ-ἐντ-ἀντθέντσιου» — δηλαδὴ νέοι καὶ μαθήτριες ποὺ ζητοῦν σὲ περιπέτειες τὴς ἰσχυρὲς συγκινήσεις...

Τὴ βρίσκουν τὴς «συγκινήσεις» αὐτές;

Αὐτὸ θὰ τὸ καταλάβετε ἂν κατορθώσετε νὰ μπῆτε στὰ πλάγια μικρὰ διαμερίσματα τοῦ «Τσάπ-σούϊ», ὅπου σᾶς ὑπηρετοῦν ὄχι φρακοφόροι σερβιτόροι, ἀλλὰ κνέζοι μὲ τὴς ἐθνικές τους στολές καὶ συμπαθητικὲς «κίτρινες σκλάβες» μὲ τὰ μικρὰ στενὰ ματάκια, ποὺ ποτὲ δε,, μπορεῖ νὰ καταλάβῆς ἂν εἶνε χαρούμενες ἢ λυπημένα... Μικρὰ κινέζικα σοφαδάκια, ρόδινο ἢ μπλὲ ὑποθλητικὸ φῶς, ξεψυχισμένες γόητες ἀπὸ πορίεργα μονόχορδα, μακρυὲς παράξενες «πίπες», βάζα ἀσυνήθιστου «στύλ» ποὺ ἀχνίζουν, πρόσωπα ἄτονα μὲ σβυσμένα μάτια καὶ μὲ δχρειὰ μυρωδιὰ ποὺ ζαλίζει.... Νὰ τὸ κινέζικο «ἄντρον τῶν ὀργίων», ποὺ τραβᾶ τὴν ἐκλεκτότερη μερίδα τῶν νέο, τῆς Ἀμεριχῆς μὲ τὰ θέλγητρα καὶ τὴς ὑποσχέσεις μιᾶς ἄγνωστης ἡδονῆς : τῆς μέθης τοῦ ὄπιου...

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ φανταθῆ ὅτι στὴν πολυτέλεια καὶ στὴ, ἀνατολίτικη χλιδὴ τοῦ ξωτικοῦ αὐτοῦ κέντρου ἡ τρελλὴ νεολαία, ποὺ διψᾶ γιὰ «θρίλς», δργάζει, ρουφῶντας τοὺς καπνοὺς τοῦ ἰνδικοῦ δηλητηρίου; Καὶ ὅμως...

Στὰ πολὺ «ἀριστοκρατικὰ» Τσάπ-Σούϊ, ποὺ δὲ, μποροῦν νὰ μποῦν οἱ νέοι μὲ τὸ περιορισμένο «χαρτζιλίκι», συχνάζουν οἱ πολὺ πλούσιοι γλεντζέδες καὶ ἡ διάφορες περίφημες γυιὰ τὴν καλλονή τους βασίλισσες τοῦ ἡμικόσμου, ἡ «ἐξαντρὶκ» κυρίες καὶ δεσποινίδες τῆς ἀνωτάτης τάξεως, ποὺ ζητοῦν τὸ «νέο καὶ ἄγνωστο», ποὺ θέλουν νὰ τὰ δοῦ, καὶ νὰ τὰ γευθοῦν ὅλα σὴ ζωή,. Ἀκόμα συχνάζουν ἐκεῖ οἱ μεγάλοι χαοσοπαίκτες καὶ οἱ ἄσσοι γκάγκστερς, ποὺ πολλὲς φορὲς εἶνε οἱ ἐπιχειρηματίαι τῶν κέντρων.

Καὶ τὸ ὄπιον μὲ τὰ ἀνείπωτα ἡδονισιχιὰ του θέλγητρα, ρίχνει στὴν ἀγχαλιὰ ἑνὸς νέου γκάγκστερ τὴν κόση ἑνὸς δνομαστοῦ ἑκατομμυριούχου, ἢ τὴν ἔκφυλη μὰ πανέμορφη «ἐντχτρίδα» τοῦ Μπρόντουεη στὴ ἐρωτική λατρεία ἑνὸς σοβαροῦ τραπεζίτου ἢ δικαστικοῦ...

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐγόρτασαν τὸν ἔρωτα, ποὺ ἤνωσαν τὸ, κόρο γιὰ τὸ φιλὶ καὶ τὴν σάρκα, μὰ ποὺ δψοῦν ἀκόμα γι, κάτι πὸ ἔντονο, πὸ ἰσχυρό, οἰχνονται μὲ φανατικὴ πίστι στὴ λατρεία τῶν ὀργίων, ποὺ τὰ ἐξιδιαιτεύει μὲ τὴν ἡδονική του μέθη τὸ ὄπιον.. Καὶ συνὰ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κατοχυλοῦν ἀπὸ τὰ ἀμύθητα πλούτη τῶν «ἄντρων» τοῦ Μπρόντουεη σὸ, δοῦρκο καὶ τὴν δοσμερὴ κοκπάλη τῶν καταγωγίων τοῦ Μπάουρι καὶ τῆς Τσάϊνα-Τάουν...

Γάξι - Ντάνς

...Γιατὶ δέβαια στὴ Νέα Ὑόρκη, ποὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ βρῆ κανεὶς ὅ,τι ζητήσει, δὲν ὑπάρχουν μονάχα τὰ «Τσάπ-Σούϊ» τοῦ τύπου ποὺ ἐ,περιγράψαμε. Εἶνε καὶ ἄλλα πὸ λαϊκὰ καὶ ἄλλα, ποὺ εἶνε μονάχα ἑστιατόρια οἰκογενειακῶ καὶ ἠθικά, χωρὶς ὀρχήστρες, χωρὶς χορούς, χωρὶς ὄπιον καὶ μὲ μόνο τὸ γραφικὸ κινέζικο χρῶμα ποὺ τραβᾶ τοὺς πελάτες.

Μὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα—ἰδίως στὴν «Κινέζικη πόλι», τὴν περίφημη γιὰ τὰ φρικτὰ ὄργια καὶ τ' ἀνήκουστα ἐγκλήματα ποὺ γίνονται ἐκεῖ—τὰ ὁποῖα θᾶλεγε κανεὶς πὼς ὑπάρχουν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐμπνέουν τὴν φρικτότερη ἀηδία καὶ τὸν ἀποτροπιασμὸ γιὰ μερικὲς ἐκδηλώσεις τῆ- «ἀνθρωπίνης κτηνωδίας» ...

Γι' αὐτὸ δὲν σᾶς περιγράφομε ἐδῶ πράγματα, ποὺ δὲν θᾶχαν θέση στὴς σελίδες ἑνὸς οἰκογενειακοῦ περιοδικοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον ἑνὸς ἐπιστημονικοῦ βιβλίου περὶ τῶν μορφῶν τοῦ σαδισμοῦ ,τοῦ ἐιδικοῦ ἐκφυλισμοῦ καὶ τῶν σεξουαλικῶν διαστροφῶν τῶν τοξικομανῶν...

Θὰ περιορισθοῦμε σὰ δρια τοῦ ἀνεκτοῦ...

Καὶ σᾶς παίρνομε μαζί μας μέσα σ' ἕνα λαϊὸ «τάξι-ντάνς» τοῦ Μπάουρι. Ἡ συνοικία αὐτὴ εἶνε ἕνα «μῆμα τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ διαβῆ κανεὶς χωρὶς κίνδυνο μετὰ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου. Τὰ γνωστὰ ἄντρα τῶν χασισοποτῶν τοῦ Πειραιῶς εἶνε σεμνότατα κέντρα παραβαλλόμενα εἰς ἠθικὴν ποιότητα πρὸς τὰ «καταστήματα» τοῦ Μπάουρι. καὶ οἱ «μαστούρηδες» οἱ δικοί μας εἶνε.. γαλαζοαίματοι τζέντελμε, μπρὸς στὰ ἀνθρωπόμορφα τέρατα τῶν συμμοριῶν, ποὺ ἔχουν τὸ μονοπώλιο τῶν ναρκωτικῶ, καὶ τῶν ποιοτῶν στὴν περιοχὴ ἐκείνη...

Μπαίνομε λοιπὸν στὸ «Τάξι - Ντάνς». Ἀλλὰ τί εἶνε αὐτό; Ἁπλούστατα : ἕνα κέντρον, ὅπου ἡ γυναίκα γίνεται κάτι πὸ ἄψυχο καὶ πὸ φθηνὸ ἀπὸ ἕνα.. ταξι-ἀυτοκίνητο. Γίνεται ταξὶ-χορεύτρια...

Μέσα σὲ μιὰ μεγάλη σάλα, γεμάτη ἀπὸ καπνούς, σερπαντέν, κουφετὶ καὶ.. θλαστήμιες, ποὺ ἀκούονται γευρικὰ χάχχνα καὶ στριγγὲς φωνές, περμένουν στὴ σειρὰ—ὅπως τ' αὐτοκίνητα—νὰ πάρουν «κοῦρσα» κάθε λογῆς γυναῖκες, κοπέλες ἀπὸ 15 ἕως 20 ἐτῶν μὲ ὄμορφα κορμὰ καὶ θαυμάσια πρόσωπα, ποὺ τὰ δόγια τοὺς δίνουν τὸ εἰδικὸ ἐκεῖνο θέλγητρο τῆς ἄρροστης χλωμάδας. Βλέπει κανεὶς μιὰ λευκὴ πολωνέζα, ποὺ λίγα χρόνια πρὶν ἔπῆρε ἴσως στὴ ταστρίδα της ὁραθεῖο κάλλονῆς καὶ ἦλθε στὴν Ἀμεριχὴ γιὰ νὰ βρῆ τὸν πλοῦτο καὶ τὴν δόξα τῶν «ἀστ-ρων» μὰ ποὺ δὲν κατώρθωσε νὰ φθάση ὥς τὸ Χόλλιγυοὶντ, τὸν βλέπει δίπλα σὲ μιᾶ μελαχροινὴ μεξικάνα μὲ πύρινα μάτια ἢ σὲ μιᾶ μικρὴ ἀρχτίνα μὲ παχειὰ καταλόκκινα χείλη, νὰ περμένῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ δώσῃ μιὰ δεκάρα—μόνο μιὰ δεκάρα!—γιὰ νὰ σφίξῃ στὰ χοντρὰ μπράτσα του τὸ κορμί τη- γιὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας μέσα στὸν τρελλὸ στρόβιλο τοῦ γοργοῦ φῶς ἢ στὴς ἄσεμνες φιγοῦρες ἑνὸς «ἐξαντρὶκ» ταγκό...

Καὶ ὁ πελάτης τοῦ «τάξι-ντάνς» ἔρχεται. Εἶνε ἕνας χοντρόανθρωπος μὲ φαρδειὲς πλάτες ποὺ κυττάζει ἀγουστὰ κάθε τόσο πρὸς τὴν πόρτα ἢ ἕνας μεθυσμένος θεραστὴς κάποιου βαποριοῦ ἢ καμένας ἀλήτης ποὺ ἐκδικεῖται καὶ τὰ τραπέζια, ποὺ ἀναποδογυρίζουν, οἱ κρότοι τῶ, περιστρόφων ἢ τῶν αὐτομάτων ταχυβόλων...

Σὲ λίγα, ἐλάχιστα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ σάλα ἔχει πάρει τελείως ἀλλοιώτικη ὄψη. Καὶ ὅταν ἀγάβουν ξανὰ τὰ φῶτα. πολὺ συχνὰ στὸ πάτωμα σφαδάζουν τὰ κορμὰ ὅσω, πεθαίνουν ἀπὸ τὴς σφαῖρες καὶ δυὸ στρατάτεβα ἀντιμέτωπα, ποὺ κυττάζονται μὲ μῖσος, μένουν ὄρθια στὸ κέντρον τῆς σάλας: οἱ νικημένοι μὲ τὰ χέρια ψηλὰ καὶ οἱ νικηταὶ μὲ τὰ δάχτυλα στὴν σκανδάλη....

Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ γίνουν κύριοι τῆς καταστάσεως, ἀρχίζουν μιὰν ἀγρία ἔρευνα κάθε γωνιᾶς τοῦ κέντρου.. Καὶ βρίσκουν, μέσα σὲ κουτιὰ πούρων, ὁλόκληρα μασούρια χασὶς τυλιγμένα μ' ἕνα φύλλο καπνοῦ ὥστε νὰ φαίνωνται σὰν σιγάρα Ἀβάνας ἢ Βιργινίας.. Βρίσκουν μέσα στὴς ἀλατιέρες κοκαΐνη...Καὶ μέσα σὲ κάσες λεμονάδας ἢ «τζιντζερέλας» μπουκάλια γεμᾶτα μὲ ὄπιον... Πολλὲς φορὲς ἐνῶ γίνεται ἐπάνω ὅλο αὐτὸ τὸ πανδαιμόνιον, κάτω στὸ ὑπόγειο τὰ ξεχασμένα κορμὰ τῆς κραιπάλης ὀργιάζουν μέσα στοὺς καπνοὺς τοῦ ὄπίου ἢ τοῦ χασὶς ἢ τοὺς ἀτμοὺς τοῦ αἰθέρος καὶ ξεχνοῦν κάθε ἀνθρώπινο, σπάζουν κάθε δεσμὸ μὲ τὴν λογικὴ φύσι τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου..

Σ' αὐτὴ τὴ, κατάσταση τῆς ἀπολύτου ἀποκηνώσεως βρίσκονται κάποτε πολὺ τολμηρὲς ἢ τελείως ἔκφυλες νέες τῆς κλῆς τάξεως, ποὺ καταναυλοῦν—καὶ βλέπουν τὸν βοῦρκο ποὺ τὴς περιμένει χωρὶς ὅμως νὰ μποροῦν νὰ σταματήσουν καὶ γωὶς νὰ ἐλπίζουν ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ξαναγεβοῦν.. Καὶ ὄχι σπάνια τὰ νερὰ τοῦ Χὄντσον Ρῆβερ καὶ τοῦ Μπρόὰτσον ἢ τοῦ Λόγκ-Ἄϊλαν Μπῆς δίνουν τὴν τελευταία ἡδονὴ στὰ κατεστραμμένα κορμὰ τῶ, κοριτσιῶν αὐτῶν καὶ σβύνουν πὰ τελειωτικὴ τὴν δίψα τῶν ὀργίων, ποὺ τὰ φλογίζει...

Πουλοῦν κοκαΐνη καὶ λευκὴ σάρκα

Μὰ δὲν εἶνε μόνο τὰ κινέζικα κέντρα καὶ τὰ τάξι-ντάνς ,ποὺ προσφέρουν στοὺς παραστρατημένους ὀργανισμοὺς τὴν μέθη τῶ, ναρκωτικῶν.

Σὲ πολλὰ νυκτερινὰ ἑντρα τοῦ Μπρόντουεη ἢ σὲ σπίτια καὶ μέγαρα, ποὺ εἶνε ἀδύνατον κανεὶς νὰ τὰ ὑποπτευθῆ, ὑπάρχουν ἰδιαίτερα σαλονάκια καὶ εἰδικοὶ τρόποι ποὺ προσφέρονται τὰ φοβερὰ δηλητήρια...

Στὴν ταράτσες τῶ, οὐρανοξυστῶν ἐργάζονται τὰ μεγαλύτερα καὶ πλουσιώτερα καταπαρὲ τοῦ κόσμου σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα μεθυστική, φορτωμένη ἀρώματα... Φῶς, λάμψις, τουαλέττες, δοχῆστρες, βαούτιμα κοσμήματα, κάτι ἀφάνταστο κάτι ὀνειρώδες, ἀσύλληπτο... Τὸ πρόγραμμα τῶ, «βαφάϊτις» περιλαμβάνει ἕνα τραγουδάκι τῆς Ἕλεν Κὲν, μιὰ σκανσονέττα τοῦ Σεβαλιέ, ἕνα «σόλο-ντάνς» τοῦ Ρόμπινσον, ἕνα μπαλέττο ἀπὸ τὴς διακόσιες «γκέρλς» τοῦ Τζήφηλδ... καὶ ἀμέτρητη ἀκόμη σειρὰ ἀπὸ τὰ σπανιώτερα νούμερα τοῦ κόσμου..

Λοιπὸν μέσα σ' ἕνα τέτοιο κέντρο, ποὺ δὲν τὸ πλησιάζουν, φυσικά, οἱ κοινοὶ θνητοί, φθάνει νὰ σᾶ- ξέρῃ ὁ μυστικὸς «ἀτζεντ» τῆς κοκαΐνης καὶ θὰ σᾶς πλησιάσῃ νὰ σᾶς προσφέρῃ τὴς ὑπηρεσίες του.

Εἶνε ἕνα Τζένταλμαν, ποὺ τὸν περιμένει κάτω μιὰ πλουσιωτάτη «ὀλζ-θοῦς». Ὁ πλούσιαν, ποὺ βαδίζει λοῦδ στὸ πεζοδρόμιο, στέκεται καὶ θαυμάζει τὸ ὑπέροχο ἀμάξι. Μὰ ἂν ἔκανε μιὰ ἐρώτηση μέσα σ-ὸ θαυμάσιο «ἀξεσουαὶ»τικὸ πιστόλο τοῦ αὐτοκινήτου, θὰ εὕρισκε ἀρκετὰ «πάουνς» μυοφίγη κοκαΐνη, ἡροΐνη, ὄπιον καὶ ἀποικάλια μὲ δύνατὸ «τζίν»..

Οἱ πελάτες τοῦ ἐμπορίου αὐτοῦ δὲν εἶνε μόνο νέοι ἔκφυλοι ἀποξεκουανεῖς.

Ὑπάρχουν κυρίες ὥριμες ἢ γυῆες πάνω ποὺ δὲν ἐχόρτασαν τὴν ζωὴ καὶ βρίσκουν ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστηση νὰ μεθοῦν μὲ κάθε τρόπο καὶ κάθε ἔκφυλο μέσον τὴν ψυχὴ ἑνὸς ἀγίδου, μὰ ὀνομαζόμενου παιδιοῦ τοῦ λαοῦ, νὰ τὸ θαμπώνουν μὲ τὴν λάμψη τῆς μεγάλης τοῦ- ζωῆς καὶ νὰ τὸ παρασύρουν στὴν ἀμαυτολὴ συνήθεια τῶν ναρκωτικῶν καὶ στὰ δόγια κάθε εἴδους.. Τὸ δυστυχισμένο παιδὶ θὰ διοχθῆ ἀπὸ τὸ πλούσιο μέγαρο ὕστερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, θὰ πεταχθῆ, στεγνὸ ἀπὸ τοὺς ὡραίους χυμοὺς τῆς νειότη- τοῦ, τὰν μὰ στιμμένη λεμονόκουτα, σὸ δρόμο. Μὰ ἡ γοιεσὴ συνήθεια τὸ τραβᾶ... καὶ τὰ καταγώγια τῶν δοχῆν τοῦ δίνουν ἄσυλο...

Ἄλλοι ἔκφυλοι κροῖσοι, προσφέρουν τεράστια ποσὰ σὲ καταγθόνιες γυναῖκες ποὺ δοργανώνουν γι' αὐτοὺς «γλέντια», τὰ ὁποῖα θὰ ἐξέλειαν οἱ συγ-

Μιὰ καταπληκτικὴ ἔρευνα

τῆς θρησκείας τοῦ ὀπίου

τα τὴ ζωὴ πληρώνοντας μὲ μιὰ δεκάρα τὴς ἀπολαύσεις της ἢ ἕνας ἔκφυλος γέρος ποὺ ρουφᾶ σαδιστικὰ τὸ ἄρωμα τῆς τρυφερῆς νειότης, ἀλλάζοντάς το μὲ τὴν ἄρρωστη μοῦχλα τῶν γερατειῶ, του..

Ἡ ταξὶ-χορεύτρια δὲ μπορεῖ νὰ ἔχῃ προτιμήσεις γιὰ τοὺς πελάτες, οὔτε νὰ χορεύῃ ἀνόρεκτα, ὅπως-ὅπως, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ περνᾶ ἡ ὥρα καὶ νὰ γράφῃ τὸ ρολόϊ δεκάρες στὴ στήλη της. Πρέπει νὰ συμμορφώνεται μὲ ὡρισμένους κανονισμοὺς τοῦ «καταστήματος». Δηλαδή : Πρέπει νὰ μὴν ἔχῃ ἀναμνήσεις, οὔτε αἰσθήματα ! Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο ἄρθρο τοῦ κανονισμοῦ ! Ὕστερα : πρέπει νὰ εἶνε πάντα γελαστὴ καὶ χαρούμενη ! Νὰ προσελκύῃ μὲ κάθε τρόπο πελάτες... Νὰ εἶνε περιποιητική... Ἀλλοιώτικα.... τὸ ρολόϊ ποὺ γράφει τὴς κοῦσες μένει ἀργὸ καὶ ἡ ἄχρηστη πὰ κοπέλλα διώχνεται, ρίχνεται στὰ σκουπίδια σὰν ἕνα ξεχαρβαλωμένο ταξί...

Ὁ «πελάτης» χορεύει, ἐνθουσιάζεται. Παίρνει τὴ ντάμα του καὶ πλησιάζει στὸν μπάγκο μὲ τὰ ποτά. Πίνει ἕνα χρωματιστὸ δηλητήριο, ὕστερα δεύτερο, τρίτο, ὑποχρεώνοντας καὶ τὴν συνοδό του νὰ πιῇ.... Ὕστερα πλησιάζει τὸν «ματρὸ» καὶ τοῦ λέει κάτι στὸ αὐτί. Ἐκεῖνος ὁδηγεῖ τὸ ζευγάρι σὲ μιὰ σταενὴ σκάλα, ποὺ ὁδηγεῖ στὴ σοφίτα ἢ στὸ ὑπόγειο.... Κατεβαίνουν... Ἐκεῖ, ἐπάνω σὲ βρώμικα στρώματα κυλιοῦνται μεθυσμένοι ἄνθρωποι, ποὺ ἀποκηνώθηκαν ἀπὸ τὴν «λευκὴ χαρὰ» τῆς ἡροΐνης...

. . . . . .

Ἐπάνω στὸ «κέντρον» ἐνῶ τὰ διάφορα «ταξὶ» χορεύουν, πολὺ συχνὰ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ εἰσορμοῦν πάνοπλοι ἀστυνομικοὶ ἢ τολμηροὶ «ἐκδικηταὶ» γκάγκστερς μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι....

Τότε μὲ μιὰ καρέκλα ὁ «μαὶτρο»—ποὺ τὴν τιγάζει στὸ γενικὸ διαλόπτη—σβύνει τὰ φῶτα καὶ ἐπακολουθεῖ ἕνα φρικτὸ πανδαιμόνιο.

Μέσα στὸ σκοτάδι, ποὺ τὸ ξεσκίζου, ἢ λάμψεις τῶν πιστολιῶν ἢ τῶν ἀστυνομικῶν προβολέων, ἀκούονται τὰ διαπεραστικὰ ξεφωνητὰ τῶν γυναικῶν, ὁ θόρυβος ἀπὸ τὰ καθίσματα καὶ τὰ τραπέζια, ποὺ ἀναποδογυρίζουν, οἱ κρότοι τῶ, περιστρόφων ἢ τῶν αὐτομάτων ταχυβόλων...

Σὲ λίγα, ἐλάχιστα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ σάλα ἔχει πάρει τελείως ἀλλοιώτικη ὄψη. Καὶ ὅταν ἀγάβουν ξανὰ τὰ φῶτα. πολὺ συχνὰ στὸ πάτωμα σφαδάζουν τὰ κορμὰ ὅσω, πεθαίνουν ἀπὸ τὴς σφαῖρες καὶ δυὸ στρατάτεβα ἀντιμέτωπα, ποὺ κυττάζονται μὲ μῖσος, μένουν ὄρθια στὸ κέντρον τῆς σάλας: οἱ νικημένοι μὲ τὰ χέρια ψηλὰ καὶ οἱ νικηταὶ μὲ τὰ δάχτυλα στὴν σκανδάλη....

Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ γίνουν κύριοι τῆς καταστάσεως, ἀρχίζουν μιὰν ἀγρία ἔρευνα κάθε γωνιᾶς τοῦ κέντρου.. Καὶ βρίσκουν, μέσα σὲ κουτιὰ πούρων, ὁλόκληρα μασούρια χασὶς τυλιγμένα μ' ἕνα φύλλο καπνοῦ ὥστε νὰ φαίνωνται σὰν σιγάρα Ἀβάνας ἢ Βιργινίας.. Βρίσκουν μέσα στὴς ἀλατιέρες κοκαΐνη...Καὶ μέσα σὲ κάσες λεμονάδας ἢ «τζιντζερέλας» μπουκάλια γεμᾶτα μὲ ὄπιον... Πολλὲς φορὲς ἐνῶ γίνεται ἐπάνω ὅλο αὐτὸ τὸ πανδαιμόνιον, κάτω στὸ ὑπόγειο τὰ ξεχασμένα κορμὰ τῆς κραιπάλης ὀργιάζουν μέσα στοὺς καπνοὺς τοῦ ὄπίου ἢ τοῦ χασὶς ἢ τοὺς ἀτμοὺς τοῦ αἰθέρος καὶ ξεχνοῦν κάθε ἀνθρώπινο, σπάζουν κάθε δεσμὸ μὲ τὴν λογικὴ φύσι τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου..

Σ' αὐτὴ τὴ, κατάσταση τῆς ἀπολύτου ἀποκηνώσεως βρίσκονται κάποτε πολὺ τολμηρὲς ἢ τελείως ἔκφυλες νέες τῆς κλῆς τάξεως, ποὺ καταναυλοῦν—καὶ βλέπουν τὸν βοῦρκο ποὺ τὴς περιμένει χωρὶς ὅμως νὰ μποροῦν νὰ σταματήσουν καὶ γωὶς νὰ ἐλπίζουν ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ξαναγεβοῦν.. Καὶ ὄχι σπάνια τὰ νερὰ τοῦ Χὄντσον Ρῆβερ καὶ τοῦ Μπρόὰτσον ἢ τοῦ Λόγκ-Ἄϊλαν Μπῆς δίνουν τὴν τελευταία ἡδονὴ στὰ κατεστραμμένα κορμὰ τῶ, κοριτσιῶν αὐτῶν καὶ σβύνουν πὰ τελειωτικὴ τὴν δίψα τῶν ὀργίων, ποὺ τὰ φλογίζει...

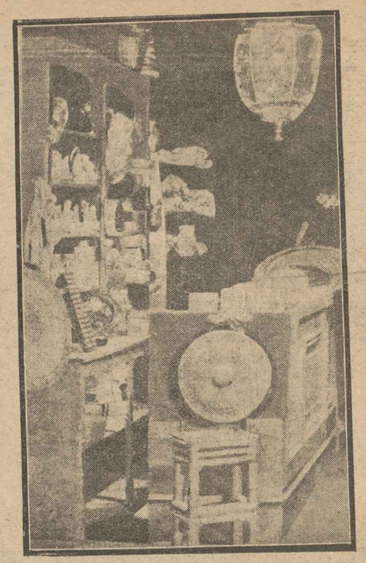

Ἕνα κατάστημα εἰδῶν τέχνης. — Στὴν προγματικότητα δὲν εἶναι παρὰ ἕνα πρατήριον ὀπίου.

Ἡ ἀμερικανὶς ἀριστοκράτισσα «σκοὺλ γκέρλ», ἡ μαθήτρια τοῦ Πανεπιστημίου ἢ τοῦ Πολυτεχνείου, ζητᾶ στὸ ὄπιο τὴς ἰσχυρὲς συγκινήσεις... Γύρω της, τὰ πράγματα πέρνουν ἀλλόκοτα σχήματα...

γραφεῖς τῶν φαντασιῶν ἐπιφυλλίδων.

Τὰ θύματα τῶν γλεντιῶν αὐτῶν δὲν εἶναι πιὰ «τάξι - ντάνσερς», ἀλλὰ κορίτσια ἠθικὰ καὶ τίμια καλῶν, οἰκογενειῶν ἢ κυρίες τοῦ καλοῦ κόσμου, ποὺ ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὰ σπίτια τους χωρὶς κανεὶς νὰ ξέρῃ πῶς καὶ πότε, ἢ ἀστυνομία ἀγανίζεται γιὰ τὴν ἀνεύρεσή τους.. Ἡ τρομερὲς συμμορίες τῶν ἐμπόρων τῆς λευκῆς σαρκός, διαθέτουν τὰ τελειότερα μέσα γιὰ νὰ ἐφαρμόζουν τὰ κατεχθόνια σχέδιά τους...

Ἡ Βίβιαν Γκόρντον, ἡ περίφημη γόησσα τοῦ Μπρόντουεϊ, ποὺ βρέθηκε στραγγαλισμένη μέσα σ' ἕνα πάρκο κάποιο πρωί, ἦταν μιὰ ἀπ' αὐτὲς τῆς τρομερὲς γυναίκες, ποὺ διηθύναν ἕνα τεράστιο ἐμπόριο λευκῆς σαρκὸς καὶ ναρκωτικῶν. Στῆς ἀγαπήσεις γιὰ τὸ θάνατό της ἀπεκαλύφθησαν φρικαστικὰ πράγματα. Καὶ ὅμως τὸ σαλόνι της ἦταν ἕνα κοσμικὸ κέντρο, ποὺ συχνὰ τὸ ἐτίμησαν ἀνώτεροι ὑπάλληλοι καὶ ἄρχοντες τοῦ Δήμου καὶ τῆς Πολιτείας, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, μεγάλοι βιομήχανοι, καλλιτέχναι . Μὲ φρίκη ἐμάθαιναν ὕστερα ὅλοι αὐτοὶ ὅτι δίπλα ἀπὸ τὸ σαλόνι ἐκεῖνο ἐπαραμόνευε ὁ Ν-ράϊμον μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ταχυδόλια του...

Γιὰ νὰ σᾶς δώσωμε μιὰ εἰκόνα τοῦ φριχτοῦ Λίγγου τῆς ἐγκληματικότητος ποὺ ἐγεννήθη καὶ βασιλεύει ἐξ αἰτίας τῶν ναρκωτικῶν, σᾶς ἀναφέρομε μιὰ σύντομη καὶ κοινὴ σκηνή :

Ὁ ἔκφυλος γιὸς ἑνὸς Κροίσου βλέπει στὸ

Ἕνα λαϊκὸ «Τσάρ-σού» τῆς κινέζικης συνοικίας τῆς Νέας Ὑόρκης.

σρόμο ἢ σὲ κάποιο κέντρο μιὰ ἐξαιρετικὴ καλογιά, ποὺ τὸν θαυμάνει. Φαντάζεται τὴν γυναίκα αὐτὴ μεθυσμένη ἀπὸ χασίς καὶ ξαπλωμένη στὴν ἀγκαλιά -ου. Τρελλαίνεται μὲ τὴν ἰδέα. Ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν κοινωνικὴ της κατάσταση . Προσκαλεῖ τὴ «ἀοχηγίνα» μᾶς γνωσ-ᾶς -ου συμμορίας, ἡ ὁποία τοῦ δίνει πληροφορίες γιὰ τὴν γυναίκα ποὺ τοῦ ἄρεσε. Καὶ ἐγὼ ἡ γυναίκα αὐ-ᾶ ἡσυχη καὶ ἀμέριμνη ἀσχολεῖται στὸ σπίτι της μὲ τὸ γοικοκυρειό τη, ἡ «ἀοχηγίνα» τὴν πουλάει στὸν ἐκφυλο Κροῖσο μέσα στὸ γραφεῖό του καὶ πλήρνει μάλιστα καὶ προκαταβολή..

Ἡ συμφωνία τῆς πολήσεως δυστυχῶς ἐκτελεῖται. Καὶ ἐγὼ ἡ ἐφημερίδες περιγράφουν μὲ πραγματικὲς ἢ φαντασικὲς λεπτομέρειες τὴν «θρασυφάτη» ἀπαγωγὴ μᾶς τιμίας γυναικὸς καὶ ἡ ἀστυνομία προσπαθεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς κακοῦργους χωρὶς νὰ τὸ κατορθώνῃ, τὸ δυστυχισμένο θῦμα κυλιέται ἄθελά του στὸ δόρβορο τῆς ἄσημης κοιμπάλης καὶ πιραδίδεται. Ἀνίσχυρο ἀπ' τὴν ἐπίδοση τοῦ χασίς, σεῖη λάγνα ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγοραστοῦ του...

Καὶ σὸ διπλανὸ σαλόγι παῖζει ἡ τζὰζ-μπὰντ καὶ χορεύουν ξευφάγια ἀμέριμνα. Ἴσως καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἢ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας....

(Νέα Ὑόρκη) ΟΡΦΕΥΣ ΚΑΡΑΒΙΑΣ

Νέοι πεζογράφοι

Γυναῖκες ποὺ δίνουν τὴ χαρὰ

Μιὰ πορτοῦλα θλιβερὴ ἄνοιγε δίοδο σ' ἕνα σκοτεινό, μυγλιασμένο, βρώμικο, μισοῦπόγειο δωμάτιο. Τὸ φῶς τοῦ ἥλιου ἐκεῖ μέσα γινόταν ἀκατάδεκτος στιγμιαῖος ἐπισκέπτης. Κατὰ τὸ βράδυ ὅταν ὁ ἥλιος γέρνει στὴ δύση του, ἀπ' ἕνα μικρὸ φεγγίτη πονόψυχες, λιγοστὲ. ἀκτῖνες του προσφέρανε τὴ λάμψη τους σὰν ἀπὸ ἐλεημοσύνη, θάλεγε κανείς.Στὴ μιὰ γωνιά σ' ἕνα στρῶμα ποὺ τῆς τρύτες του ἄδικα ποσσταθοῦσε νὰ κρύψῃ ἕνα βρωμερὸ σενσόνι, κοίτονταν κοκκαλιάσικο ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα. Μιὰ βρώμικη γυναίκα ξεχτένιστη καθόταν στὸ προσκεφαλό του καὶ τὸ βλέπε ἀμίλητη. Κάθε τόσο ὁ ἄρρωστος ἀναταραζότανε καὶ ξέσπανε σ' ἕνα δυὸ τρία γκοῦγ ἀπαίσια, δυνατὰ .π' ἀνέβαζαν στὸ στόμα του ἕν' ἄσπρο φτῦμα κι' ἔλεγες πὼς αὐτὸ ἤτανε ἕνας μικρὸς δαίμονας ποὺ θέριεψε στὸν ἀδύνατο θώρακά του κι' ἐπαναστάτησε κι' ἔφερε αὐτὴ τὴν ταραχὴ καὶ ξεπόβαλε τέλος νικηφόρος. Ἡ γυναίκα τότε τοῦφερνε στὸ στόμα ἕνα εἰδικὸ ποτῆρι... Ἔτσι τὴν εἶχε διατάξει ὁ γιατρός.

Στὴν ἄλλη γωνιὰ ἐν'ἄλλο στρῶμα, τὸ ἴδιο βρώμικο καὶ τρύπιο. Πάνω ἀπ' αὐτὸ κρεμότιαν ἕνας σπασμένος καθρέπτης. Στὸ στρῶμα ἀμίλητο καθόταν ἕνα κορίτσι κι' ἔβλεπε κι' αὐτὸ τὸν ἄντρα ποὺ λυωνε στὴν ἄλλη ἄκρη. Στὰ διμορφα μάτια τη. δὲν πρόβαλλε κανένα δάκρυ, μὴ τὸ πρόσωπό της φανέρωνε πὼς ἔκλαιγε τὸ φοβερὸ τὸ κλάμα τῆς ψυχῆς. Τὸ ντύσιμό της δεν ἤτανε στουδαῖο, μὰ δσο γάνε ἐοχόταν σ' ἀντίθεσι μ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον.

Κάποτε ἡ μεσόκοπη κούνησε ἀπὸ τὴ θέσι τη. Τὸ βλέμα της ἔ-σε πάνω στὸ κορίτσι ποὺ καθότανε στὸ στρῶμα.

—Ἐσὺ ἀκόμα δῶ εἶσαι; Δὲ σοῦπα νὰ μὴ μένης δῶ μέσα;

—Μητέρα, τῆ- ἀπαντάει τὸ κορίτσι, δὲ μπορῶ... ραγίζεται ἡ καρδιά μου...

—Ἔλα τώρα, ἄσε τὰ γλυκοσαλιάσματα καὶ πήγαινε ἀπὸ 'δῶ. Κύτταξε νὰ βγάλῃς καμμιὰ δεκάρα. Χρειαζόμαστε λεφτά, πολλὰ λεφτά..

* * *

Στὸ δρόμο ἡ Μαίρη μὲ τὸ βλέμμα στῆς μύτες τῶν παπουτσιῶν της προχωροῦσε γοργά-γοργά, δίνοντας τὴν ἐντύπωσα πὼς ἔτρεχε νὰ προλάβῃ ποιὸς ξέρῃ ποιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεση. Τὸ γοργὸ καὶ ρυθμικό τη. βῆμα προκαλοῦσε τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου καὶ τὸ βλέμμα τῶν ἀνδρῶν σταματοῦσε πάνω στὰ καλλίγραμμα πόδια της.

Ἀπὸ τὴν ἀπομακρισμένη συνοικία τοῦ σωματοῦ της κατέβηκε πρὸς τὸ κέντρον. Λαχανιασμένη στάθηκε μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα. Τὸ χέρι της διασπιὸ πίεσε τὸ κουδοῦνι. Τῆς ἄνοιξε μιὰ γρηά.

—Καλῶς τὴ Μαίρη.

—Γειά σου κυρὰ Λένη, τῆ- πέταξε ἐκείνη καὶ προχώρησε διαστικὴ ν' ἀνέβῃ τὴ σκάλα ποὺ ἔτριξε ἀπαίσια στὰ πατήματά της. Στὴ κεφαλόσκαλο τὴν ὑποδέχτηκε μιὰ κοντὴ ξεραιανὴ μὲ ζάφες στὸ πρόσωπο λίγες μὰ βαθειὰ χαραγ·ένες καὶ μεγάλες, μὲ μαῦρα ἀράπικα μαλλιὰ ποὺ τῆ χώριζαν κάποιοκάποιο ἄστρος ὁλόϊσες τρίχες.

—Καλῶς τὴν Μαίρη μου.

—Καλησπέρα, κυρὰ Λένη.

—Τί μοῦτρα εἶνε πάλι τοῦτα σήμερα;

—Κάτι φασαρίες εἶχα μὲ τὸ σπίτι...

—Πῶ, εἶνε ἀλήθεια ὁ πατέρας σου;

—Α... ὅσο πάει καὶ καλλίτερα. Χτὲς ἦρθε ὁ Δήμαρχος καὶ τὸν εἶδε καὶ μᾶς ἔδωσε μιὰ θέσι δωρεὰν στὴν Πάρνηθα, στὸ Σανατόριο.

Ἤτανε τὸ μακουνό, τὸ φευγαλέο, τὸ ἀκαρδοῦωτο ἀνειρό της. Ὁ πατέρας της στὴν Πάρνηθα ! Ἡ χίμαιρά της.

—Δόξα σοι ὁ θεός. Ἔλα τώρα πήγαινε νὰ σιαγ-ᾶ- λιγάκι. Εἶνε κ' ἡ ἄλλες μέσα.

Εἶχαν προχωρήσει πιὸ μέσα, ἡ δυό τους, ἡ Κυρὰ Ξένη μὲ τὴν Μαίρη ὅταν ξαναχτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἡ κυρὰ Λένη ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ κιὰ ἡ Κυρία Ξένη πρόβαλε στὸ κεφαλόσκαλο. Δὲν εἶχε κ' ὅλας προφτάσῃ νὰ καλανοίξῃ καὶ μπουκάρισαν τρεῖς νέοι. Ἡ κυρὰ Λένη πῆγε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ μὰ οὔτε πρόφτασε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς πάνοντάς την ἀπὸ τὴ μέσῃ τὴν παρέσυρε πρὸς τὰ μέσα.

—Ἴσα, λεβέντισα Λεγιό...

Ἡ κυρὰ Ξένη ἀπὸ πάνω ἀναγνωρίζοντας τοὺς γνωστούς της νέους τοὺς χαμογέλασε συγκαταβατικά :

—Βρὲ καλῶς τὰ παιδιά. βρὲ καλῶς τὰ παλληκάρια ... σσσσσσ καλὲ τ' εἶνε τοῦτα πάλι καλέ ;

—Ξένη, εἶσ' ὁ θεός.

—Μιμμ! ἀνάθεμά σε σπίρτο. Ποῦ μπεκρολογιάζατε ὥς τώρα ;

—Ξένη, εἶσ' ὁ θεός. Νὰ σὲ φιλήσω...

—Ἐλᾶτε μέσα πρῶτα. Ὄξω στὴν πόρτα θὰ καθόσασστε;

Οἱ νέοι προχώρησαν στὸ σαλόνι μὲ τὴν κυρία Ξένη. Ἐκεῖ δὲν ἤταν κανείς. Ἕνας εἶδε σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνα γραμμιόφωνο. Ἔτρεξε κι' ἔβαλε μιὰ πλάκα.

—Βρὲ Ξένη, δὲν ἔχεις καμμιὰ ντάμα νὰ χορέψουμε ;

—Ἀπὸ τὴν Ξένη κανεὶς δὲν ἔμεινε ποτὲ παραπονούμενος. ἀπάντησε ἡ Ξένη μὲ βαθυστόχαστο ὕφος καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρα.

Σὲ λιγάκι στὸ σαλόνι παρουσιάστηκαν ἡ Μαίρη μὲ δυὸ ἄλλα κορίτσια. Λίγε- στιγμὲς ὑστερώτερα τὰ κορίτσια κι' οἱ νέοι ἀστειεύονταν καὶ γελοῦσαν σὰν νἄτανε παλιοὶ γνώριμοι.

Πέρασε λίγη ὥρα ἔτσι ὥς ποὺ τὸ σαλόνι ἐρήμωσε. Τὰ ξευγάρια σκόρπισαν μέσα στάλλο σπίτι.

Θὰ εἶχε περάσῃ ἀρκετὴ ὥρα ὅταν τὴ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια ξαναφάνηκαν πάλι στὸ σαλόνι. Οἱ νέοι ἐτοιμάστηκαν νὰ φύγοιν. Ἡ Ξένη μὲ τὰ κορίτσια τοὺς πῆγαν ὥς τὴ σκάλα. Ἡ Μαίρη μάλιστα, πιὸ ὑποχρεωτικὴ, εἶχε γύρῃ στὸ κάγκελλο καὶ μὲ χαμόγελο σαχεῖλη κουνοῦσε σ' ἀποχαιρετισμὸ τὸ χέρι της στὸν δικό της. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔσκυψε περισσότερο σὰν νὰ ζαλίστηκε. Τὰ πράγματα γύρω της θολώσανε καὶ σὰν γὰ τῆς φάγηκε πὼς στῆν σκάλα. ἀντὶς γιὰ τὸν νέο, κατέβαινε ἕνα πελώριο κατοστάριχο ποὺ πάλι μάκραινε κ' ἔγινε πολλὰ-πολλὰ μικρὰ κατοστάρικα ποὺ περιέβαλλαν τὴν σιλουέττα τοῦ νέου.

Κι' ἡ Μαίρη πάνω στὸ κάγκελλο γυρεύνη χαιογελοῦσε.

Μ' ἂν εἶχε μάτια ὁ κόσμος γύρω της, θὰ βλέπε πὼς τὸ χαιόγελο αὐτὸ ἤταν μιὰ γομάτη πόνο σύσσαση τῶν χειλιῶν της, ποὺ σὰν νἄθελε μέσα ἀπὸ τὸ μικρὸ κενὸ ποὺ σχηματίζοτανε, γὰ ξέχυνε στὸν κόσμο λίγο ἀπὸ τὴν πίκρα. τὸν πόνο, τὴν κακοποιοιὰ ποὺ ἡ ζωὴ τὴν εἶχε ποτίσει.

ΠΑΥΛΟΣ ΛΙΒΑΝΟΣ

Σκέψεις

—Τὸ πρῶτο καθῆκον μας στὴ ζωὴ εἶνε νὰ εἰμαστε ὅπο τὸ δυνατὸν τεχνητοί.

—Μπορεῖ κανεὶς ν' ἀντισταθῆ σέ ὅλα. ἐκτὸς στὸν πειρασμό.

—Νὰ ὑποκύψῃς στὸν πειρασμό. ἰδοὺ ἡ γενναιότης!

—Δώστε μου τὸ περιττὸ στὴ ζωή· ἀρίνω τὸ ἀπαραίτητο στοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους.

(Ὄσκαρ Οὐάϊλδ)

Ξένα ἀριστουργήματα

τοῦ Ἀντουάν ντὲ Κουρσόν

Ἡ γυναίκα μὲ τὴν παράξενη ψυχή

ΔΕΝ ἐφανταζόμουνα ποτὲ πὼς ἡ Ὄλγα θὰ μοῦ φερότανε μὲ τέτοιο τρόπο !

Ὁ Συλβαίν, ὁ μεγάλος συνθέτης, ἐπροφερε μηχανικὰ τὴν φράση αὐτή. Ἡ δυστυχία, βλέπετε, παίρνει μιὰ ἄλλη ὄψη ἄμα τὴν δοκιμάζει κανεὶς, παρ' ὅταν τὴν βλέπει μόνον στοὺς ἄλλους. Αὐτὴ τῆ, στιγμὴ δὲν ἔνιωθε τὸ αἴσθημα τῆς ζήλειας, ἀλλὰ μᾶλλον μιὰ λύπη βαθειά, ἀπέραντη, γιὰ τὸν χαμὸ τῆς εὐτυχίας του, γιὰ τὴν διάψευση τῶν ἐλπίδων ποὺ μὲ τόση ἐμπιστοσύνη εἶχε σεηρίξει στὴν γυναίκα του, τὴν μικρούλα Ὄλγα.

Ἔνα πικρὸ χαμόγελο στράβωσε τὰ χείλη του. Ποτέ του δὲν εἶχε παῖξει τόσο καλὰ ὅπως ἐκεῖνο τὸ βράδυ, κ' ὅμως ἡ ἐπευφημίες δὲν τὸν συνεκίνησαν διόλου. Πάγω ἀπὸ δυὸ ὧρες εἶχε μείνει στῆν σκηνὴ, μπρὸς στὸ ἀναλόγιό του, ἐκτελώντας τῆς μεγαλοφυεῖς συνθέσεις του, χωρὶς κὰν ν' ἀφίσῃ τὸν καιρὸ στὸ κοινὸν νὰ τὸν χειροκροτήσῃ.

Ἡ Ὄλγα δὲν μπόρεσε νὰ τὸν συνοδέψῃ, ὅπως ἔκανε στὸ παρελθόν, βρίσκοντας πρόφαση ἕναν ξαφνικὸ πονοκέφαλο. Καὶ ὅμως μόνον σ' αὐτὴν εἶχε τὸ γοῦ του ὁ Συλβαίν, ἐνῶ τὰ δάχτυλά του δημιουργοῦσαν τοὺς δραματισμοὺς καὶ τὰ ὄνειρα μέσα στὴν αἴθουσα...

—Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ; μουρμούρισε ἐκεῖνος καὶ σωριάστηκε μὲ ἀποθάρρυνση πάνω σ' ἕνα φωτεῖγ.

Κύτταξε ὁλόγυρά του. Ὅλα μαρτυροῦσαν μιὰ διαστικὴ ἀναχώρηση: φορέματα, ἐσώρουχα, κάλτσες, ἦσαν πεταμένα πάνω στὸ χαλί, πάνω στὰ ἔπιπλα... Ἤλπιζε τάχα ἡ Ὄλγα νὰ ξαναγυρίσῃ πρὶν ἀπ' αὐτὸ, καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν κοροϊδέψῃ, ἄλλη μιὰ φορὰ ἀκόμη; Τώρα ὅμως ἐκεῖνος καταλάβαινε ὅλες τῆς ψευτιές ποὺ κουβόντουσαν πίσω ἀπ' τῆ, κάθε της λέξῃ, τὴν δολιότητα τοῦ χαρακτῆρα της..

Ἔτσι λοιπόν ! Ἐπωφελεῖτο τῆς ἀπουσίας του, γιὰ νὰ τρέχῃ ποιὸς ξέρει μὲ ποιοὺς ἐραστάς ! Τὸ μικρὸ χαρτάκι ποὺ κοντοῦσε στὰ χέρια του, καὶ ποὺ τσαλάκωνε μὲ μανία, δὲν τοῦ ἄφινε καμμιὰ ἀμφιβολία. Λίγα λόγια γραμμένα διαστικά, ποὺ τὰ ἐδιάβαζε μὲ δυσκολία, μὰ ποὺ εἶχαν ἐν τούτοις μία ἐκτυφλωτικὴ λάμψη :

«Ἔλα ἐκεῖ ποὺ ξέρεις.» Καὶ ἡ ὑπογραφὴ: «Στάνιν.

Τὸ, θυμότανε αὐτὸν τὸν Στάνυ. Ἤταν ρῶσσος πρόσφυξ, ὅπως καὶ ἡ Ὄλγα, καὶ χορευτὴς σ' ἕνα νυχτερινὸ καμπαρέ.

—Ἕνας πατριώτης μου, τοῦ εἶχε πῆ ἡ Ὄλγα ὅταν, τοῦ τὸν παρουσίασε—σχεδὸν ἕνας συγγενής!

Ἐπειδὴ δὲ ἡ νέα γυναίκα συνανεστρέφετο πολλοὺς πρόσφυγας ἀπὸ τὸ, τόπο της, ὁ Συλβαίν δὲν ἀπέδωσε τότε καμμιὰ ἰδιαίτερη σημασία στὴν κανούργια ἐκείνη γναωριμία. Πῶς ἀγνῆς αὐτῆς ψυχῆς ποὺ δὲν συλλογιζόταν τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ τραγουδάῃ ἀπὸ τὸ πρωΐ !Ἐξ ἄλλου ἀντιλαμβανόταν τὴν διαφορὰ τῆς τὸ τῆς ἔδινε ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε, καὶ γι' αὐτὰ καπρίτσια.. Ἀπὸ μιὰ ἄσημη, φτωχὴ χοδιασῆμου συνθέτου, μιὰ κυρία τοῦ κόσμου, πλουσία, θαυμαζομένη, κομψή...

Καὶ ὅμως πολὺ συχνὰ, προτοῦ τὴν παντρευτῆ, ἐτρόμαζε γιὰ τῆς μεταπτώσεις τοῦ χαρακτῆρος τῆς, ὅταν ἡ παιδικὴ γλυκύτητά τῆς παραχωροῦσε τὴν θέσῃ τῆς ἔξαφνα καὶ χωρὶς κανένα λόγο, σ' ἕνα ἐνστικτο ἄγριο καὶ βάρβαρο.

—Μὲ κάνεις νὰ σὲ φοβοῦμαι, τῆς ἔλεγε ὠρες-ὧρες.

Τότε ἡ Ὄλγα μὲ κεῖνο τὸ μελωδικὸ ἀξάν τῆς, ποὺ ἤταν τὸ ἰδιαίτερο θέλγητρό της, ἔβγαζε ἄντρας δυνατὸς καὶ τόσο διάσημος, φοβᾶσα μιὰ μικρὴ γυναικοῦλα ἀδύνατη σὰν κ' ἔμενα: Αὐτὸ εἶχαν ἀστεῖο...

Ἔκτοτε περάσανε δυὸ χρόνια. Ἔζησε ἀλήθεια μέσα σὲ μιὰ ἀνήσυχη ἀτμόσφαιρα πλάϊ σ' αὐτὴ τῆ, παράξενη γυναίκα, μὰ ἤταν ὥς τόσο εὐτυχισμένος... Καὶ τώρα ὁ Συλβαίν θυμόταν πὼς πολὺ συχνὰ τὰ βράδυα, ἅμα ἐκεῖνος ἤταν ὑποχρεωμένος νὰ ἐργάζεται, ἡ Ὄλγα ἔβγαινε μόνη καὶ ἐπέστρεφε ἀργὰ τὴν νύχτα, μὲ μιὰ ἀλλόκοτη λάμψη στὰ μάτια. Στάθηκε ἀλήθεια πολὺ εὔπιστος, καὶ αὐτὸ καταντοῦσε κωμικό. Βέβαια, ἐκείνη θὰ πήγαινε ἴσως νὰ συναντήσῃ τὸν Στάνυ, εἴτε ἄλλους παιδικούς της φίλους... Ὥστε λοιπὸν οὔτε ὁ Συλβαίν, οὔτε ἡ -ρυφερότης ποὺ ἔδειξε πάντα ἀπέναντί της, τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν στάθηκε ἱκανὸ νὰ τὴν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς ἀπωλείας ;

Ὁ Συλβαίν, τινάχθηκε ἔξαφνα ἐπάνω, διέσχισε τρέχοντας τὸ ἀπαρτμάν καὶ βγαίγοντας βιαστικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του, ρίχθηκε μέσα σ' ἕνα ταξί. Ἡ διεύθυνσις τοῦ καμπαρὲ ὅπου ἐχόρευε ὁ Στάνυ τοῦ ἦρθε στὴ μνήμη. Ἴσως νὰ ἤταν ἡ Ὄλγα ἐκεῖ πέρα, μαζί του. Ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξηγηθῆ μ' αὐτὸν τὸν νέο ! Δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ κάνῃ ἕνα σκάνδαλο, ἂν παρίστατο ἀνάγκη.

— Ἐντούτοις μοῦ χρειάζεται κάποια ἐξήγησις ..

Τὸ αὐτοκίνητο στάθηκε μπρὸς στὴν φωτισμένη πρόσοψη τοῦ ντάνσιγκ. Στὴν πόρτα ἕνας πελώριος κοζάκος φαινότανε σὰν νὰ παρουσιάζε ὅπλα... Μιὰ μικρὴ σκάλα ἔπεφνε στὶ ὑπόγειο. Ἐκεῖ κάτω ἔπαναν μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα γεμάτη καπνοὺς καὶ θόρυβο. Ὀρθὸς πάνω στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι, ἔρριξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ στοὺς θαμώνες.Ἡ Ὄλγα δὲν ἤταν ἐκεῖ ! Μήτως εἶχε ξαναγυρίσει κι' ὅλας στὸ σπίτι; Στὸ κέντρο τῆς αἰθούσης πάνω σὲ μιὰ τεραστάγωνη πίστα. ρῶσσοι χορευταί, γυναῖκες καὶ ἄντρες ἐκτελοῦσαν τὸ νουμερό τους. Ὁ Συλβαίν ἀνεγνώρισε τὸν Στάνυ. Ὥστε λοιπὸν τὸ διάδημά του δὲν ἤταν περιττό... Ἐστήριξε τὰ βλέμματά του πάνω στὸ, νέο, ὁ ὁποῖος ἐκελοῦσε ἐκείνη τὴν στιγμὴ μὲ καταπληκτικὴ εὐλυγισία ὅλους τοὺς ἀκροβατισμοὺς τῶν ρουσσικῶν χορῶν. Τὸν ἀνεγνώρισεν ἄραγε καὶ ὁ Στάνυ ; Ἀσφαλῶς ναί. Γιατὶ πολλὲς φορὲς τὰ μάτια του εἶχαν στυλωθῆ πάνω σὰ δικά του... Γιὰ μιὰ στιγμὴ, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς φιγούρας τῶν χορευτῶν, ὁ Συλβαίν ἀντελήφθηκε πὼς ὁ Στάνυ προσπαθοῦσε νὰ εἰδοποιήσῃ μὲ νεύματα γιὰ τὴν παρουσία του μιὰ ἀπὸ τῆς χορεύτριες.

Αὐτὴ ἀναστήκωσε ἀποτόμως τὰ μάτια της κατεπάνω του...

Κάτω ἀπὸ τὸ χρωματιστὸ πέπλο καὶ τὴν κοντὴ φουσιέτσα. παπουτσωμένη μὲ ψηλὲς μπότες, ἀνεγνώρισε τὴν Ὄλγα !

Ἡ ἐκπληξή του ἦταν τέτοια, ποὺ γιὰ λίγες στιγμὲς δὲν μπόρεσε νὰ κάνῃ τὴν παραμικρότερη κίνησι.

Μόλις τέλειωσε ὁ χορός, ἡ Ὄλγα τὸ, ἐσίμωσε:

—Ἂς γυρίσωμε, θέλεις ;

Θορυβημένος ἀκόμη ὁ Συλβαίν δρακκελισε σιωπηλὰ τὴν σκάλα ἀκολουθώντας τὴν, καὶ ἐπέστρεψαν σπίτι τους χωρὶς νὰ βγάλουν λέξῃ ἀπὸ τὸ στόμα τους..

Μέσα στὸ δωμάτιό της, ὅπου βασίλευε ἡ ἴδια ἀταξία, ἡ νέα γυναίκα ἄρχισε νὰ βγάζῃ τὸ κοστοῦμ της.

—Θάχῃς τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς ἐπὶ τέλους, τῆ, περίεργη αὐτὴ συμπεριφορά σου ; Τὸ κοστοῦμ αὐτό ; Τὸν χορό σου ;

—Δὲν θὰ μὲ καταλάβῃς...

—Ἐν τούτοις μοῦ χρειάζεται κάποια ἐξήγησι. Πῶς, ἐσὺ ποὺ ἔχεις ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ φημισμένα σαλόνια τοῦ Παρισιοῦ, ἐσὺ ποὺ δίνῃς τέτοια πολυτελῆ γεύματα, ποὺ ἔχεις τ' αὐτοκίνητό σου ,τὰ μπαζοῦ σου, ἄπειρες τουαλέττες, πηγαίνεις καὶ χορεύεις σ' αὐτὸ τὸ καμπαρέ; Ἂς ἐλπίσουμε τοὐλάχιστο πὼς δὲν σ' ἔχῃ ἀναγνωρίσει κανένας...

—Ἀλήθεια, εἶμαι πλουσία, εὐτυχισμένη, μὰ τί νὰ σοῦ πῶ χρυσῆ μου ἀγάπη ! Ἡ μουσικὴ αὐτή, ὁ χορός, τὰ τραγούδια, εἶναι ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν τόπο μου, ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴν ψυχὴ τῆς χαμένης, τῆς δυστυχισμένης μου πατρίδας ! Καὶ μοῦ κάνει τόσο καλὸ νὰ πηγαίνω πότε-πότε ἐκεῖ... γιὰ νὰ ζήσω λίγες ὧρες μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς πατρίδας μου...

—Μὲ τὸν Στάνυ...

Ἡ Ὄλγα τοὺρριξε μιὰ περίεργη ματιά:

—Τὸν Στάνυ; Ναί, καὶ μὲ τὸν Στάνυ..

—Κυρίως μὲ τὸν Στάνυ ;

Ἀποτόμως ἀντίχησε ἕνα δυνατὸ ξέσπασμα γέλιου:

—Ὦ ! Τί κουτὸς ποὺ εἶσαι μεγάλη μου ἀγάπη... Μαντεύω αὐτὸ ποὺ σκέπτεσα... νομίζεις πὼς ἀγαπῶ τὸν Στάνυ; Ὦ ! αὐτοὶ οἱ Γάλλοι ! Ὅλο στὸν ἔρωτα ἔχετε τὸ νοῦ σας! Ὄ ἔρως ! Ὁ Στάνυ ! Τί ἀστεῖο !

—Γιατὶ ἀστεῖο ; Εἶναι ἕνας ἄντρας νέος, πατριώτης σου...

—Ναί, ἀγαπημένε μου, μεγάλε μουσικέ, μὰ εἶναι καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη ποὺ δὲν σκέφτηκε ποτὲ ὥς τώρα, γιὰ νὰ μὴ ὁάλω σὲ μπελάδες τὸν καλό μου ἀντρούλη. Ὁ Στάνυ... ὁ Στάνυ... εἶναι ἀδερφός μου...

Ὁ Συλβαίν τὴν παρατηροῦσε ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὄψας με ἀγωνία... Ἤτο, ἄραγε ἀλήθεια; Ὅμως ἡ Ὄλγα ἐξακολουθοῦσε νὰ γελᾷ μ' ἕνα γέλιο εἰλικρινὲς κι' ἀγνό...

Ἀλλὰ σταματώντας ἀποτόμως ἡ νέα γυναίκα σηκώθηκε καὶ πλάνοντας τὸν Συλβαίν ἀπὸ τὸ μπρατσο, τὸν παρέσυρε πρὸς τὸ πάνω τοῦ σαλονιοῦ.

—Χουσέ μου, χουσέ μου ἀγαπημένε, θέλω νὰ μοῦ παῖξῃς ἐκεῖνο τὸ χαριτωμένο ταγκὸ ποὺ ἄκουσα σήμερα τ' ἀπόγευμα... Στάσου, νὰ ἡ μουσικὴ τοῦ, θὰ δῆς τί νόστιμο ποὺ εἶναι..

Καὶ ἐτσι ὁ Συλβαίν, ποὺ δὲν ἡ Εὐρώπη ἐθαύμαζε τὸ ταλέντο του, καὶ ποὺ σὲ κάθε του συναυλία ἀπεκόμιζε μιὰ ἐπιτυχία καταπληκτικὴ, αὐτὸς ποὺ τοῦ ἀποσποῦσαν μὲ παρακλαυμιὰ, ὑπογραφὴ, μὰ φωτογραφία, ἄρχισε νὰ παῖζῃ τὸν λαϊκὸ ἐκεῖνο σκοπὸ ποὺ τὸν σφυρίζανε σ' ὅλα τὰ καταγώγια τοῦ Παρισιοῦ, γιατὶ κατάλαβε πὼς ποτὲ του δὲν θάχε τὸ κουράγιο ν' ἀρνηθῆ κάτι στὴν Ὄλγα... Τὴν Ὄλγα μὲ τὴν παράξενη καὶ ἀνεξιχνίαστη ψυχή, καὶ ποὺ τὴν ἀγαποῦσε μ' ἕναν παράφορο ἔρωτα, ἕναν ἔρωτα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποταχθῆ κάτω ἀπὸ καμμιὰ λογική...

ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

Φελίξ Κάρ

Ἔγκλημα;

Ὁ Ἰνσπέκτορ Φράγκελ ἐξήτασε προσεκτικὰ τὸ πτῶμα.

Ἦταν πεσμένο πίσω ἀπὸ τὸν τεράστιο «μετασχηματιστὴ» τοῦ γενικοῦ ὑποσταθμοῦ τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρίας Ἔντισων, στὸ Μονρό. Ἡ θέσις του ἤπλα στὸ θανατηφόρο μηχάνημα ἦταν τέτοια, ποὺ ἔδειχνε ὅτι μποροῦσε ὁ δυστυχισμένος Τζάκσων, ὁ ἠλεκτροτεχνίτης τοῦ σταθμοῦ—σ' αὐτὸν ἀνῆκε τὸ πτῶμα—νὰ εἶχε ἐγγίξει ἐπίτηδες μὲ τὰ χέρια του τὰ δυὸ γυμνὰ καλώδια τοῦ μετασχηματιστοῦ καὶ νὰ δοῦκε τὸν θάνατο ποὺ ζητοῦσε. Ὁ μηχανικὸς τοῦ σταθμοῦ Γουῶλτερ Ντάϊβις εἶχε παρατηρήσει ἀπὸ καιρὸ μιὰ περίεργη ἀλλαγὴ στὴν συμπεριφορὰ τοῦ Τζάκσων. Εἶχε γίνει δύσθυμος, μελαγχολικός, σὰν νὰ ἐτυραννιόταν ἀπὸ μιὰ ἐπίμονη ἰδέα. Ἴσως αὐτὴ νὰ ἦταν ἡ εἰδέα τοῦ θανάτου ποὺ τοῦ εἶχεν ἐμπνεύσει μιὰ ὀξεῖα νευρασθένεια...

Μὰ ὁ Ἰνσπέκτορ Φράγκελ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς, ποὺ ἁρπάζουν ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τὴν πιθανώτερη ἐξήγηση ἑνὸς αἰφνιδίου θανάτου, καὶ ἱκανοποιοῦνται μ' αὐτή. Δὲ μποροῦσε μὲ χαμμιὰ ὑπόθεση νὰ ἐξήγηση γιατὶ ὁ Τζάκσων δὲν ἄφηκε κανένα γράμμα στὸ ὁποῖο νὰ δηλώνη ὅτι αὐτοκτονεῖ—ὅπως κάνουν, ἀπὸ βασικὴ ψυχολογικὴ ἐπιταγή, ὅλοι ὅσοι αὐτοκτονοῦν. Θὰ παραδέχετο εὐκολώτερα ὡς ἐξήγηση τὸ ὅτι ὁ θάνατος ἦταν τυχαῖος. Δυστύχημα. Ἴσως νὰ παραπάτησε ὁ Τζάκσων, γιὰ γλύστρησε καὶ νὰ ἔπεσε ἐπάνω στὰ ἠλεκτροφόρα μέταλλα. Μὰ γιατὶ νὰ γλυστρήση; Ὁ Τζάκσων δὲν ἔπινε ποτέ. Ἡ μέθη ἀποκλείεται. Ὕστερα, στὴ θέση ποὺ βρισκόταν τὸ πτῶμα, δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος ὑπερεσιακὸς νὰ πλησιάζη κανείς, οὔτε νὰ περνᾶ ἀπὸ κοντά. Οἱ ἐξώστες καὶ ἡ σκάλες, ἐπάνω στὴς ὁποίες κινοῦνται οἱ ἐργάτες, εἶνε στὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ μηχανήματος καὶ ἂν ἐγλυστροῦσε κι' ἔπεσε ἀπὸ κάποια σκάλα, δὲν θἄπεφτε ποτὲ στὴ θέση ποὺ βρέθηκε.

Ἀποκλείεται λοιπὸν καὶ τὸ «δυστύχημα». Τότε, τί εἶνε; Ἔγκλημα;

Ὁ Φράγκελ ἀνέκρινε τὸν Γουῶλτερ, μηχανικὸ τοῦ σταθμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶδε πρῶτος τὸ πτῶμα. Μόλις ἐξόπνησε ὁ Γουῶλτερ, ποὺ ἑκατοικοῦσε σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ Σταθμοῦ τὸ ὁποῖο χωρίζεται ἀπὸ τὸ μηχανοστάσιο μὲ ἕνα μεγάλο γῶλ, ἐπλήθηκε γλήγορα, γιατὶ εἶχε κάποιος ἀγρύπνια καὶ ξυπνήση καὶ ποτοῦ ἀκόμη πάση «μπρέκφαστ» ἐμπῆκε στὸ μηχανοστάσιο γιὰ νὰ παραλάβη ὑπηρεσία.

—Ἀπὸ ποιὸν θὰ παραλαμβάνατε ὑπηρεσία; ἐρώτησε ὁ Φράγκελ.

—Ἀπὸ τὸν Τζάκσων. Ἡ «βάρδια» του ἦταν ὅλο μὲ ἕξη.

—Ἦταν κανεὶς ἄλλος μαζὶ μὲ τὸν Τζάκσων τῆς ὑπηρεσίας μέσα στὸ μηχανοστάσιο;

—Ὄχι. Συνήθως μένουν μόνοι οἱ βοηθοὶ τὴν νύκτα.

—Γιατὶ ἀργήσατε νὰ ξυπνήσετε; Εἴχατε πῆ ἔξω ἀπὸ βαραδίε;

—Ὄχι, ἀλλὰ εἶχα ἕναν ἐπίμονο πονοκέφαλο.

Ἡ κυρία Γουῶλτερ ἤξερε νὰ πῆ πολὺ λιγώτερα ἀπὸ τὸν ἄντρα της. Ἐκοιμήθηκε ἀπὸ βραδὺς τὴν συνθισμένη της ὥρα καὶ ὅταν ἐξύπνησε τὸ πρωὶ ἔκαμε ὅτι ὁ Τζάκσων εὐρέθηκε νεκρός.

Ἀπὸ ἄλλου, ἐργάτες τοῦ σταθμοῦ ὁ Φράγκελ ἔμαθε ὅτι ὁ Τζάκσων ἦταν ὁ εὐνοούμενος τοῦ Γουῶλτερ, ὁ ὁποῖος τὸν ἀγαποῦσε σὰν κολὸς πατέρας. Τὸν εἶχε ἀπὸ μικρὸ στὴν ὑπηρεσία του καὶ τὸν ἐπροστάτευε. Καὶ ὁ Τζάκσων ἀσθάνοταν στοργὴ καὶ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸν προστάτη του.

Ἡ σχέσει τους δὲν εἶχαν ψυγραθῆ ποτέ. Ὥστε ἀποκλείεται κάθε ὑπόνοια ἐναντίον τοῦ Γουῶλτερ...

«Ναί, ναί, ἐμουρμούριζε ὁ Φράγκελ. Ἀποκλείεται... Ὅλη ἀποκλείονται καί... δὲν ἀποκλείεται τίποτα...»

Χωρὶς νὰ πῆ σὲ κανένα τί ἐσκεπτόταν, τοὺς διέταξε ὅλους νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ μηχανοστάσιο καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν μόνο μὲ τὸν βοηθό του καὶ τὸν ἰατροδικαστή.

Ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τοὺς ἐμπίστους του, ὁ Φράγκελ ἄρχισε μέ, συστηματικὴ σειρά, τὴν μελέτη τοῦ προβλήματος.

—Προσέξτε τοὺς εἶπε. Ἡ τάσις τοῦ ρεύματος στὸ μηχάνημα αὐτὸ εἶνε 18.000 βόλτ, ἄρα ὁ θάνατο, εἶνε κεραυνοβόλος γιὰ ὁποιον δεχθῆ αὐτὸ τὸ σῶμα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μηχανισμὸς τοῦ θανάτου ἀπὸ «ἐναλλασσόμενο» ἠλεκτρικὸ ρεῦμα εἶνε διαφορετικὸς

— Ὅλα ἀποκλείονται καὶ τίποτα δὲν ἀποκλείεται . . .

ἀπὸ τοῦ συνεχοῦς ρεύματος, πρέπει τὸ πτῶμα νὰ παρουσιάζῃ εἰδικὰ ἴχνη τῆς «πολυφασικῆς ἠλεκτροπληξίας» καὶ αὐτὰ εἶνε: ἀπότομος «πῆξις τοῦ λευκώματο. τῶν ἱστῶν» κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ γενικὴ «βρόμβωσις τοῦ αἵματος, ποὺ γίνεται μέσα στὰ ἀγγεῖα κεῖς θερμοκρασίαν βρασμοῦ». Ἔπειτα πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἐγκαύματα στὰ σημεῖα τῆς ἐπαφῆς τῶν πόλων.. Ἐλεπρό. λοιπόν, γιατρέ, βοηθῆστε με..

Μετὰ τρεῖς ὧρες, στὸ ἰατροδικαστικὸ Ἐργαστήριο τοῦ Μονρό, ὅπου εἶχε μεταφερθῆ τὸ πτῶμα τοῦ Τζάκσων, ὁ Ἰνσπέκτορ Φράγκελ ἐπανόψιζε τ' ἀποτελέσματα τῆ ἐπίμονης μελέτης τῶν διαφόρων «ὀστῶνν.

—Πρῶτα—πρῶτα τὰ ἐγκαύματα δὲν παρουσιάζουν τῆς παθολογικὲς ἀντιδράσεις τοῦ «ζῶντος» λευκώματος, ἀρα εἶνε «ὑστερογενῆ», δηλαδὴ ἔγιναν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τζάκσων.

Ἔπειτα, τὸ αἷμα δὲν παρουσιάζει τὴν ἰαματικοριστικὴ «βρόμβωσι» τῆς ἠλεκτροπληξίας. Ἡ καρδιὰ μαστρωτεῖ ἀπότομο σταμάτημα τῆ λειτουργίας της καὶ ἀπὸ τὴν κατάστασι τῶν πνευμόνων φαίνεται ὅτι ἡ ἀναπνοὴ ἐσταμάτησε ἀπότομα «λόγω καταστροφῆς τοῦ κέντρου τῆς ἀναπνοῆς». Ἀρα ὁ Τζάκσων δὲν ἀπέθανε ἀπὸ ἠλεκτρο πλη ξία, ἀλλὰ ἐρρίφθη νεκρὸ. ἐπάνω στὸν μετασχηματιστή.

Τώρα γεννᾶται ἕνα νέο ζήτημα: Μὲ τὶ τρόπο ὁ δολοφόνος ἐσκότωσε τὸν Τζάκσων; Καὶ γιατὶ στὸ πτῶμα δὲν φαίνεται πουθενὰ τὸ ἴχνος τραύματος;

Δὲν ἐχρειάσθηκε πολὺ ὧρα γιὰ τὸν Φράγκελ νὰ λύση καὶ αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Ἀπὸ τὸ ἀπότομο σταμάτημα τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῆς κυκλοφορίας φαίνεται ὅτι τὰ «νευρικὰ κέντρα» αὐτῶν τῶν δύο λειτουργιῶν κατεστράφησαν συγχρόνως. Τὰ «κέντρα» αὐτὰ βρίσκονται στὸν «προμήκη μυελόν», λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν βάσι τοῦ κρανίου. Ἀφοῦ ἐξητάσθη καλὰ τὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦ πτώματος, εὑρέθηκε τὸ νωπὸ ἴχνος μιᾶς πολὺ λεπτῆ, τρύπας, ποὺ μόλις ἐφαινόταν. Ἦταν ἀρκετὸ ὅμως αὐτὸ γιὰ ν' ἀποδείξη πῶς τὸ φονικὸ ὅπλο ἦταν μιὰ κοινὴ βελόνη, ἴσως γυναικεία..

—Ἀκοῦστε, φίλοι μου, ἔλεγε σὲ λίγο ὁ Φράγκελ στὸν μηχανικὸ Γουῶλτερ καὶ στὴν γυναίκα του στὸν Ἠλεκτρικὸ Σταθμό. Μόλις τώρα βρῆκα στὸ πάτωμα, κοντὰ στὰ ἴχνη τῶν παπουτσιῶν τοῦ Τζάκσων καὶ ἴχνη γυναικείου τακουνιοῦ. Τὰ ἴχνη εἶνε ἀκέραια καὶ ἔντονα. ἄρα τὰ παπούτσια εἶνε καινούργια. Τὰ λάστιχα τοῦ τακουνιοῦ φαίνεται καθαρὰ πῶς εἶνε τοῦ ἐργοστασίου «Ἔκεσμαν». Στὸ Μονρὸ μόνο ἕνα κατάστημα πουλάει γυναικεῖα παπούτσια Ἔκεσμαν καὶ ὁ ὑπάλληλος ἀσφαλῶς θυμᾶται ποιές κυρίες ἀγόρασαν αὐτὲς τὴς μέρες παπούτσια, γιατὶ τὸ μέρος εἶνε μικρὸ καὶ ὅλοι γνωρίζεσθε μεταξύ σας. Εἶνε λοιπὸν εὔκολο νὰ μάθωμε ποιὰ εἶνε ἡ δολοφόνο, τοῦ Τζάκσων. Μὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ καταφύγωμε γι' αὐτὸ πουθενὰ γιατὶ τὴν ξέρομε.

Καὶ ἐξακολούθησε ὁ Ἰνσπέκτορ Φράγκελ κυττῶντας κατάματα τὴν Κα Γουῶλτερ.

—Τὸν Τζάκσων τὸν ἐσκότωσε μία κυρία μὲ μιὰ καρφίτσα, ποὺ τοῦ ἔμπηξε πίσω στὸν τραχηλο. Καὶ τὸν ἐσκότωσε γιατὶ ἤξερε ὁ Τζάκσων κάτι, ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ μάθη ὁ σύζυγος τῆς κυρίας, ὁ ὁποῖος σύζυγος ἐξόπνησε τὸ πρωὶ μὲ πονοκέφαλο, γιατὶ εἶχε εἰσπνεύσει στὸν ὕπνο του, γωρὶς νὰ τὸ νοιώση, κάποιο ναρκωτικό.. Τὴν κυρία στὸ ἔγκλημα τὴν ἔβοήθησε δέβαια ὁ ἐραστή, της καὶ μαζὶ κατόπιν ἔρριξαν τὸν νεκρὸ Τζάκσων ἐπάνω στὸν «μετασχηματιστή» γιὰ νὰ νομισθῆ πως δθῆκεν αὐτοκτόνως. Τὸν ἐρραστὴ αὐτὸν θὰ τὸν συλλάβωμε σὲ λίγα, γιατὶ θὰ μᾶς πῆ τὸ ὄνομά του ἡ «κυρία» τώρα ἀμέσως..

—Ποιὰν ὑποπτεύεσθε λοιπόν; ἐρώνταξε κατάλληλα καὶ τρέμοντας ἡ κυρία Γουῶλτερ.

—Δὲν ὑποπτεύομαι, ἀπάντησε ὁ Φράγκελ ἤρεμα. Εἶμαι βέβαιος! Καὶ ρωτῶ: μπορεῖτε νὰ σηκώσετε λίγο τὸ πόδι σας, κυρία Γουῶλτερ, γιὰ νὰ δῶ ποιᾶ, μάκας παπούτσια φοράτε;

Ὁ Γουῶλτερ, κατάπληκτος, χωρὶς νὰ ξέρη ἂν βλέπη κακὸ ὄνειρο ἢ ὄχι, ἐκύτταξε τὴν γυναίκα του, ποὺ σαστισμένη, προδομένη, σὰν κάτι νὰ τῆς εἶχε κόψει τὴν μιλιὰ στὸ λαμπό, ἀντὶ νὰ ὑψώση τὸ πόδι της, ὕψωσε ἀγρά—ἀγρὰ ἑνωμένα τὰ γέρια της καὶ, κυττώντα. κατάπρωμα τὸν Φράγκελ ἐδέχθηκε τὴς χειροπέδες..

Σὲ λίγο, συντριμμένη, ἐψιθύριζε:

—Ναί, ἐγὼ τὸν σκότωσα!..

ΦΕΛΙΞ ΚΑΡ

Ἐκεῖνοι ποὺ θάπτονται ζωντανοί...

Οἱ Νεκροζώντανοι

— Τὰ τραγικὰ δύματα τῆς νεκροφανείας.

— Πῶς διακρίνεται ὁ πραγματικὸς θάνατος.

Ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι ἐτηλεγραφήθη τώρα τελευταῖα ἕνα γεγονός, ποὺ ἐκράτησε ἀγάσματη τὴν κοινὴ γνώμη τῆς Ρουμανίας ὁλόκληρης ἐπὶ πολλὲς μέρες, γιατὶ πράγματι τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἦταν μιὰ φρικτὴ καὶ σπαρακτικὴ τραγωδία.

Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Τρανσυλβανίας δυὸ λωποδύτες ἔκαμαν ἕνα σπάνιο ἐγκληματικὸ τόλμημα. Ἐμπῆκαν τὴ νύχτα στὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ μὲ σκοπὸ νὰ κλέψουν ἀπὸ τὸ πτῶμα μιᾶς πλουσίας ἀρχόντισσας, ποὺ εἶχε πεθάνει πρὸ πέντε ἡμερῶν, τὰ κοσμήματα μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε ταφῆ. Ἄνοιξαν τὸν τάφο τῆς νεκρῆς, εὐρῆκα, τὸ φέρετρο καὶ ἐξεκάφωσαν τὸ κάλυμμα. Ἀλλὰ μόλις ἐξεσκέπασαν τὸ φέρετρο καὶ ἦσαν ἕτοιμοι ν' ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὸ„ λαμὸ τῆς νεκρῆς τὸ πλούσιο περιδέραιο καὶ ἀπὸ τὰ χέρια της τὰ βαρύτιμα δαχτυλίδια, αἰσθάνθηκε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ... τῆς νεκρῆς ! !

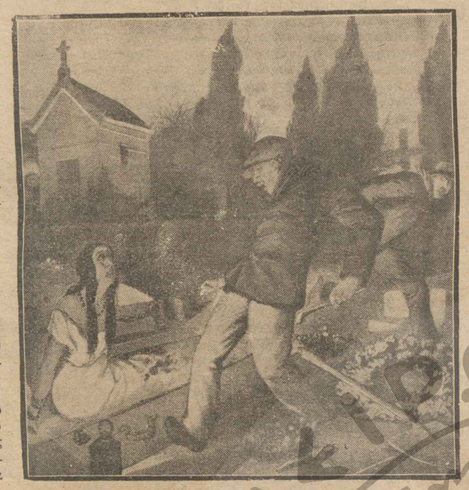

Ἡ θαμμένη κυρία ἰσηκώνεται ἀπὸ τὸ φέρετρο, μπρὸς στοὺς κατάπληκτους κλέπτας.
(Σχεδίασμα τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ «Ἰλλουστρέ»).

Χτυπημένος ἀπὸ τὸ„ τρόμο καὶ τὴν ψρίκη ὁ τυμβωρύχος ἔπεσε παράλυτος καὶ ἀργότερα, ὅταν ὁ ἄλλος, κατάτρομος ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ ἀγεστάτωσε τὸ χωριὸ μὲ τὰ μακάβρια νέα του, ἦλθαν καὶ τὸ„ παρέλαβαν γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν ἀναίσθητο στὸ νοσοκομεῖο.

Ὅσον ἀφορᾶ τὴν «νεκρὴ» ποὺ ἀνεστήθη, ἐβεβαιώθη ἀργότερα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀτόμου ποὺ εἶχε πάθει νεκροφάνεια καὶ ποὺ συνῆλθε ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴ, ποὺ οἱ δύο τυμβωρύχοι ἦσα„ ἕτοιμοι νὰ κλέψουν τὰ κοσμήματα. Ἔτσι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ σωθῆ ἡ γυναίκα, ποὺ ἀλλοιώτικα θὰ πέθαινε πραγματικὰ μέσα στὸ φέρετρό της κατὰ τὸν φρικτότερο καὶ τραγικώτερο τρόπο.

Ὁπωσδήποτε ὅμως τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔδωσε πάλι ἀφορμὴ ν' ἀναπνηθῆ τὸ στρυδᾶο αὐτὸ ζήτημα τῆς νεκροφανείας καὶ νὰ ἔλθουν ἐκ νέου στὸ φῶς τραγικὲς λεπτομέρειες γιὰ τὰ δυστυχήματα ποὺ εἶχαν συμβῆ στὸ παρελθὼν καὶ πολλὰ ἐκ τῶν ὁποίω„ ἐσοφίσχαν τὴν ζωὴ σαν ζωντανοί.

Τυχερὸς ὑπῆρξε, ἀπὸ τὰ γνωστὰ πρόσωπα ποὺ εἶχαν πάθει νεκροφάνεια, ὁ Καρδιάλος Ντονέ, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μπορντώ, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν διάρκεια„ μιᾶς λειτουργίας περιέπεσε σὲ ληθαργικὴ κατάσασι. Ἦταν τόσο„ τελεία ἡ ὅψις τοῦ θανάσου ποὺ παρουσίαζε ὥστε ὅλοι ἐπείσθησαν ὅτι ὁ Καρδινάλος εἶχε πεθάνει, ἔσπευσα„ δὲ νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν μιὰ μεγαλοπρεπῆ κηδεία. Ἐνῶ ὅμως ἐψάλλεθία, ἠκούσθησαν μέσα ἀπὸ τὸ φέρετρο μερικοὶ κτύποι. Τὸ πράγμα στὴν ἀρχὴ ἐξέφρισε ὅσους τοὺς ἄκουσαν, μὰ κατόπιν τὸ ἀπέδωσαν σὲ ψευδαίσθησι. Ἐν τούτοις ὕστερα ἀπὸ λεπτὰ οἱ κτύποι ἐπαγελήφθησαν ἐνδυνατέροι καὶ ἐπὶ τέλους τὸ φέρετρο ἀνοίχθηκε γιὰ νὰ ἐμφανισθῆ ὁ Καρδινάλος μέσα... ζωντανὸς καὶ ὑγιέστατος. Εἶχε συνέλθει κατὰ τὸ διάστημα ποὺ γινόταν ἡ κηδεία του. Ἦταν δὲ πολὺ τυχερὸς ποὺ ἐπρόφθασε καὶ συνῆλθε πρωτοῦ τὸν θάψουν...

Ὕστερα ἀπὸ τὴν αἰσία αὐτὴ ἐπιστροφὴ του ἀπὸ τὸ„ ἄλλο κόσμο ὁ Καρδινάλος ἐθαρέθηκε νὰ περιμένη τὸν πραγματικὸ πιὰ θάνατό του, ποὺ ἦλθε μετὰ πολλὰ χρόνια.

Ἀλλὰ τραγικὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ θανάτου τοῦ Ἀββᾶ Πρεβώ, τοῦ συγγραφέως τῆς «Μαγὸν Λεσκό». Ὁ ἀτυχὴς ἀββᾶς, ὁ ὁποῖος ἐκατοικοῦσε στὸ Σαὶν-Φερμαὶν κοντὰ στὸ Σαντιγύ, ἐπερνοῦσε μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ προαστείου αὐτοῦ γιὰ νὰ πάη στὸ σπίτι του, ὅτε ξαφνικὰ προσεβλήθη ἀπὸ ἀποπληξία.

Τὴ„ ἄλλη μέρα οἱ γωρικοὶ ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ κεῖ εἶδαν τὸ σῶμα τοῦ Ἀββᾶ ἀναίσθητο ἀκίνητο καὶ κρύο μὲ τὴν χλωμάδα τοῦ θανάτου στὸ πρόσωπο νὰ κοιτεται στὴ ρίζα μιᾶς βαλανιδιᾶς. Φυσικὰ ἐγόμασαν τὸν ἀββᾶ νεκρὸ καὶ ἔτρεξαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία τοῦ Σαντιγύ, ἡ ὁποία ὅμως δὲ„ ἠθέλησε νὰ παραδεχτῆ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ φυσικοῦ θανάτου καὶ ὑποπτεύετο μᾶλλον ὅτι ὁ ἀτυχὴς Ἀββᾶς εἶχε πέσει θῦμα δολοφονικῆς ἐπιθέσεως ἐκ μέρους ἐχθρῶν του. Διετάχθησαν αὐτέσως ἀγακρίσεις καὶ ἀνετέθη εἰς ἕναν ἰατροδικαστὴ νὰ ἐνεργήση νεκροψία ἐπὶ τοῦ πτώματος. Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ὁ γιατρὸς ἔμπαινε τὸ μαχαῖρι του στὴν κοιλιὰ τοῦ ὑποτιθεμένου νεκροῦ καὶ τὴν ἄνοιξε, ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἄφησε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ πόνου ποὺ τοὺς ἔκαμε ὅλους ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ ν' ἀνατριχιάσουν. Ὁ γιατρὸς ἐσταμάτησε ἀμέσως, μὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Ἡ τομὴ ποὺ εἶχε κάμει, χωρὶς προφυλάξεις, φυσικά, ἐφ' ὅσον ἦταν θέβαιος ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀψύχου πτώματος, ἐπροκάλεσε μιὰ ἐσωτερικὴ αἱμορραγία καὶ ὁ ἀτυχὴς Ἀββᾶς ἐπέθανε θρισταὶ μὲ σὲ ἡλικία 66 ἐτῶν μέσα σὲ φρικτοὺς πόνους καὶ τρομερὴ ἀγωνία. Τὸν εἶχε σκοτώσει τὸ μαχαῖρι τοῦ γιατροῦ...

Ἄλλο παράδειγμα φανομενικοῦ θανάτου εἶνε ἡ περίπτωσις τοῦ περφεσσὸρ Πειρατοῦ Συρκούφ. Ἦταν ἀκόμη τότε νέος γιατρὸς κὰ ἐταξίδευε μ' ἕνα πορτογαλλικὸ πλοῖο ὅταν μιὰ μέρα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα λουτρό, ἐλιποθύμησε καὶ κάθε προσπάθεια τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τοῦ πληρώματος γιὰ νὰ τὸν συνεφέρουν ἀποδείχθηκε μάταιη. Τὸ πρόσωπό του ἐφαινόρωνε ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ θανάτου, ἡ καρδιὰ του δὲν ἔκτυποῦσε, τὸ στόμα δὲν ἀνάπνεε κι' ὁ Συρκούφ ἐθεωρῆθη νεκρός. Ὁ πλοιαρχὸς ἐσημείωσε τὸ„ θάνατο στὸ ἡμερολόγιο τοῦ πλοίου καὶ διέταξε, ὅπ- - ἀνεται σε ταφόμοιες περιπτώσεις, νὰ ριφθῆ τὸ πτῶμα στὴ θάλασσα. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη νεκρώσιμη λειτουργία ποὺ ἔγινε ὅπως-ὅπως ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος, ἔπασε τὸ πτῶμα ἕνας ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ ἄλλος ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὸ ἐτσλάντευσαν ἕνα-δυὸ φορὲς ἐπάνω ἀπὸ τὴν κουπαστὴ γιὰ νὰ τὸ τινάξουν στὴ θάλασσα. Δὲν τὸ εἶχαν βάλει μάλιστα οὔτε μέσα σὲ σάκκο καὶ αὐτὸ ἦταν ἡ εὐτυχὴς σύμπτωσις. Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ Συρκοὺφ εἶχε συνέλθει. Ἔνοιωσε τὸ τί συνέβαινε, ἀλλὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ κινηθῆ ἢ νὰ μιλήση. Ἐβλεπε πὼς ἦταν χαμένος καὶ ὅμως δὲ εἶχε μέσον νὰ τοὺς εἰδοποιήση ὅτι ζῆ. Στὸ τέλος, ὕστερα ἀπὸ μιὰ τρομερὴ τελευταία προσπάθεια, κατώρθωσε νὰ κινήση τὰ βλέφαρά του. Ἡ καλή του τύχη θέλησε νὰ δῆ τὴν κίνησι αὐτὴ κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τὸν ρίξουν στὴ θάλασσα.

—Ζῆ ! ἐρώνταξε αὐτός.

Καὶ ἔτσι, γιὰ νὰ κατορθώση ν' ἀνοιγοκλείση ἐκείνη τὴν κρίσιμη στιγμὴ τὰ βλέφαρά του, ἐσώθη ὁ περίφημος κατόπιν γαυτικός..

* * *

Πάρα πολλὰ περιστατικὰ τοῦ εἴδους αὐτοῦ ἀναφέρονται στὴ„ ἱστορία τῶν νεκροφανειῶν, τὰ ὁποῖα εἶνε τόσο παράδοξα γιὰ ὅσους τὰ ἀκοῦνε γιὰ πρώτη φορά, ὥστε νὰ φαίνωνται μυθιστορηματικὰ καὶ ἀπίθανα. Ἐν τούτοις ἡ σταστικὲς τῶν ἰατρῶν τῆς Εὐρώπης παρουσιάζουν τραγικώτατα τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐσπευσμένης ἐκδόσεως ἀδείας πρὸς ταφὴν τῶν νεκρῶν καὶ μάλιστα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι πεθαίνουν ἀφνιδίως... Ὑπολογίσθη ὅτι ἡ ἀναλογία τῶν ἀνθρώπων ποὺ θάπτονται ζωντανοὶ εἶνε δύο ἐπὶ τοῖς χιλίοις. Τρομακτικὸς ἀριθμός! Ὁ ὁποῖος ὅμως ἀποδεικνύεται ἀκριβὴς ἀπὸ τὰς ἐρεύνας ἐκείνων, ποὺ μετὰ πάροδον ὡρισμένης χρονικῆς περιόδου, ἀνοίγουν τοὺς τάφους τῶ„ νεκρῶν καὶ συλλέγουν τὰ ὀστᾶ. Εὑρέθησαν σκελετοὶ ἀναποδογυρισμένοι μέσα στὸ φέρετρο καὶ ἄλλοι σέ στάσεις ἄλλες διάφορες, ποὺ ἐμαρτυροῦσαν πάλη ἀπεγνωσμένη τοῦ δυστυχισμένου ποὺ εἶχε συνέλθει μέσα στὸ μνῆμα ἀπὸ τὴν νεκροφάνεια καὶ πάταια ἐζητοῦσε βοήθεια μέχρις ὅτου ἀπέθανε ἀπὸ ἀσφυξία.

Τὸ πρᾶγμα, ποὺ εἶνε ἄλλωστε αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τραγικώτατο, ἐπίνησε τόσο πολὺ τὴ„ προσοχὴ τῶν ἐπιστημόνων τῆς Εὐρώπης καὶ ἰδίως τῆς Ἀγγλίας, ὥστε ἀπὸ ἐτῶν ἐκεῖ ἔχουν ἱδρυθῆ Ἑταιρεῖες μὲ σκοπὸν τὴν παρεμπόδισι τῆς ἐσπευσμένης ταφῆς τῶν νεκρῶν καὶ τὴν μελέτην μεθόδων διὰ τὸν ἀσφαλῆ ἔλεγχον τῶν πραγματικῶν καὶ ψευδῶν θανάτων.

Ὁ θόρυβος ποὺ εἶχεν ἐγερθῆ τότε ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ τὰ μακάβρια περιστατικὰ ποὺ ἐδημοσίευσαν ἡ ἐφημερίδες, ἔγιναν τρομοκρατήσει τόσο πολὺ καὶ τὸν διδὸ μας μεγάλο σατιρικὸ Ἀνδρέα Λασκαράτο, ὥστε στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ μόνος τρόμος του ἦταν μὴ τυχὸν τὸν θάψουν ζωντανὸ καὶ παράγγελνε στοὺς δικούς του νὰ μὴ διασθοῦν καὶ γ' ἀφήσουν τὸ πτῶμά του, ὅταν πεθάνη, νὰ δώση «τρανὰ δείγματα θανῆς».

* * *

Τὰ «τρανὰ δείγματα θανῆς» τοῦ Λασκαράτου θέλησαν πολλοὶ γιατροὶ νὰ τὰ καθορίσουν καὶ ἐπροτάθησαν διάφοροι μέθοδοι διὰ τὸν ἔλεγχον τοῦ πραγματικοῦ θανάτου ἑνὸς ἀτόμου. Ἀλλὰ κανένα δὲν ἐθεωρήθη ἀπολύτως ἀσφαλές.

Ὅλα εἶνε πολὺ ἀπίθανα καὶ ἀβέβαια. Τὸ μόνον ἀσφαλὲς μέσον γιὰ νὰ ἐξακριβώνεται ὁ πραγματικὸς θάνατος, εἶνε νὰ περιμένωμε τὴ„ ἐμφάνισιν τῶν «τρομαστικῶν κηλίδων» ἡ ὁποῖες εἶνε πλάκες ἀπὸ βαθὺ μπλὲ στὰ πλάγια τῆς κοιλιᾶς. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ διαπιστώση μόνον ἰατρός.

'Η ζωή στόν κινηματογράφο

Νέα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ

'Εξαργύρωσις... θαυμασμοῦ!

'Ο Χάρολντ Λόϋντ, ὁ ὁποῖος εἶνε ἰσραηλίτης, μολονότι εἶνε τέλειος ἀμερικανός καὶ δὲν ἔχει καμμίαν σχέδον συγάφεια μὲ τοὺς ὁμοθρήσκους του, δὲ, μπορεῖ ἐν τούτοις καὶ νὰ τοὺς ἀποφύγῃ ὅλως διόλου. Γ' αὐτὸ συχνὰ δέχεται τῆς ἐπισκέψεις τῶν διαφόρων 'Αδραμίκων.

'Ενας ἀπ' αὐτούς, φανατικὸς θαυμαστὴς τοῦ Χάρολντ, ἐρχόταν κάθε μέρα στὸ Στούντιο κ' ἐφορτωνόταν τὸν μεγάλο κωμικὸ νὰ τοῦ ὑπογράψῃ διάφορα ἐπισκεπτήρια, τὰ ὁποῖα ἤθελε νὰ ἔχῃ ὡς «ἱερὰ κειμήλια».

Μιὰ μέρα ὁ Χάρολντ χάνει τὴν ὑπομονὴ καὶ ρωτάει τὸν 'Αδραμίκο:

—Μὰ δὲ μοῦ λές, τῆς πουλᾷς αὐτὲς τῆς κάρτες μὲ τὴν ὑπογραφή μου;

—"Οχι, ἀπαντᾷ αὐτός, τῆς... ἀλλάζω στὰ ταμεῖα τῶν κινηματογράφων μὲ δυὸ εἰσιτήρια!

Τὰ «μαθηματικὰ» τοῦ Σαρλώ!

'Ο Σαρλὼ εἶναι στὰ πρόθυρα τῆς δραματοποιησέως του. Θὰ παίξῃ τὸν «Ναπολέοντα». 'Εν τῷ μεταξὺ ὅμως τὸ σπαρτόζο κεφάλι, ποὺ πρόκειται ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ κλασσικὸ «ἡμίψηλο» μ' ἕνα στέμμα, ἐξακολουθεῖ νὰ σκορπᾷ τὴς γνόμες λάμψεις τοῦ φιλοσοφικοῦ του κεφαλῆ.

Κάποιος ἄγγλος ρεπόρτερ, ποὺ ἦξερε τὴ μεγάλη φιλία ποὺ συνδέει τὸν μεγάλο κωμικὸ μὲ τὸν ἔνδοξο μαθηματικὸ 'Αἰνστάϊν, τὸν ἐρώτησε μιὰ μέρα:

—Ποιὸς εἶνε, κατὰ τὴ γνώμη σας, ὁ μεγαλύτερος μαθηματικὸς τοῦ κόσμου;

—'Εγώ, ἀπάντησε ὁ Σαρλώ.

—Τότε, ποιὸς εἶνε ὁ μεγαλύτερος κωμικὸς τοῦ κόσμου; ξαναρωτᾷ ὁ ἐκλεκτὸς ρεπόρτερ.

Καὶ ὁ ἀμίμητος Σαρλὼ ἀπαντᾷ μὲ τὴν ἴδια φυσικότητα:

—'Ο 'Αἰνστάϊν;... Καὶ θέλετε νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ γιατί; Γιατί ἐγὼ κάνω τὸν 'Αἰνστάϊν νὰ μὲ θαυμάζῃ γιὰ τ' ἀστεῖα μου καὶ ἐκεῖνος μὲ κάνει... νὰ γελῶ μὲ τὰ σοβαρά του!

Κόκκαλο ὁ ρεπόρτερ!

'Επαγγέλματα «ἀστέρων»...

'Ο Τσάρλς Μπίκφορντ, ὁ ζωηρὸς κ' εὐκίνητος τίτλος τοῦ ἀμερικανικοῦ «σκοῆν» δὲν εἶνε μόνο πρῶτος μεγέθους «στάρ». Εἶνε καὶ συγγραφεὺς σεναρίων. Κερδίζει δὲ ἀρκετὰ καὶ ἀπὸ τὰ διηγήματα ποὺ γράφει σὲ διάφορα περιοδικά.

'Αλλὰ ἡ καλλιτεχνικές του αὐτὲς ἀσχολίες δὲν τὸν ἐμποδίζουν ν' ἀσχολήτα καὶ μὲ ἄλλες ἐπιχειρήσεις, γιὰ τῆς ὁποίες φαίνεται πὼς ἔχει ξεχωριστὸ τάλαντο. "Ετσι σήμερα ὁ Τσάρλς εἶνε ἰδιοκτήτης ἑνὸς μεγάλου ἀγροκτήματος, ἑνὸς... βουσασίου καὶ ἑνὸς ἱπποφορβείου. 'Ε-

ἀπροσθέτως διευθύνει τρία... γαλατάδικα καὶ ἕνα μεσιτικὸ γραφεῖο... συνοικεσίων!

Δὲν πρέπει βέβαια νὰ ἐκπλήξῃ κανένα τὸ ὅτι ὁ Μπίκφορντ εἶνε πολυτάλαντος, ἀφοῦ ἐχει, ἐκτὸς τοῦ καλλιτεχνικοῦ, καὶ ταλαντον γαλατᾶ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ τὴν ἐκπλήξη εἶνε πως τὰ καταφέρε νὰ ἐχῃ καὶ ταλαντον... μεσίτρας καὶ τὸ ...σπουδαιότερο, πως τὰ ρυθμίζει ὅλα αὐτὰ τὰ ταλαντα στὴν παλύμορφη δουλειά του.

Μὰ ἐξαιρετικὰ περίεργο καὶ χαριτωμένο εἶνε αὐτὸ ποὺ ἀποκαλύπτει ἕνας κουτσομπόλης ρεπόρτερ τοῦ Χόλλυγουντ: 'Ο Τσάρλς ἄνοιξε στὸ Ρένο, τὴν περίφημη πόλι τῶν διαζυγίων, ἕνα γραφεῖο, ποὺ ἀναλαμβάνει νά.. διορθώνῃ τὰ σφάλματα τοῦ ἄλλου γραφείου του, τῶν Συνοικεσίων. Στὴς ρεκλάμες δέ, ποὺ στέλνει στοὺς πελάτες του κατὰ ἑκατοντάδες τὸ Γραφεῖον τῶν Γάμων, βεβαώνει κατὰ τὸν κατηγορηματικώτερο τρόπο ὅτι δὲν ὑπάρχει σήμερα πιὸ μοντέρνο καὶ πιὸ «ἐξαντρὶκ» πρᾶγμα ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι γάμου στό... Ρένο, ὅπου: «τὸ ἐκεῖ γραφεῖο μας τῶν Διαζ ἰόν θὰ τὸ θεωρήσῃ μεγίστην εὐτυχίαν του ἄν δυνηθῇ νὰ σᾶς προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του». Καὶ παρακάτω ἡ σχετικὴ ἐγκύκλιος τονίζει:

«Εἶνε τόσο γνωστὴ καὶ ἔχετε, πιστεύομεν, ἐκτιμήσῃ τόσο πολὺ τὴν εἰλικρίνεια, τὴν ἐνημερότητα καὶ τὴν ταχύτητα ἐνεργείας τοῦ γραφείου μας τῶν Γάμων, ὥστε αὐτὸ ν' ἀποτελῇ τὴν καλυτέρα σύσταση καὶ ἐγγύησιν τῆς προθυμοτάτης ὑπηρεσίας ποὺ παρέχει καὶ τὸ γραφεῖο μας τῶν Διαζυγίων! Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δοκιμάσετε γιὰ νὰ πεισθῆτε.. κλπ.»

'Ο ἀγαθὸς Τσάρλς, ὅταν ἐδημοσιεύθησαν αὐτά, διεμαρτυρήθη ἐντονώτατα καὶ ἐξήγησεν ὅτι δὲν εἶναι ἐγκύκλιος πραγματικὴ πρὸς τοὺς πελάτας του, ἀλλὰ... μέρος ἀπὸ ἕνα σενάριο, ποὺ ἑτοιμάζει καὶ τὸ ὁποῖο ὁ πονηρὸς ρεπόρτερ ἐσκέφθη νὰ ἐκμεταλλευθῇ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ θόρυβο.

Ποῦ νὰ τὴν πιστέψουν ὅμως τὸ, ἀτυχῆ Μπίκφορντ! Ποιὸς τοῦ εἶπε νὰ ἔχῃ τόσα ἐπαγγέλματα;

Μάλιστα μερικοὶ ἐξ ἐπαγγέλματος κουτσομπόληδες ἀγόρασαν ἐπίτηδες ἀγελάδες καὶ σὲ μιᾷ ὡρισμένῃ ἐποχὴ τοῦ ἔτους τῆς ἔστειλαν στὸν Τσάρλς μὲ τὴν παράκλησιν νὰ τοὺς βρῇ... σύζυγον!

Τὰ περαιτέρω δὲν ἐγνώσθησαν...

Τὰ «ἰδιαίτερα» τῶν Στούντιο

Μία πολύ.. ἀμερικανικὴ ρεκλάμα γιὰ τὴν γέα ταινία τῆς Μάρλεν Ντήτριχ «Η ξανθὴ 'Αφροδίτη»: "Ενας ρεπόρτερ ἔμαθε τὰ ἑξῆς «μυστικά»:

«Η «Παραμάουντ» ἐστείλε στὸν σκηνοθέτη Στέιμπεργκ ἕναν ἐπιθεωρητὴ νὰ πληροφορηθῇ γιατὶ ἀργεῖ νὰ τελειώσῃ ἡ ταινία. Καὶ ὁ Στέιμπεργκ ἐδήλωσεν ὅτι καὶ ἡ δική του γνώμη καὶ τῆς Ντήτριχ ἦταν νὰ μὴ γυρισθῇ αὐτὴ ἡ ταινία, ἀφοῦ ὅμως ἡ 'Εταιρεία ἐπμένει, αὐτοὶ ἔνοιοῦν νὰ κατανικήσουν ὅλες τὴς δυσκολίες καὶ ζητοῦν ἀπεριόριστη πίστωση χρόνου γιὰ νὰ κάμουν κάτι πρωτοφανὲς στὴν κινηματογραφικὴ τέχνη. 'Η 'Εταιρεία κατόπι, τοῦτου δὲν ἐπειμβαίνει πιὰ στὸ γύρισμα τῆς «Ξανθῆς 'Αφροδίτης» γιὰ νὰ μὴ δώσῃ ἔτσι λόγους δικαιολογίας στὸν σκηνοθέτη, ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας τῆς παραγωγῆς καὶ περιμένει μὲ ἀνυπομονησία, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας τοῦ διασήμου Στέιμπεργκ καὶ τῆς γοήσης Ντήτριχ. 'Εν τῷ μεταξὺ ἐξοδεύονται ἑκατον-ἄδες χιλιάδων δολλαρίων καὶ καταβάλλονται προσπάθειες γεράστιες ἀπὸ ὅλο τὸ καλλιτεχνικὸ προσωπικὸ τῆς «Παραμάουντ». Τί θὰ βγῇ ἀν' ὧ' αὐτά; Ποιὸ θὰ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα; Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε ὅτα, ἡ «Ξανθὴ 'Αφροδί-η» βλθῇ στὸ Μπρόντγουεη...»

Αὐτὰ δημοσιεύονται μὲ χτυπητοὺς τίτλους στὴς ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες. Παράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἡ ἀνυπομονησία καὶ ἡ περιέργεια γιὰ τὸ ἀτί ἔκαμε ὁ Στέμπεργκ» θὰ κάμῃ σύσσωση τὴν 'Αμερωσὴ, ποὺ δὲ, πείθεται σὲ κριτικὲς κανενός, νὰ πλημμυρίξῃ ἐπὰ μῆνες τὰ θέατρα τῆς Παραμάουντ.

'Εν τῷ μεταξὺ γιὰ τὰ «ἰδιαίτερα» αὐτά, ποὺ «ὀγάζουν στὴ φόρα» μερικοὶ «ἀδιάκριτοι» ρεπόρτερ οἱ ὁποῖοι χώνονται στὰ σεσύντια καὶ μαθαίνουν τὰ «μυστικά», ἐνδιαφέρεται ὄχι ἡ Σύνταξις, ἀλλὰ... τὸ Λογιστήριον τῆς 'Εφημερίδος, τὸ ὁποῖον εἰσπράττει τεράστια ποσὰ ἀπὸ τὸ Γρσφεῖον Διαφημίσεως τῆς Παραμάουντ...

Νέα Ρεκλάμα

Πρω-άκουστον! 'Αλλὰ ἀληθινό! 'Η κυρία Ρίτσαρδ Ντὶξ εἶνε εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάσασιν.. διᾷ λόγους ρεκλάμας!

Οἱ διευθυνταὶ Διαφημίσεως τῶν διαφόρων ἐταιρειῶν ἔχουν ἀχαλίνωτη φαντασία. Καὶ μηχανεύονται ὅ,τι εἶνε ἀδύνατο, νὰ φανταστῇ κανεὶς γιὰ νὰ ρεκλαμάρουν τοὺς «ἀστέρας» τω, καὶ νὰ κρατοῦν ἀδιάπτωτο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ γιὰ τὴν ἐργασία τους καὶ τὴ ζωή τους.

'Ο Ρίτσαρδ Ντὶξ πρόκειται νὰ ἐμφανισθῇ

'Η Μαρλὲν Ντητρὶχ ὅπως εἶναι στὸζφυσικό.

σὲ νέες ταινίες. "Ἐπρεπε νὰ δημιουργηθῇ κάποιος θόρυβος γύρω σὸ ὄνομά του καὶ ὄρι θόρυβος συνηθισμένης ρεκλάμας! Αὐτὰ δὲν πιάνουν πιά!

"Ἐπρεπε νὰ βρεθῇ κάτι, σὰν τὸ διαζύγιο τοῦ Σεβαλιὲ ἐπὶ παραδείγματι. 'Αλλὰ τὰ συγχὰ διαζύγια ἔκαμαν καὶ αὐτὸ τὸ «τρὸ» νὰ χάση τὴν διαφημιστική του ἀξία.

Καὶ εὐρῆκαν γέα ψυχολογικὴ βάσι γιὰ νὰ στηρίξουν ρεκλάμα: Οἱ ἀμερικανοὶ τρελλαίνονται νὰ' βλέπουν καὶ γ' ἀκοῦνε μορά. 'Ενας μπαμπᾶς καὶ μία μαμὰ ἑνὸς χαριτωμένου «μπέμπα» εἶνε πάντοτε συμπαθητικοὶ σὲ κάθε ἀμεριανό. Νὰ λοιπὸν τί θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε σπουδαία ρεκλάμα γιὰ τὸν Ρίτσαρδ Ντὶξ Καὶ ἀμ' ἔπος, ἀμ' ἔργο, ! 'Η κυρία Ντὶξ ὑπεχρεώθη ἀπὸ τὸ διαφημιστικὸν γραφεῖον τῆς Παραμάουντ... νὰ νίνῃ μαμά!

Τὸ νέο «τρὸ» ἐκράβη θαυμάσιο! Καὶ σὲ λίγες μέρες τὸ ζεῦγος Κολλιέ-"Εργουαϊ, ἀνήγγειλε τὴν ἀπόκτησιν ἑνὸς μορσοῦ! Νέα συγκίνησις καὶ νέα συμπάθεια γιὰ τὸ καλλιτεχνικὸ ζευγάρι!

Τώρα προετοιμάζονται, ὡς ἐγνώσθη, ἕνα σωρὸ.. παιδιὰ στὸ Χόλλυγουντ! Καὶ μόνον οἱ ἀδιόρθωτοι κουτσομπόληδες ὀργιάζουν καὶ ἐδῶ καὶ διαδίδου, ὅτι, χάριν τῆς νέας ρεκλάμας, δὲν θὰ μείνῃ μορὸ.... στὴ βρεφοκομεῖα!

Τί σοῦ εἶνε τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ ἀμερικάνοι!

'Ανθρωπολογικὰ θέματα

'Υπάρχουν ἀκόμη καννίβαλοι;

"Ενα ἐρώτημα ἐπίκαιρο καὶ... στὸν 20ὸ αἰῶνα

Γυναῖκα ἀνθρωποφάγος τῆς φυλῆς τῶν Φάν.

"Ὅλοι ξέρουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὥσπου νὰ φτάση στὸν σημερινὸ πολιτισμό του, πέρασε πολὺ ἀπὸ πολλὰ στάδια καὶ πὼς ὁ καννιβαλισμός, ποὺ εἶναι σγεδὸν συνώνυμος μὲ τὴν ἀνθρωποφαγία ἦταν ἀκόμα ὧς γθὲς μιὰ συνήθεια πολλῶν φυλῶν τῆς Αὐστραλίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Δὲν εἶναι πολλὰ χρόνια ποὺ οἱ κάτοικοι τῆς Μελανησίας, ὅταν πεινοῦσαν, ἐσκότωναν τὴς γυναίκες, των γιὰ νὰ τὴς.. φᾶνε! Πολλὲς φορὲς μάλιστα ἐξέβαβαν γιὰ τὸν ἴδιο λόγο τοὺς νεκροὺς, ποὺ μόλις εἶχαν ταφῆ. 'Η παντελὴς ἔλλειψις μασποσόσων ζώων στὰ νησιὰ αὐτὰ τοῦ Βιζηγκιοῦ καθιστοῦσε τὴν ψυσαὶ πράξη τῆς ἀνθωποφαγία, ἔγγον ἀνάγκης. 'Ο καννιβαλισμὸς τῶν κατοίκων τῆς Κεντρικῆς Αὐστραλίας, ποὺ ἀκόμα καὶ σήμερα μεταγειρίζονται ἀνθρώπινα κομμάτια γιὰ νὰ πίνουν νερό, εἶναι κι αὐτὸς μιὰ ἀνάγκη, γιατὶ ἡ...ἀγγειοπλαστικὴ εἶναι τελείως ἄγνωστη στὰ μέρη ἐκεῖνα.

"Ἀνδρωποι ποὺ τρῶν τοὺς νεκροὺς των!

'Ο καννιβαλισμὸς λοιπὸν ποὺ τὸν ὑπαγόρευε ἡ ἀνάγκη, ἦταν ὁ πιὸ γνωστὸς καὶ πιὸ διαδεδομένος σ' ὅλ, τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἀκόμα καὶ στὴν γηρκιά μας Εὐρώπη. Ὡστόσο ὑπῆρχε κι' ὁ καννιβαλισμὸς, ποὺ τὸν ὑπαγόρευεν ἡ λαιμαργία. Οἱ Ζουλοῦ καὶ οἱ Κάφροι τῆς Ἀφρικῆς, ἀφοῦ ἔναν ἀνθρωποφάγοι ἀπὸ ἀνάγκη, διετήρησαν ἐπεινα τὴν συνήθειαν αὐτὴ ἀπὸ λαιμαργία κι' ἀπὸ μιὰ καθαρὴ προτίμηση στὸ ἀνθρώπινο κρέας. 'Ο Γκάστινεν βεβαώνει ὅτι οἱ Βασοῦτοι, μιὰ φυλὴ Κάφρων, ἦταν ἀνθωποφάγοι, ἐνῶ ζοῦσαν σὲ μιὰ περιοχὴ εὐφορωτη καὶ κατοικημένη ἀπὸ ἕνα πλῆθος θηλυκῶν. Φαίνεται δὲ ὅτι διετήρησαν γιὰ πολὺ χαιὸ τὴν συνήθειαν αὐτὴ, γιατὶ καθὼς ἀναγράφει ἡ «Ἀνθρωπολογικὴ Ἐπιθεώρησις» τοῦ Λονδίνου τοῦ 1869 ἕνας ἄγγλος ταξειδιώτης βρῆκε τὸ 1868 μέσα σὲ ἀμμὰ σπηλιὰ τὰ νωπὰ ἀπομεινάρια ἑνὸς ἀνθρωπίνου σκελετοῦ, διαγωσιαμένου μὲ πελέκι. Τὸ κρανίο μάλισα ἦταν τουπημένο στὴν κορυφή, προφανῶς γιὰ ν' ἀπομυζηθῇ τὸ μυαλό! 'Ο Νεῦ Ζαγυὶ ἐξ ἄλλου στὸ πεοιποῦδαστο ἔργο του «Ταξεῖδια στὴν 'Αφρικὴ τοῦ Ἰσημερινοῦ» μιλώντας γιὰ τὴν φυλὴ τῶν Φάν, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι οἱ ἄνθρωποι (;) αὐτοὶ οὐδέποτε ἔθαψαν τὰ πτώματα τῶν νεκρῶν των, ἐπειδὴ τὰ ἔτσωγαν. 'Εξαίρεση γινόταν μόνο γιὰ τὰ ἔτσωγαν. τῶν φιλόσοφων, τῶν βασιλέων καὶ τὰ πτώματα ὅμως οὐδέποτε ἔτρωγαν τὸ τόπου. Οἱ Φάν ἀνθρώπων τῆς φυλῆς τω. "Αγνωστο γιὰ ποιοὺς λόγους. Ἴσως θησκευτικοὺς, γιὰ σαν τοὺς νεκροὺς τω σὲ γειτονικὲς φυλές, ἡ ὁποῖες πάλι πολοῦσαν στοὺς Φὰν τὰ δικά τους πτώματα. Οἱ Φὰν ἔκαναν δηλαδὴ ἕνα ἀνταλλακτικὸ ἐμπόριο πρώτης τάξεως. Τέλος ὁ πολὺς Σοΐνφουρτ ἀναφέει ὅτι παρέστη ὁ ἴδιος στὸ Νιάμ—Νιάμ τοῦ "Ανω Νείλου μάστιγα ἑνὸς ἀνθρωποφαγικοῦ γλεντιοῦ. "Ηταν δυὸ σκηνὲς ἡ μιὰ ἀντίκρυ στὴν ἄλλη. Στὴν πόρτα τῆς μιᾶς κρέμοταν ἕνας ἄνδρας κι' ἔπαιζε ἕνα πρωτότυπο μαντολίνο. Στὴς ἄλλης σκηνῆς τὴν πόρτα μιὰ γυνὴ,

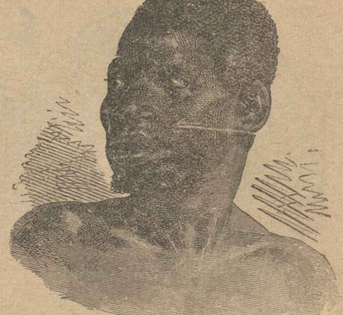

Καννίβαλος τῆς φυλῆς τῶν Νιὰμ-Νιὰμ.

σμένη ἀπὸ ἕνα πλῆθος ἀγόρια καὶ κορίτσια, φυσοῦσε τὴν φωτιά, πάνω στὴν ὁποία ἔβραζε ἕνα μεγάλο καζάνι νερό. Καθὼ, ἐξήγησαν στὸν Σβάϊνφουρτ, ἑτοιμαζόταν νὰ... μαγειρέψουν ἕνα νεογέννητο, ποὺ ἦταν ἑτοιμοθάνατο. Καὶ πράγματι ὁ Σβάϊνφουρτ εἶδε ἀκουμπασμένο πάνω σὲ μιὰ ψάθα ἕνα νεογνό, ποὺ ψυχορραγοῦσε!

Θρησκευτικὸς καννιβαλισμός!

'Η δυὸ μορφὲς αὐτὲς τοῦ καννιβαλισμοῦ, ὁ καννιβαλισμὸς τῆς ἀνάγκης καὶ ὁ καννιβαλισμὸς τῆς λαιμαργίας, δὲν εἶναι ἡ ἀπαισιώτερες. Ὑπῆρχε καὶ μιὰ ἄλλη μορφὴ καννιβαλισμοῦ, ποὺ ἐμπνέει φρίκη κι' ἀποστροπασμό: 'Η ἀνθρωποφαγία, ποὺ τὴν ὑπαγόρευε ἡ ἐκδίκησις! Στὴν Πολυνησία, στὴν Μελανσία καὶ στὴν Αὐστραλία τὸ αἴσθημα τῆς ἐκδικήσεως ἦταν ἀπὸ τὴς συνηθέστερες ἀφορμὲς τῆς ἀνθωποφαγίας. Κυρίως τὸ αἴσθημα τῆς πολεμικῆς ἐκδικήσεως. Στὴν Νέα Ζηλανδία ἔπειτα ἀπὸ κάθε μάχη ἔψηναν κι' ἔτρωγαν κατὰ κανόνα τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς αἰχμαλώτους. Ἐθεωροῦσαν μάλιστα, ποιᾷ νομιμη τὸ νὰ τρῶνε τοὺς ἐγθοὺς των, οἱ ὁποῖοι, ἄν ἦταν νικηταί, θὰ τοὺς μεταγειρίζονταν κι' αὐτοὺς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, καθὼς ἔλεγαν. Κι' ὅμως, ὅσο παράξενο κι' ἂν φαίνεται σ' ἐμᾶς τοὺς Εὐρωπαίους, στὸν καννιβαλισμὸ τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ἀργισαν σιγὰ—σιγὰ νὰ ἀνακατεύωνται καὶ λόγοι... θησκευτικοί! "Αν σκοτωνόταν αἴφνης ὁ ἀγγνὸς μιᾶς φυλῆς, οἱ νόμοι ἀπαιτοῦσαν νὰ παραδοθῆ ἀμέσω, ἡ γυναίκα του στὸν νικητή. 'Ο νικητὴς πάλι, σύμφωνα μὲ τοὺς θησκευτικοὺς νόμους τῶν Νεοζηλανδῶν, ἔψηνε τὴν γυναίκα καὶ τὴν ἔτρωγε μὲ τοὺς ἄλλους προεστοὺς καὶ τοὺς ἀγγιεφεῖς τῆ φυλῆς του. 'Η διαδικασία τῆς σφαγῆς καὶ τοῦ ψησίματος εἶγε γραφικτῆρα καθαρῶς... λειτουγικό. Καίτοι ὅμως ὁ καννιβαλισμὸς τῶν Νεοζηλανδῶν εἶγε ἐξαγιασθῆ (!) ἀπὸ τὴν θησκεία του, ἐν τούτοις εἶναι φανερὸ πὼς στὸ βάθος κυριαρχοῦσε ἡ ἀνάγκη τῆς σαρκοφαγίας, ἀνάγκη ποὺ καθιστοῦσε πιὸ ἐπιτακτικὴ ἡ παντελὴ ἔλλειψις μασποφόρων ζώων.. Τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ ὡστόσο παράδειγμα καννιβαλισμοῦ ἐκδικήσεως εἶναι αὐτό, ποὺ ἀναφέρει ὁ Ἀφφαγιεστ' «Ἀπομνημονεύματα» του: Κατὰ τὸν πόλεμο τῆς ἀνεξαρτησίας οἱ Ἑυθοδόξοι ἔφαγαν δυὸ 'Αμεριανοὺς, μπροστὰ σ' ἕναν "Ἄγγλο συνταγματάρχη. Τὴν ὥρα πάλιστα ποὺ ἔτσωγαν, ἔλεγαν μεταξύ τους:

—"Ετσι πρέπει νὰ πίνουν τὸ αἷμα τῶν στασιαστῶν!

Στὴν κατηγορία τοῦ λεγομένου θησκευτικοῦ καννιβαλισμοῦ πρέπει νὰ κατατάχθῆ κι' ἡ ἀνθωποφαγία ποὺ ἐπέβαλλε σ' ὁρισμένες φυλὲς τὸ ἔθιμα τοῦ «τοῦ τῶν παιδιῶν πρὸς τοὺς γέρους γονεῖς των! Οἱ Βάτσας μιὰ φυλὴ τῆ Σομάτρας, συνήθιζαν νὰ τῶν τοὺς γέρους γονεῖς των, γιὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς! 'Η ἴδια δὲ αὐτὴ φυλὴ ἔκανε γνωστὴ στὴν ἱστορία τὴν ἀνώτεση καὶ πιὸ ἐξελιγμένη μορφὴ τοῦ καννιβαλισμοῦ: τὴν λεγομένη δικαστικὴ ἀνθωποφαγία! Οἱ Βάτα- κατεδίκαζαν τῆς μοιχαλίδες τοὺς γυνοκτοκλέπτες καὶ τοὺς ἐπιδρομεῖς στὸν θάνατο.

"Ἐτρωγαν καὶ οἱ ἀοχαῖοι τοὺς ὁμοίους των...

"Ὡς τώρα ὅμως μιλήσαμε μόνο γιὰ τὴς βάρβαρες κι' ἄγριες φυλὲς τῆς 'Αφρικῆς καὶ τῆς Αὐστραλία, κι' ἴσως νομίση κανεὶς πὼς ὁ καννιβαλισμὸς ἦταν ἄγνωστος στοὺς Εὐρωπαίους προγόνους μας. Κάθε ἄλλο! Οἱ 'Ισσηδόνες, μιὰ ἀσγαία σκυθικὴ φυλή, ἦταν ἀνθρωποφάγοι. Οἱ ἑλληνικοὶ ἐξ ἄλλου θρῦλοι τοῦ 'Ατρέω, καὶ τοῦ Λυκείονος φανερώνουν πὼς σὲ μιὰ πολὺ μακρυνὴ περίοδο τῆς ἑλληνικῆς προϊστορίας ἡ ἀνθρωποθυσία ἦταν διαδεδομένη κάπως. 'Αλλὰ καὶ σὲ πολὺ μεταγενέστερα γρόνια, στοὺς πρώτους γριστιανικοὺς αἰῶνες, οἱ Γαλάται καὶ οἱ Σκῶτοι ἦταν μανιώδεις ἀνθωποφάγοι. 'Ο ἅγιος Ἱερώνυμος μάλιστα βεβαιώνει, πὼς ἦταν περιζήτητα τὰ παθενικὰ στήθη καὶ οἱ ἐφηβικοὶ μηροί! Σ' ἐποχὲς λιμῶν, πολυοοκιῶν, ἐπιδημικῶν νόσων καὶ ὁμαδικῶν παρακοούσεων, ἦσαν συγνότατα στὴν Εὐρώπη τὰ κρούσματα τῆς ἀνθωποφαγίας. Τὸ 1590 ὅταν ἐπολιορκεῖτο τὸ Παρίσι ἀπὸ τὸν 'Ερρίκο Δ' γινόταν σωστὸ ἀνθρωποκυνηγὶ στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ. Μιὰ πλουσία μάλιστα κυρία, τῆ ὁποίας πέθαναν ἀπὸ πείνα τὰ δυὸ μικρὰ παιδιά, γιὰ ν' ἀποφύγῃ ἡ ἴδια ἕνα παρόμοιο τέλος, τᾷψησε καὶ τᾷφαγε μὲ τὴν δούλα της! Τὴν ἐπομένη τῆς δολοφονίας τοῦ στρατηγοῦ ντ' "Ἀνχο, δυὸ Παρισινοὶ πῆγαν, τὸν ξέθαψαν, τὸν ἔσγισαν κ' τοῦ πῆραν τὴν καοδιά του, τὴν ὁποίαν ἔφαγαν, ἀφοῦ πρὶν τὴν ἔψησαν στὰ κάοβουνα καὶ τὴν πότισαν μὲ ξύδι! 'Επίσης καὶ ὁ Σίλλερ ἀναφέρει ὅτι οἱ Σάξωνες ἔγιναν στὸν τοιακοναετῆ πόλεμο καννίβαλοι!

Σύγχρονοι καννίβαλοι

Μὰ σιγὰ—σιγὰ ἡ ἀνθωποφαγία ὡς συνήθεια ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Μόνο στὰ νησιάγια παρουσιάζανο μέγοις ἐσχάτων κρούσματα ἀνθωποφαγίας, ὑπαγορευόμενα ἀπὸ τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Πραγματικοὶ ἀνθωποφάγοι ὑπάρχουν σήμερα ἐλάχιστοι καὶ συγκεκαμένος στὰ νησιὰ τοῦ Βιζηγκιοῦ ὅπου ζοῦσε ἡ ἀνθωποφαγία θεωρεῖται ποσνόμιο τῶν ποσσοτέρων μόνο.

"Ὅμως μιὰ πολὺ πρόσφατη ἱστορία ἡ ἱστορία τοῦ καθηγητοῦ Μάλιγκοτν, ποὺ ἐπισκέφτησε τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ Βορείου Πόλου καὶ γνόθηκε γωστὸς νὰ βρεθοῦν τὰ ἴγνη του, ἔδωσε πάλι ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα ἂν ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ σήμερα καννίβαλοι ἢ ἄλλον ἂν τὸ ἠθικὸ συναίσθημα τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων εἶναι ἰσχυρότερο ἀπὸ τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεώς των. Μ' αὐτὸ δὲν θέλομε νὰ ἐνισχύσωμε τὴν ὑπόνοια ὅτι οἱ πόνγροοι τοῦ Μάλιγκοτν τὸν ἔφαγαν, γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν τῆ πείνας. 'Ἀπλῶς θυμίζομε τὸ γεγονός, γιὰ νὰ ποῦμε, ὅτι σ' ἐποχὲς πολὺ γοντινὲς μᾶς, οἱ Ἐξωπαῖοι ναυαγοὶ ἔτσωγαν συγνόγατα συντόσσου τῶν, ὑπακούοντα στὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεώς των. Κι' ὅτι συνεπῶς ἐμεῖς, οἱ πολιτισμένοι τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, δὲν πρέπει νὰ κοκκινίζωμε ἀπὸ ἐντροπὴ ἀναγκάστηκε σὰν ἀκούμε νὰ μᾶς μιλοῦν γιὰ τ' ἀνθωποφαγικὰ ἤθη τῆ Νέας Ζηλανδίας κι' ἄλλων νησιῶν τοῦ Βιζηγκιοῦ, γιατὶ τὰ ἤθη αὐτὰ μποροῦν κάλλιστα νὰ τὰ δικαιολογήσῃ ἡ ἴδια αἰτία (ἡ πείνα) ποὺ ἔκανε ὡρισμένα ἀκόμα τοῦς Εὐρωπαῖοι νὰ ἐξεγνοῦν τὴ ἠθικό τους συναίσθημα!

Χ

ΘΕΟΦΑΝΩ

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

(Ένας καλόγερος πούλησε στὸν κάπελα Καλομανώλη ἕνα κοριτσάκι, τὴν Ἀναστασία, πού τὴν εἶχε κλέψει ἀπὸ κάποιο μοναστήρι. Ἡ Ἀναστασία, παρ' ὅλη τὴν κακομεταχείρισή της, δείχνει πὼς κατάγεται ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ γενιά. Τὸ μυστικὸ τῆς καταγωγῆς της ὅμως παραμένει ἄγνωστο.

Στὴν Κωνσταντινούπολη ἑορτάζονται οἱ ἀρραβῶνες τοῦ κληρονόμου τοῦ Βυζαντινοῦ Θρόνου Ρωμανοῦ μὲ τὴν βασιλοπούλα τῆς Προβηγγίας, τὴν Βέρθα, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας τελοῦνται μεγάλοι ἀγῶνες στὸν Ἱππόδρομο. Ἐκεῖ ὁ Ρωμανὸς βλέπει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Ἀναστασία καὶ τὴν ἐρωτεύεται. Ἔκτοτε πηγαίνει τακτικὰ μετημφιεσμένος καὶ τὴ βλέπει στὴ σοφίτα τοῦ καπηλειοῦ τοῦ Καλομανώλη. Ἕνα βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ σκηνοθετημένη ἐπίθεση τριῶν ἀγνώστων, ὁ Ρωμανὸς μαθαίνει ὅτι ἡ Ἀναστασία εἶνε κόρη τῆς Σκλαβούνας πριγκηπίσσης Οὐτράδδας καὶ τοῦ στρατηγοῦ Κώνστα, καὶ ἀποφασίζει νὰ παντρευθῆ τὸν γάμο του μὲ τὴν Βέρθα.

Ἕνα χειμωνιάτικο ποιὶ ἡ Ἀναστασία ἀναγνωρίζει στὴν πραμαλία τοῦ Κεραστίου τὴ Βέρθα πού φεύγει.)

12 (Ἡ συνέχεια)

Ἀπὸ τὴ χαμοκέλλα στὸ παλάτι

ΟΤΑΝ ἡ φράγκικη γαλέρα ἄρχισε νὰ γίνεται σιγὰ-σιγὰ σὰν δρίζοντα τῆς Πορτογείδος, ἡ μικρὴ Ἀναστασία ξαναπῆρε τὸν δρόμο γιὰ τὸ καπηλειὸ τοῦ Καλομανώλη. Ἀλλὰ τούτη τὴν φορὰ δὲν ἔφθασε ὡς ἐκεῖ. Διὸ πατρίσια, ποὺ τοὺς εἶχε ἀναγνωρίσει βίβαιαι, ἀφοῦ τοὺς εἶχε δῆ κατὰ τὴν σκηνὴ τῆς μισοπνιγίας, τῆ, ἐπλησίασαν:

—Ἀκολούθει, παιδίσκη! τῆς εἶπε περισότερο προστακτικὰ τοιηερφὰ ὁ ἕνας τους.

—Ἀκολούθει ἐξ ἀποστάσεως!...

Κοείτσι ἐξυπνο, ἡ μικρὴ δὲν χρειάσθηκε περισσότερες ὁδηγίες. Ἀκολούθησε τοὺς δύο ἄγδρες ποὺ εἶχαν ἀποσταθῆ ἀπὸ τὴν ἄλλη συνοδεία. Ὁ κοσμάκης ποὺ πήγαινε προπορεύοσ τῆς δουλειές του, εἶχε δίβαια ἀντιληφθῆ τὴν ἀσυνήθιστη κίνησι, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ καταλάβη γιὰ τί πραγματικὰ ἐπόκειτο. Οὔτε πῶς ἄραγε ὑπῆρχε δυνατὸ νὰ φανταστῆ κανεὶς πὼς ἡ μικρὴ Ἀναστάζια ἀκολουθοῦσε τοὺς παλατιανούς. Καὶ ἐγὼ ἄλη ἡ ἄλλη συνοδεία ἔπαιρνε τὸν δρόμο τῆς Ἁγίας Σοφίας, οἱ δύο συνομότες τράβηξε... ἡσυχαστὶ σιγὰ κατὰ τὸν Ἱππόδρομο. Μπαίνοντας ἀπὸ μιὰ παράπλευρη πύλη, ἔκαψαν καὶ οἱ δύο καὶ εἶπαν κάτι σὲ αὐτὴ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ φανερεῖσαν. Οἱ δύο φρουροὶ ἔσκυψαν τὸ κεφάλι. Κι' ἀλλάζοντας τὸ ὅπλο τους στ' ἀριστερό τους χέρι, ἔστεραν τὸν δείκτη τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ στὰ χείλη. Πέρασαν οἱ παλατιανοὶ καὶ τράβηξαν ἀπὸ τὸ μέσος τοῦ ἐξωτερικοῦ διαζώματος πρὸς τὸ Κάθισμα.

Ἡ μικρὴ ποὺ τοὺς εἶχε χάσει ἀπ' τὰ μάτια της, στάθηκε ἀπορὸς στὴν πύλη μὴ ξέροντας τί νὰ κάμη. Ὅταν ἔξαφνα οἱ δυὸ φρουροὶ ὑψωσαν τὰ ὅπλα τους. Σιγανά, ἀλλὰ ἀποφασιστικά, εἶναν α' οἱ δυὸ τους:

—Χαῖρε ἡ Αὐγούστα τοῦ Θεοσώστου Γένους!...

Ὅσο κ' ἂν ἤξερε τὸ τί τὴν ἐπεμένε, ἡ μικρὴ Ἀναστασία ἄρχισε νὰ τὰ χάνη. Κι' ἐπειδὴ ἀργοῦσε νὰ προχωρήση, ἐπειδὴ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ μὴν τὴν πάρη κανένα μάτι, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ φρουροὺς, εἰλαβικὰ καὶ μὲ βαθὺ σεβασμό, τῆς ἔδειξε τὸν δρόμο:

—Ἴδε ἡ ἄγουσα...

Σὰν ὑπνοβάτης, μᾶλλον, παρὰ σὰν ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τὸν ἔλεγχο τῶν αἰσθήσεών του, ἡ μικρὴ προχώρησε. Πρόφθασε νὰ δῆ ἀπὸ μακρυὰ τοὺς δύο Καλοὺς ποὺ ἀγέβαιναν σὸ, προθάλαμο τοῦ Καθίσματος. Ἐκεῖ σταμάτησαν καὶ περίμεναν. Κι' ὅταν τοὺς πλησίασε πὰ ἡ μικρὴ, τὴν περιστοίχισαν, ἄνοιξαν τὴς βαρειὲς βελοῦδινες κουρτίνες ποὺ σκέπαζαν τὴ, σιδερένια πόρτα τοῦ βασιλικοῦ θεωρείου καὶ πέρασαν καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ πίσω ἀπ' αὐτές.

— Χαῖρε ἡ Αὐγούσα τοῦ Θεοσώστου Γένους!

Ὁ Ἱππόδρομος ἦταν ἔρημος ἐκείνη τὴν στιγμὴ καὶ φυσικὰ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς δῆ ὅταν περνοῦσαν στὸ βασιλικὸ διαμέρισμα. Ἀλλὰ καὶ γεμάτος ἂν ἦταν ὁ Ἱππόδρομος, κ' ἔ, ἀκόμη ἡ Πόλις καὶ ἡ Οἰκουμένη εἶχαν ἀντιληφθῆ αὐτὴν τὴν σκηνὴ πάλι μαζαὶ θὰ περίμεναν νὰ δοῦν νὰ βγαίνουν ἡ τρεῖς ψαχὲς ποὺ εἶχαν μπῆ ἀπ' ἐκεῖ. Μὰ οὔτε καὶ οἱ δύο φρουροὶ τῆς πύλης, οὔτε καὶ κομμιὰς ἄλλης πύλης σταθάρισι ἡ πελεκυφόρα εἶδαν κανένα νὰ βγαίνη κατὰ τὴ, διαόκιεια ὁλόκληρης τῆς ἡμέρας. Μόνο, λίγοι μυστήριο τῆς ἐξαφανίσεως. Μόνο ἐκεῖνοι ποὺ ἤξεραν ὅτι κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ βαρὺ καὶ πολυτελὲς σέντιαν, ὅπου καθόταν ὁ Μοδοκιές. ὑπῆρχε ἡ μυστικὴ κατωπακτὴ ποὺ ἔδινε στὸν ἀπόκρυφο διάδρομο καὶ ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ Μέγα καὶ Ἱερὸν Παλάτιον.

Ποῦ ἀκριβῶς μποροῦσε νὰ εἶχαν ὁδηγήσει οἱ συνομότες τὴν μικρὴ Ἀναστάζια ἀρκουδιάρισσα, τὴν προσωρισμένη νὰ γίνη Αὐγούσα, αὐτὸ κανεὶς δὲν τὸ εἶπε ὥς τώρα.

Ἄθρισμα πολλῶν περιπτέρων, τὸ Παλάτιο, ἀπλωσόταν ἀπ' τὸν Ἱππόδρομο κ' ἀπ' τὸν Αὐλόγυρο σχεδὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας ὥς κάτω στὴν θάλασσα. Ἴσως νὰ τὴν πέρασαν ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ Δαυσιακοῦ, ἴσως νὰ τὴν πῆγαν στὸν ἡλιακό, ἴσως ἀκόμη νὰ τὴν ὡδήγησαν στὴν Φιάλη τῆ, προσωρισμένη γιὰ τὴς γιορτὲς κατὰ τὴς μεγάλες γλεκιτῶν Γαλάζιων. Ἴσως ἀκόμη γιὰ νὰ τῆς δώσουν μιὰ ἰδέα τοῦ τί θὰ τὴν περίμενε, δὲν ἀποκλείεται νὰ τῆ, εἶχαν ὁδηγήση στὸν Χρυσοτρίκλινο, ὅπου ἡ αἴγλη τοῦ κεγοῦ Θρόνου θὰ μποροῦσε νὰ θαμπώση τὰ μάτια ὄχι πὰ μιᾶς μικρῆς ἀρκουδιάρισσας ἀλλὰ μιᾶς δέσποινας τὸ βλέμμα.

Τὸ πιθανότερο καὶ τὸ φυσικότερο θὰ ἦταν νὰ φροντίσουν ἀμέσως γιὰ τὴν μεταμφίεσή τῆς, ἢ καλύτερα γιὰ τὴν ἀλλαγή της ἀπὸ ἀλγιάρα, ποὺ ἦταν σὲ κόρη τοῦ Παλατιοῦ, ἐπίδοξη μάλιστα ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ Κληρονόμου. Καὶ γιὰ τὴν ἀπότομη αὐτὴν ἀλλαγὴ δὲν ὑπῆρχαν, οὔτε δύο τρόποι, οὔτε δύο δρόμοι.

Ἕνας καὶ μόνος ἦταν ὁ τρόπος ποὺ θ' ἄρπρεπε ν' ἀκολουθήσουν. Καὶ φυσικὰ αὐτὸν διάλεξαν.

Βυζαντινὸς λουτρός

Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἔπρεπε νὰ ἀγνοοῦ, οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλατιανοῦ περιβάλλοντος τὰ χάλια ποὺ εἶχε ὅταν μπῆκε στὸ Παλάτι ἡ μικρὴ ἀρκουδιάρα τοῦ Ἱπποδρόμου. Καὶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλοῦ, σὸ Μέγα καὶ Ἱερὸν Παλάτιο, μέσα, ἡ μεταφίεση δὲν ἔπρεπε ν' ἀφίση ἴχνη τοῦ παρελθόντος. ὄχι μόνο σὸ σῶμα καὶ στὴν περιβολή, ἀλλὰ καὶ τὸ θυμικὸ τῆς νεαρῆς ἀλανάσας. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ δύο συνοδοί της τὴν ὡδήγησαν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παλαπανὰ βαλανεῖα γνωσιὰ γιὰ τὸν παραυθένιο πλοῦτο τους καὶ ποὺ μάγεψαν ἀογό-ερα τοὺς Τούρκους κατακτητάς, μαθαίνοντάς τους τὴν ἀπόλαυση τοῦ χαμαμοῦ. Δίχως φυσικά, νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ λάβη ἀκόμη χώρα ἡ ἐπίσημη τελετὴ τοῦ λουτροῦ, ἡ Ἀναστάζια ὡδηγήθηκε σὸ Τοεπιδάριον, ὅπου μιὰ γλυκὴ θεομακρασία τῆς ἐπέ-οεψε ν' ἀνοίση νὰ νιώνεται δίχως νὰ κοιώνη ἀλλὰ καὶ δίχως νὰ ἰδρώνη. Φυσικὰ, μὴ θέλον-ας ἀκόμη νὰ τὴν παρουσιάσουν μὲ τὰ γάλια ὅπου βρισκό-αγε σὰν θεραπαινίδες της, οἱ δύο συνομότες ἀγέλαβαν οἱ ἴδιοι νὰ τὴν γδύσουν. Καὶ διότι ἦταν δύο μαζὶ οἱ ἄντρες, καὶ διότι ὁ σκοπός τους ἦταν ὁρισμένος, τὸ πιθανότερο ἀν' ὅλα, εἶναι νὰ μὴν ἐπρόσεξα, κάν στὴν ἀοχὴ οἱ συνομότες τὰ γυμνὴ θέλγη-οα τοῦ κοιτσιοῦ ποὺ βρισκό-αγε υποοστά-τους. Ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης πιθανὸ ὅτι γιὰ τὴν Ἀναστάζια δὲν εἶχε συμβῆ τὸ ἴδιο. Ἡ πρώτη ἐκείνη ἐπίδεξη τῆς γυμνιας· τῆς μπρὸς στοὺς δύο ἄντρες ποὺ μάζεψα, διαστικὰ τὰ φοῦγιά της νιὰ νὰ τὰ κοιψουν κάπου, εἶχε τὸ δίχος ἄλλο κάμει ζωσπὴ καὶ ἀποφασιστικὴ ἐντύπωση σ' ἐκείνη ποὺ ἔταν θὰ γινόταν Αὐγούσα. ἔμελλε νὰ κάνη ὁρισμένα ὁλόκληρης τῆς ἡμέρας. Μόνο, λίγοι τοό. Οἱ μεταλλίνοι κατόσ-ες τοῦ τοεπιδάριου πρὸ ἀπλωνόν-αν ἀπὸ τὴν δοσχὴ ὥς τὸ πάτωμα, πολλαπλασιάζα, τὸ ὀλόσωμο εἶδωλο τοῦ γυμνοῦ κοιτσιοῦ. Κι' ὅταν ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο συνομότες ἔκοινε πὼς εἶχε ἤδη ἡ στιγμὴ νὰ καλέση τὴς θεραπαινίδες, ὁ ἄλλος τὸν συνεκράτησε:

—Θὰ θεραπεύσουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, πάμπιλε, τὴν μβλλουσαν Αὐγούσα μας!...

Δὲν εἶχε ἄδικο. Γιατὶ θὰ ξαναγεβύτανε πάρα πολὺ ἡ θεραπαινίδες, ἂν περνόνταν μέσα στὸ τοεπιδάριον εὕρισαν τὴν καινούργια τους Κυρὰ τόσο ἄπλυτη ὅσο ἦταν ἡ μικρὴ ταβεργιάρισσα. Κι' ἐπειδὴ ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἀποφάσεων δὲν ἔπαιρνε ἀνάβολή, οἱ δύο συνομότες ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ γδυθοῦν κ' αὐτοί, γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν σὸ λουτρὸ τοῦ κοριτσιοῦ. Δεύτερο σημεῖο αὐτὸ ποὺ θὰ πρέπη νὰ ἔκαμε ἐνεύκωση στὸ κορίτσι, δίγοντάς του γιὰ καταλάβη ὅτι ἐκεῖ μέσα σὸ Παλάτι, ἔπαιν νὰ ἰσχύη ἡ τοεχοίμενη ἀντίληψη τῆς ντροπῆς ποὺ ἐπικρατοῦσε στὸν ἔξω κόσμο τῶν κοινῶν θνητῶν.

Γυμνοὶ πὰ καὶ οἱ τρεῖς τους, μιὰ καὶ δὲ θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ γίνη ἀλλοιῶς, πέρασαν στὸ καλδάριον, μὲ τὰ σταφτερά, τὰ ὁλόλευκα μάρμαρα στὸ δάπεδο καὶ στοὺς τοίχους, ὅπου τὰ συγκρατοῦσαν ἀσημένια καρφιά. Ὁ θερμὸς ἀχνὸς ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴς διάφορες χαρμάιδες, ἔκοψε σ-ὴν ἀοχὴ τὴν ἀναπνοὴ τῆς μικρῆς καὶ τὴς βάραινε τὸ στέρνο, ὅπου σπαρταροῦσα τὰ δυὸ μικρὰ κοριτσίστικα σταθήκια. Σὲ λίγο ὅμως εἶχε συνηθίσει μέσα στὴν βαρειὰ ἐκείνη ἀτμόσφαρα. Οἱ συνοδοί της τὴν ἔβαλα, νὰ ξαπλώση πάνω στὴς μαρμάρινες πλάκες, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν τὴν περιλούζη ἐὐκολώτερα ὁ ζεστὸς ἀχνός. Κι' ὅταν ἔμειν ἐπ' ἀρκετὴν ὥρα ξαπλωμένη στὰ μπρούμητα, τῆς ὑπέδειξαν νὰ γυρίση ἀνάσκελα.

Σὸ ἀναμεταξὺ αὐτό, τὸ νεανικὸ σῶμα ὅλο καὶ θέρμαινε, ὅλο καὶ ἵδρωνε. Πολὺ πὰ ἀδέξια ἀσφαλῶς ἀπ' ὅ,τι θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κτριες τοῦ Παλατιοῦ, οἱ δύο συνοδοὶ τῆς μισοῦσαν τὴς ἐντριβὲς πάνω στὸ γυμνὸ σῶμα ποὺ λές καὶ ἄλλαξε τώρα ἐπιδερμίδα. Ἡ ἐργασία αὐτή, ἔπρεπε νὰ εἶχε διαρκέσει ὅσο χρειαζόταν γιὰ νὰ προετοιμάση τὸ σῶμα γιὰ δεχτῆ τὸ, καθαρήριο λουτρό. Πραγματικὰ, ὅταν μὲ τὴν διαρκῆ ἐφίδρωση ἡ μάλαξις ἐπέτυχε τὰ προκαταρκτικὰ τοῦ καθαριοῦ τόλμιο μὲ θεομοκρασία γλυκύτερη ἀπὸ ἐκείνη τοῦ καλδάριου. Μιὰ μαρμάριινη γοῦνα σχετικὸς μικρὴ, ποὺ τὴν γέμιζαν διαρκῶς τρεῖς μαλαματένιες βρύσες, πρόσφερε τὸ νεματικὸ λούσιμο. Μέ τ' ἀσημένια τάσια, οἱ δυὸ καὶ τὸ σπουγνίζαν, γιὰ νὰ τὸ ξεπλύνουν ἐπειτα μὲ μπόλικο νερὸ τῆς γούνας. Κι' ὅταν πιὰ στὸ φριγιδάριον. Εἶχαν μιὰ ἄλλη αἴθουσα κ' αὐτὴ ἐξάρτημα τοῦ βυζαντινοῦ λουτροῦ, χωρισμένη σὲ δύο. Στὸ ἕνα βρισκόταν μιὰ μεγάλη μαρμάρινη δεξαμενὴ μὲ γλυκὸ μυοσμένο νερὸ καὶ στὸ ἄλλο ἕνα πλατὺ μαλακὸ μινδέριον σκεπασμένο μὲ παχειὰ χαλιὰ ποὺ μοσχοβολοῦσαν. Ἐτοιμα νὰ λαπανοῦ τὸ σῶμα τῆς μικρῆς. Ἀπὸ τὴν τόρα πιὰ κ' ἄρεβη πήδησε μέσα στὴν δεξαμενὴ ὅπου τὴν ἀκολούθησαν οἱ δύο ἄθελοι θεράπονγές της. Ὅταν πιὰ πήδησε ξέω ἀπ' τὴν δεξαμενὴ γιὰ νὰ περάση σὸ μυνδέριον σίλισσα, δὲν ἦταν πιὰ κόρη ὅπως τὴν στιγμὴ ποὺ μπῆκε. Γιατὶ ὅση κ' ἂν ἦτα, ἡ τροσήκα καθίκον δὲ, ἦταν δυναχὸ νὰ τὴν ἀποφύγη. Κ' ἔτσι ἀπὸ τὴν πρώτη μέσα τῆς ἀνάδου σ-ὸ Παλάτι, ἡ Ἀναστάζια εἶχε ἀρχίσει κ' ἔλας τὰ ποῶτα της δοργια.

Ἡ «Κοινὴ γνώμη» τοῦ καιροῦ ἐκείνου

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Καλομανώλης δὲν εἶνε ἀνοίξει τὸ καπηλειό του. Βιαστικὸς καὶ λίγληγορος εἶχε μόνο ἀνοίξει τὴν μικρὴ πορτίτσα γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ μέσα, νὰ κλειδώση πάτικην ἀπάντηση στοὺς γειτόνους ποὺ περίεργα νὰ ρωτοῦσαν, νὰ μάθουν γιατὶ δὲν ἄνοιγε. Πρὶν ἀπὸ αὐτὸν εἶχε βγῆ ἡ γρηὰ Ὑπατία ποὺ τράβηξε κατὰ τὴν Ἁγία Σοφία ὅπου μπῆκε νὰ προσευχηθῆ στὸν νάρθηκα, δίχως ὅμως νὰ ξαναβγῆ. Ἀπ' ἐκεῖ πέρασε κ' αὐτὴ στὴν περιοχὴ τοῦ Παλατιοῦ, ὅπου ἄλλαξε καὶ ροῦχα καὶ πετοί, γιὰ νὰ ἀναλάβη ὑπηρεσία κοντὰ στὴν κυροῦλα της.

Ὅσο γιὰ τὸν Καλομανώλη, κανεὶς πιὰ ἀπ' τοὺς παληοὺς γειτόνους του δὲν τὸ, εἶχε ξαναδῆ. Ἀργότερο μόνο, κάποιο παλληκάρι, ἕνας ναυτικὸς ποὺ ταξίδευε σὰ μαῦρα νερὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, διηγόταν πὼς κάποιος ἄρχοντας -ῆς Σινόπης τὸν κάλεσε καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ μάθη νέα γιὰ τὴν γειτονιά, ὀνομαζίζοντας ἕναν-ἕναν τοὺς γειτόνους τοῦ μαχαλᾶ. Τὸ ἀντιμίσθιο ποὺ τοῦ ἔδωσε γ' αὐτὴν τὴ, δουλειὰ καὶ τὸ δῶρο ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ ἄν τὴν ἔφερνε εἰς αἴσιον πέρας, ἔκαμα, τὸ παλληκάρι νὰ ἀναλάβη μὲ εὐσυνειδησία τὴν ἐκτέλεσι τῆς ἐντολῆς του, μόλις γύρισε τὸ καράβι του στὴν Πόλι. Πῆγε, ρώτησε, ἔμαθε καὶ μπῆκε πάλι σ' ἄλλο ναυλωμένο καράβι γιὰ νὰ ξαναπάη στὴν Σινόπη. Τὰ μαντάτα ποὺ ἔφερνε δὲ, εἶχαν κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ ἕνα, ὁποιονδήποτε ἄλλον ἐξὸν γιὰ τὸν παλιὸ γείτονα ποὺ τοῦ εἶχε ἔρθει τὸ καπρίτσιο νὰ μάθη:

—...Ὅλοι καλά, καὶ ὅλοι στὴν ὑγεία τους. Μόνο ἡ Γιακωβὸς ἀρρώστησε καὶ πέθανε. ὁ Δημιανὸς ὁ παπουτσῆς χρεωκόπησε καὶ ὁ Καλομανώλης ἔγινε ἄφαντος...

Αὐτὸ ἦτα, ὅλο. Παραπάνω δὲν μπόρεσε νὰ μάθη.

—Καὶ γιὰ τὸν Καλομανώλη, τί λέει ὁ κόσμος: Ρώτησε μὲ ἐνδιαιτέρον ὁ ἄρχοντας τῆς Σινόπης. Ἴσως γιὰ νὰ τὸν καλοκαρδίση τὸ παλληκάρι ποὺ ἀντιλήφθηκε τὸ ἐνδιαφέρον του, τὸν βεβαίωσε πὼς μόνο τὸν καλὸ λόγο ἄκουσε νὰ λένε γι' αὐτόν καὶ ὅλοι τὸν εἶχαν ἀποθυμήσει.

Εὐχαριστημένος ὁ ἄρχοντας φίλεψε τὸν ναύτη καὶ τοῦ δώρησε ἕνα σακκουλάκι χρυσᾶ κωνσταντινάτα. Τὸν ἀρωμήνεψε ὅμως νὰ μὴν ξαναπατήση πιὰ ἀπὸ τὴ, γειτονιὰ ἐκείνη. Μὰ τὴν ὀρμήνεια ποὺ ἔδωσε ὁ ἄρχοντας στὸν ναύτη, δὲν τὴ, κράτησε καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Γιατὶ κάποτε ἀρματώθηκε καράβι ἀλλόκερο ἀπὸ τὸν Πόντο κ' ἔβαλε πλώρη γιὰ τὴν Πόλι. Ἔφθασε σίγουρα ὥς τὴν ἀλυσοδόρα τὴν εἴσοδο τοῦ Κερατίου, ὅπου ξεπάρακαος τὸν ἄρχοντα τῆς Σινόπης. Μάταια ὅμως τὸν περίμενε μερόνυκτα ἀλλάκερα. Ὁ ἄρχοντας δὲν ξαναγύρισε πιὰ σὸ καράβι, μὰ οὔτε καὶ στὴν Σινόπη. Οὔτε κγκεῖς εἶχε μάθει τί ἔγινε ἀπογίνει. Τὸ μόνο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μάθη ἕνας ποὺ θὰ ἐνδιαιεφόταν γιὰ τὴν τύχη του θὴ ἦταν τοῦτο: Στὸ κοιμητήριο τῶν Βλαχερνῶν, ἀνάμεσα σ' ἄλλους σταυροὺς ἦταν κ' ἕνας πάνω ἀπὸ ἕνα μνῆμα ἔξωμα καὶ περιποιημένο ἂν καὶ σεμνό. Ὁ σύμπακας τοῦ κοιμητηρίου ἄναβε ταχτικὰ κάθε πρωὶ τὴν κανδήλα, μὰ καὶ τοῦ εἶχαν δώσει τέτοια ἐντολὴ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ κόπτου του καὶ τοῦ ἐλαδιοῦ. Κατὰ τὰ ἄλλα ὁ σπανὸς δὲν ἔμπαινε πιὰ μόνο τούτη τὴν ἀκατάληπτη ἐπιγραφή: «Ἐνθάδε κεῖται ἁγὸ Καλομανώλης, ὃ, ἡ μὲν Τύχη νενόησεν ἀλλὰ ἡ ἀνομία ἀπώλεσεν. Προσεύγεσθε ὑπὲρ αὐτοῦ».

Αὐτὸ ἦτα, ὅλο.

. . . . . .

Ὅσο γιὰ τὴν Ὑπατία, αὐτὴ εἶχε τὴν φρόνησι νὰ μὴν ξαναγυρίση σὰ πάνω τῆς λιμέρια. Τῆς ἦταν ἀσκετὰ τὰ πλούτη καὶ ἡ τιμὲς ποὺ εἶχε στὸ Παλάτι ὡς ἀοχιθεραπαινίς -ῆς Δεσποσύνης. Κι' ἂν κάποτε, τὴς γύχτες ποὺ δὲν εἶχε φεγγάρι, συνέβαινε νὰ γλυστρήση σὰν σκιὰ κάποιος σταυθαιος, δίνοντας σοὺς συναδέλφους τοῦ φρουροὺς τὸ μυστικὸ παρασύνθημα γιὰ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ περάση, ὁ ἄνθωπος αὐτὸς κερνοῦσε τὴν δεύτερη μέρα ἄκραο κρασὶ σὴν παρέα τοῦ χαλνοῦσε μαλαματένια φλουρι, στὸ καπηλειό, κ' ἄφινε τὸν κόσμο ν' ἀπορῆ καὶ νὰ ἐξίσταται γιὰ τὸ πῶς τοῦ ἔρχεξε τόσο καθαρὸ μάλαμα στὸ χέρι. Μογάγα οἱ πολὺ στενοὶ κ' ἀδελφικοί του φίλοι μάθαναν ἐμπιστευτικὰ τὴν περιπέτειά του κατὰ τὴν διάρκεια τῆς περασμένης νύχτας. Ἐξ ἄλλου, οὔτε κ' ὁ ἴδιος καταλάβαινε καλὰ-καλὰ πῶς τοῦ εἶχε ἔρθει ξαφνικὰ ἡ ἀναπάγτεχη τύχη του. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦσε νὰ ξέρη ἦταν ὅτι ὁ δέκαρχός του τοῦ εἶπε ἀπὸ νωρὶς τὸ παροχούνθημα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τὴν ἐντολὴ νὰ περάση στὸ ἐσωτερικὸ διάζωμα τοῦ Παλατιοῦ. Ἀπ' ἐκεῖ κ' ἔπειτα, θὰ βρισκότανε κάποιος γιὰ νὰ τοῦ πῆ τί ὄφειλε νὰ κάμη. Πραγματικά, ὁ σπαθάριος ἢ ὁ πελεκυφόρος ποὺ ἐκτελοῦσε πιστὰ τὴς ἐντολές, μόλις προχωροῦσε στὸ ἐσωτερικὸ διάζωμα, ἔπεφτε πάνω σὲ κάτοιον εὐνοῦχο—ὅπως δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τὸ καταλάβη ἀπ' τὴν λεπτὴ καὶ γυναικίστικη φωνὴ τοῦ τελευταίου — καὶ ποὺ τὸν ὡδηγοῦσε σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο. Κάποτε, καταλάβαινε ὁ στρατιώτης πὼς εἶχε τελειώσει ὁ διάδ-ομος καὶ πὼς τώρα βρισκόνν σὲ κάποιο δώμ-α σκοτεινὸ ὅμως κ' αὐτό.

Δυὸ μπράτσα τὸν ἀγκάλιαζαν, μιὰ ἀγκαλιὰ τὸν ἔσφιγγε, καὶ μιὰ σιγανὴ φωνή, λίγο παρακαλετά, λίγο προστακτικά, τοῦ ἔλεγε νὰ γδυθῆ. Τὸ παλληκάρι ὑπάκουσε, ἔκαμε ὅ,τι τοῦ ἔλεγαν, καὶ τότες ἔνοιωθε νὰ τὸν σπρώχνουν τὰ ἴδια μπράτσα ποὺ τὸ, εἶχαν ἀγκαλιάσει σ' ἕνα κρεββάτι ὅπου ἔπεσε μαζί του καὶ μιὰ γυναίκα. Ὅταν ἱκανοποιοῦσε τοὺς πόθους τῆς ἄγνωστης, ὁ στρατιώτης δεχότανε στὴ χούφτα του ἀρκετὰ νομίσματα ποὺ δὲν τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ καταλάβη ἔσω καὶ μόνο ἀπὸ τὴν ἁφὴ ὅτι ἦταν μεγάλα νομίσματα. Κι' ἔτσι πολλὲς φορὲς οἱ στρατιῶτες ἔφευγαν πρὶν ἀπ τὸ ξημέρωμα κ' ἀπ' τὸ, ἴδιο πάντα σκοτεινὸ διάδρομο μὲ τέσσερα καὶ πέντε χρυσὰ νομίσματα στὸ χέρι. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦσαν νὰ καταλάβουν ἦταν ὅτι ἡ ἄγνωστη ἐρωμένη τῆς

Οἱ δύο ἀγνωστοὶ ἀγκλαβαν τοὶ ὅμοι νὰ τὴν γδύσουν.

μιᾶς νύχτας δὲν εἶχε πολλὰ δόντια στὸ σῶμα της, ὅτι τὰ στήθη της ἤταν πεσμένα, καὶ ἡ ὀσφύς της ἀρκετὰ πλαδαρές.

. . . . . .

Τέλος ἐκείνη ἡλθε τὴν ὁπία κανεὶς δὲν ἐνδιεφέρθηκε νὰ ρωτήση καὶ γιὰ μάθη ἦταν ἡ μικρὴ Ἀναστασία. Πολὺ πρωΐ πάνω μιλιόταν γιατὶ ἡ γειτονιὰ δὲν ἔβλεπε τὴν ξυπόλητη καὶ ξεπραγκλισμένη δούλα πρὸς μόνο ὅταν κοιμοῦσαν τὸ βασιλιὰ τὰ σκουπίδια γιὰ νὰ τὰ ρίξη στὴ θάλασσα, κ' ὅταν ὡδηγοῦσε τὴν ἀρκούδα της στὸν Ἱππόδρομο. Τὸ γεγονὸς τοῦ ὅσο πάνονε τὴς ἐπισκέψεις του ὁ νεαρὸς Ρωμανὸς, ἀπὸ πατάρι, τῶρα δὲν φαινόταν, ἡ Ἀναστασία, ἔκαμε φυσικὰ τοὺς γειτόνους νὰ πιστεύουνε πὼς ἡ ἀγκρόρη τοῦ κάπελα δὲν εἶχε μοῦτρα κάν νὰ παρουσιαστῆ σὴς ἐνῆς τὴν ὄψη.

Ἔξον ἀπ' αὐτὸ, τί πιὸ φυσικὸ, ὅταν κλείσε τὸ καπηλειό, ὅταν χάθηκαν ἀπ' τὴ μέση τῆς γειτονιᾶς τὰ κύρια πρόσωπα ὁ Καλομανώλης καὶ ἡ Ὑπατία, τί πιὸ φυσικὸ νὰ εἶχε χαθῆ καὶ ἡ μικρὴ ξυπόλητη;

. . . . . .

Ὡσ-όσο, τὰ δσα ἐπκολούθησα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν παρέλαση τῶν ἀραβόνων τοῦ Ρωμανοῦ καὶ τῆς Βέρθας, κρά-ηαν μῆνες ὁλόκληρους σὲ ζωσπὴ ἀγαστάτοση τὴν κοινὴ γνώμη τοῦ Βυζαντίου.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχὲς)

Η ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ω.

'Αντρὲ Ζίντ

«Ὀφείλω πολλὰ σοῦς φίλους μου, μὰ περισσότερα σοῦς ἐχθροὺς μου. Ὁ ζωντανὸς ἄνθρωπος δὲ, θέλει χάδια, θέλει κέντημα. Τὰ χάδια ἀποκαμίζουν, ὅμως τὸ κέντημα σὲ κάνει νὰ ξυπνῆς. Ἂν ἀμφιβάλλω κάποτε γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ὁ πόλεμος μὲ κάνει νὰ μὴν ἀμφιβάλλω. Μὲ πολεμοῦν; Ἄρα ὑπάρχω· κάτι εἶμαι!».

Κι' ἀσφαλῶς ὁ 'Αντρὲ Ζίντ εἶναι κάτι καὶ κάτι σημαντικὸ μάλιστα γιὰ τὴν γαλλικὴ λογοτεχνία. Καὶ θὰ μποροῦσε νἄχῃ τὴ, ἴδια περποίθηση κ' ἂν ἀκόμα δὲν τὸν πολεμοῦσαν. Μὰ ὁ 'Αντρὲ Ζίντ, ποὺ μοιάζει σὲ πολλὰ σημεῖα του μὲ τὸν 'Οσκὰρ Οὐάϊλδ, σημειρίζεται καὶ σ' αὐτὸ τὴν ἀντίληψη τοῦ "Αγγλου αἰσθητικοῦ: Οἱ κριτικοὶ διαφωνοῦν γιὰ τὸ ἔργο μου; "Ἄρα τὸ ἔργο κ' ἐγὼ εἴμεθα ἐν τάξει».

Ὡς τόσο ἡ ἀξία τῆς θεωρίας αὐτῆς εἶναι πολὺ σχετική. Κανένα ἔργο τέχνης δὲ, γνώσισε ποτὲ τὴν γενικὴ ἐπιδοκιμασία. Γιὰ ὅλα ὑπῆρξαν φίλοι καὶ πολέμοι. Κ' ἄ, ὅλα ξεκαθόρισαν ἀπὸ τὴν ἴδια ἀξετηρία, θάταν πολὺ εὔκολο νὰ ποῦν: ε'Αξίζομε, ἐπειδὴ οἱ κριτικοί μας δὲν συμφωνοῦν μεταξύ τους'». Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπάρχουν, καὶ ὑπάρχουν, δέβαια, κάποια ἄλλα δεδομένα σ' ἕνα ἔργο τέχνης, δεδομένα θὰ λέγαμε ἐσω-σχαστὴς περιεκτικότητος καὶ τεχνικῆς, ποὺ νὰ δικαιολογοῦν τὴν ἐπιδοκιμασία ἢ τὴν ἀπαρέσκειά μας. Καὶ τέτοια ὑπάρχουν πολλὰ στὸ ἔργο τοῦ Ζίντ, ποὺ πολὺ δικαίως θεωρεῖται σήμερα ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους Γάλλο-- συγγραφεῖς, γιὰ μερικοὺς μάλιστα ὁ μόνος!

Εἶναι μυθιστορηματογράφος; Εἶναι διηγηματογράφος; Εἶναι ἐσσαγιίστας; "Ἔγραψε ἀπ' ὅλα κ' δμως, ἂν θελήσῃ κανεὶς νὰ τὸν κασετάξῃ σύμφωνα μὲ τὰ παραδεδεγμένα λογοτεχνικὰ καλούπια, θὰ δρεθῆ στὴν ἀνάγκη νὰ διολογήσῃ πὼς δὲν εἶναι τίποτα ἀπ' αὐτά! Οὔτε τὰ μυθιστορήματα, οὔτε καὶ τὰ διηγήματά του μπαίνουν μέσα στὸ ἀρχιτεκτονικὸ πλαίσιο τῶν κλασσικῶν τύπων τοῦ φουάνσου καὶ τῆς νουβέλλας. Κ' δμως εἶναι ἕνας σ"γγράφος ἀπροσάμλλος. Γράφει θεμιάσια. "Ἔχει μιὰ διαβολεμένη ἀστοτία στὴν φράση του, ποὺ τὴν παρουσιάζει σὰν ἕνα δοργανικὸ σύολο μὲ ἀφοτεβλεια καὶ ἀδθιαοβλία. Δηλαδὴ συγγενεύει πολὺ μὲ τοὺς συμβολιστὰς καὶ τοὺς λεγομένους δυαδιοὺς τῆς «ἐδολης» ποιήσεως. "Ἔχει δμως κ' ἕνα τρὸ μεσογενεστίρισμα τῆς σχολῆς αὐτῆς, ποὺ τείνει ν' ἀπομλείσῃ ὁλότελα τὸ αἰσθημα ἢ τοὐλάχιστον νὰ τὸ ἐξαγνίσῃ μὲς σεὴν ἀλγνηστικὴ γοίνη τῆς ἀτεγκτης τεχνικῆς της. Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ Ζίντ ξεχωρίζει ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἡ ἀνησυχία του, τὸ δαδύτερο θρησκευτικό του αἴσθημα, ποὺ συνδυάζει πεσείρχως μὲ τὴν ἀνατρεσπιακὴν ν-σεσιστικὴ σίση τῶν σὴν ἀνάγκη τῆς ἀναστήσεως πνεύκον νέου, ἡθικῶν ἀξιῶν,—γιὰ νὰ μεταστιμασθοῦμε τὴ φρασεολογία τοῦ Ἤδιον τοῦ Νίτσε—καὶ ἡ μυστικοπάθειά του, δίνουν σεὴ ἔργα του ἕνεν θεσιὸ τόνο, μιὰ γόητα τελείως ξωκοσμικὴ, ποὺ ἂν δὲ πηγάζῃ ἀπὸ ἀδολο αἴσθημα, ἕνα πάντω- ξῆη τὴ, ζωντάνια μᾶς σκέψης ποὺ ἀναζητεῖ κ' ἀγαπᾶ.

* * *

Ὁ 'Αντρὲ Ζίντ γεννήθηκε τὸ 1869 κ' ἀνῆκει σὲ μιὰν οἰκογένεια δικαιοπρεπεύνων. Ὁ Ἤλιος λέει, θθίοντας ἔσος νὰ δοκιμολογήσῃ τὰ κοβαρὰς λογικὰ σοκαγεία ποὺ κλονοῦζουν στὸ ἔργο του, τὰς ἀνῆκει σὲ μιὰν οἰκογένεια... ἀδιοκαιολόγων. Τὸ πρόδο του ἔργο τὸ δημοσίευσε σὲ ἡλικία εἴκοσι δύο ἐτῶν. Ἦταν τὰ «Τετράδια τοῦ Γουϊλτερ», ποὺ τὰ παρουσίασε σὰν με-ιδανάτο ἔργο ἀγνώστου συγγρα-φέως. Τὰ «Τετράδια τοῦ Γουϊλτερ» ἔχουν θεαίτερη σημασία γιὰ τὰ γαλλικὰ γράμματα. Πρὶν ἀνοιξῃ ὁ Μαρσὲλ π' ὁ Λιχτεμπερξὲ ἀναλάδουν νὰ γνωρίσουν τὸν Νίτσε στὴν Γαλλία, παρουσιαζότανε ἕνας νέος συγγραφεύς, ποὺ ἐκήρυσσε τὴν ἀνάγκη τῆς ἐνταικτῆς ζωῆς, τῆς αὐθυπερτερήσεως τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς ἀναξιοκατήσεως τῶν παλαιῶν ἀξιῶν. Πολλοὶ ὑποστηρεζοῦν, ὅτι τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Ζὶντ ἔγραψε τὰ «Τετράδια τοῦ Γουϊλτερ» (1891), δὲν εἶχε ἀκόμα διαβάσει τὸν Νίτσε. Μὰ τὸ πράγμα δὲν ἔχει σημασία. Μιὰ φορὰ εἶναι φανερὴ ἡ πνευματική τους συγγένεια. Μετὰ τὸ πρῶτο αὐτὸ ἔργο -ου, ὁ Ζὶντ παρουσίασε στὴν σειρὰ «Le voyage d' Urias», «Les paludes», «Ἐ'Η γῆϊνες τροφὲς», «Ὁ κακοδειμένος Προμηθεὺς» τὰ δύο δράματα «Ὁ βασιλεὺς τῆς Κανδαύλης» καὶ ὁ «Σαοὺλ», τῆς κριτικὲς μελέτες «Προσχήματα» κ' ἄλλα. Ὁ Ζὶν- ἐγκαινίαζε μὲ τὰ πεζογραφήματά του ἕνα καινοφγνο εἶδος διηγήματος: Ἡ παλὴ, μορφὴ τοῦ διηγήματος εἶχε δάση τὴ, ἀπρόσωπη περιγραφὴ ἑνὸς κόσμου πραγματικοῦ ἢ φαντασιακοῦ. Φυσικὰ δὲν ἀπέκλεισε τὸν ὑποκειμενικὸ τόνο, ἀφοῦ οὔτε κ' ὁ Ζολὰ ὁ ἰ-

'Αντρὲ Ζίντ.

διος τὸν ἀπέκλεισε, διακηρύσσοντας πὼς ἡ τέχνη εἶναι ἡ φύσις κιτεχυμένη ἀνάμεσα ἀπὸ ἕνα τ α μ π ε ρ α μ ἔ ν τ ο. Ὡστόσο ἤθελε τὸν συγγραφέα σὰ, ἕνα κα-ὶ τὸ δυνατὸν ἀμέροχο θεατή, ποὺ ἔδειχνε τόσον ἐντονώτερη τὴν προσωπικότητά του, δσο ἀντιπειμενικώτερα παρουσιάζε τὸν κόσμο του καὶ ἀνέλυε τοὺς ἤ-ρωές του. Ὁ Ζὶν- ὅμως ἀπορρήθηκε ὁλότελα τὴν ρεαλιστικὴ αὐτὴ ἀντίληψη καὶ παρενίβαλε στὴν ἀφήγησή -του ἀσουκὰς σκέψεις, ἀφορισμοὺς, συμπεράσματα, στοιχεία δηλαδὴ ποὺ ἔδαναν στὸ ἔργο του ἕνα, τόνο πολὺ intime. Γ' αὐτὸ εἶπαμε στὴν ἀρχή, πὼς ὁ Ζὶντ δὲν ἔγραψε οὔτε μυθιστορήματα οὔτε διηγήματα σύμφωνα μὲ τὰ παραδεδεγμένα καλούπια. Τὰ ἔργα του ἔχουν μάλλο, τὸν χαρακτῆρα ἐξιστορήσεων. Κ' αὐτὸ εἶναι ἴσα-ἴσα ποὺ μειώνει τὴ, ψυχοφόρτια τῆς λογικῆς σχνὰ συλλήψεως καὶ τῆς ἐξεζητημένης τεχνικῆς τον. Κ' δμως ὁ Ζὶντ τελευταῖα ἄρχισε νὰ κινεῖται σὲ σφαίρες αἰσθηκὲς πὸ ψηλοτερες. "Αλλωστε τὸ ἰδανικὸ τοῦ Νίτσε, ποὺ τόσο τὸν ἔχει ἐπηρεασμένο, εἶναι ὁ κλασσικὸς ἑλληνισμὸς, ποὺ γιοφίνει τὸ τέλειο στὸν ἀρμονικὸ συγκερασμὸ τοῦ πάθους καὶ τοῦ πνεύματος καὶ θέλει νὰ ἀποκτᾷ κάθε ἀπανεῖδηρο κ' ἀγαλίγκο αἴσθημα ἢ διανόημα στὴν αἰσοηρὴ πτιθαρχία τῆς μορφῆς. Τὰ τελευταῖα ἔργα τοῦ Ζὶντ πληκαλίζουν περισσότερο στὰ γνάφματα πρόσωπά μας. Ὡστόσο διατηρεῖ πάντα τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀνεξαρτησία του. Χαρακτηριστικὴ ἦταν ἡ συζήτηση τῶν εἰδικῶν στὴ Γαλλία γιὰ τοὺς «Κιδδηλοποιοὺς» (1926), ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα μυθιστορήματα τοῦ Ζὶντ. Ἦταν τὸ μόνο ἔργο ποὺ ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεύς του τὸ χαρακτήριζε ὡς μυθιστόρημα, κ' δμως κανένας κριτικὸς δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ τὸ δεχθῆ ὡς τέτοιο!

* * *

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ ἀναφέραμε, ὁ Ζὶντ ἔγραψε καὶ τὰ παρακάτω ἀξιόλογα διηγήματα: τὸ, «Ἰμμοραλίστ», τὴν «Ἰσαβέλλα», τὴν «Στενὴ πόρτα», καὶ τὴν ὑπέροχη «Ποιμενικὴ συμφωνία», τὸ διήγημα, ποὺ μεταφράσθηκε ἑλληνικὰ μὲ τὸν τίτλο «Ἡ τυφλὴ Γοερούδη». Ἐπίσης ἔγραψε τὰ κριτικά: «Νέα προσχήματα», «Συμπτώσεις», «Δοστογιέφσκυ κ' ἄλλα καὶ μετέφρασε τὰ λυρικὰ τοῦ Ταγκόρ. 'Αξιόλογο εἶναι καὶ τὸ ἔργο του «Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸ Κακουργοδικεῖο», ὅπου ἐκθέτει τὴς ἐντυπώσεις του ὡς ἐνόρκου καὶ τὸ φιλοσοφικὸ ρομάντσο του «Ἡ κάβες τοῦ Βατικανοῦ». Μὰ τὸ σημαντικώτερο ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Ζὶντ εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολία, «Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ 'Ασώτου», ἕνα προτότυπο ἀληθινὰ ἔργο, ποὺ τ'ἀποτελοῦνε διάφορες πραγματεῖες, φιλοσοφικοὶ διάλογοι κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Οὐάϊλντ, διηγήματα κ' ἄλλες μικούτερες μελέτες. Ὁ Ζὶντ, μάλο ποὺ εἶναι ἐχθρὸς τῆς δημοσιότητος καὶ θ; προτιμοῦσε νὰ μὴν ἐρχόταν σὲ κατιμὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ κοινὸ, ἐν τούτοις ἐδημοσίευσε, καθὼς βλέπει κανένας, ἕνα σωρὸ ἔργα. Ὁ ἀριστοκρατικὸς αὐτὸς ἀσκητισμὸς του δὲν μπόρεσε νὰ τὸν κρατήσῃ στὸ περιθώριο τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ τόπου του. Τὸ ἴδιο δηλαδὴ ποὺ συνέδη καὶ μὲ τὸν Γερμανὸ ποιητὴ Γκέρκε. Κ' ἔτσι ὁ Ζὶντ δὲν εἶναι σήμερα ἁπλῶς ἕνας Γάλλος συγγραφεύς. ἀλλὰ μιὰ διεθνὴς φυσιογνωμία. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἔχει πολλοὺς ἐχθροὺς, μὰ καὶ οἱ φίλοι του δὲν εἶναι λίγοι. Εἶναι πολλοὶ καὶ φανατικοί.

Ὁ 'Εδυόβος Ζαλού, μιλώντας γιὰ τοὺς «Κιδδηλοποιοὺς» του, μᾶς ἔδωσε ἕναν ἐπιγραμματικὸ χαρακτηρισμό: «Ὁ 'Αντρὲ Ζίντ, γράφει, ἔφυγε ἀπὸ τὸ καλοῦπι τῆς γαλλικῆς ρεαλιστικῆς θεωρίας καὶ θέλησε νὰ ἀναζητήσῃ τὴ, ἀπόλυτη ἀλήθεια ὄχι στὴν λεπτομερῆ ἐξέταση τῶν καθημερινῶν συμβάντων, ἀλλὰ σὲ μιὰν ἰδεώδη συνθετικότητα, σύμφωνη μὲ τὸ πνεῦμα -ου καὶ σύμφωνη μὲ τὴν παγκόσμιον ἀλήθεια. Καὶ συνεχίζει: «Ἔδωσε τὸν τόνο τοῦ νέου ἀνθιστοιοῦν-ος, ποὺ σήμερα δὲ, ἔχει ἰσιμπάς. ἀλλὰ θἄχῃ ἀργότερα. Δυὸ πράγματα τελειώσαν στὸ μυθιστόρημα· ὁ ρεαλισμὸς καὶ ἡ ψυχολογία. Ὁ ρεαλισμὸς πέθανε ἀπὸ τὴς ὑπερβολές του. Ἡ ψυχολογία ἀπὸ τὸν Προύστ....» Σὸ τελευταῖο δμως αὐτὸ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ συμφωνήσῃ. Γιατὶ ἂν εἶναι ἀναμισοθήτητο πὼς ὁ ἀληθινὸς ποιητὴς δὲν ἀγτιγράφει τὴν ζωή, μὰ δημιουργεῖ μιὰ διική του, ἄλλο τόσο ἀληθινὴ εἶναι, πὼς ὁ κόσμος ποὺ γλέπει ὁ ποιητὴς ποέπει νὰ κλείνῃ μέσα -ου αὐτὴ τὴν παγκόσμια ἀλήθεια, ποέπει δηλαδὴ -ὰ μὴν ἀπομακρύνεται ἀπὸ -ὴς γενικὲς χαρακτηριστικὲς γραμμὲς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι τὰ αἰώνια κ' ἀνεξάντλητα θέματα κάθε δημιουργοῦ.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

«Καινεῖον ἡ ΤΕΧΝΗ»

Αἰσθηματικὲς ἱστορίες

'Η μικροῦλα

τῆς 'Αντωνίας Κουλὲ-Τεσσιὲ

«Κύριε.

»"Ἴσως δὲν θἄποεπε νὰ σᾶς γράψω ἀπλῶς «Κύριε», μὰ «'Αγαπητὲ κύριε». Ἡ ἀλήθεια δέβαια εἶναι πὼς γνωριζόμαστε πολὺ λίγο, αὐτὸ δμως ποὺ ἔχω νὰ σᾶς πῶ εἶναι τόσο παράξενο, τόσο π ρ ο σ ω π ι κ ό, ποὺ μοῦ φαίνεται ἐντελῶς περίεργο ὅτι τὸ κομμένο μου αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπευθύνεται σ' ἕναν ἄγνωστο.

»Ναί, γράμα τώρα καθισμένη, μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἤσυχο καφενεδάκι ὅπου ἐποκκειτο νὰ συναντηθοῦμε αὔριο, ὅπου δέγθηκα μᾶλλον νὰ σᾶς συναντήσω...

»Μιὰ γωνίτσα διακριτικὴ—μοῦ εἴχατε πῆ. Θαροῦ μάλιστα, πὼς μοῦ ὑποδείξατε τὴν θέση ποὺ κάθομαι τούτη τὴ στιγμή, καὶ ὅπου κανένας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ μπαίνουν δὲν μπορεῖ νὰ μὲ δῆ.

»Ὦ: σήμερα τὸ πρωί, ὥς ποὸ ὀλίγου ἀκόμη ἤμουνα σγεδὸν ἀποσασισμένη νἀρθῶ αὔριο στὸ ραντεβοῦ μας. Ὅμως τώρα ἄλλαξαν ὅλα μονομιᾶς μέσα μου!... Τὸ ξέρω πὼς θὰ σανῶ ἀνόητη στὰ μάτια σας... Ποέπει ὡστόσο, νὰ σᾶς πῶ ὅτι...

»Κ' δμως μοῦ φαίνεται τόσο ἀλλόκοτο ποὺ εἶμαι ἐδῶ, ποὺ γράφω αὐτὲς τὴ- ἀσυφλακικὴ γκασόν, ποὺ θὰ τῆς δόσω στὸ ὁπόον σεὶς ἡ ἴδιος μοῦ ἔγετε μιλήσει...

»"Ἂν τύχει κ' ἐμποδισθῆτε, μοῦπατε, δόστε σ' αὐτὸ τὸ γκασόνι ἕνα σημεῖωμα νὰ σένα. Μὲ ξέρει καλά.

»Ὅμως ἐγώ, κύριε, δὲν σᾶς γνωρίζω ἀλλο.—Ποῖν τεεῖ- μέσες ἀκόμη δὲν σᾶς εἶγα δῆ ποτὲ στὴ ζωή μου. ἀγνοοῦσα καὶ αὐτὴ τὴν ὑπαξξὴ σας· ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ ἡ σωρυὴ ποὺ δὲν θἄοθῆ ἄπιρο.

»Ὦ! Δὲν σᾶς κάνω κανένα παοάπονο! Ὅταν μοῦ μιλήσατε τὸν ποσάλλες, φαινόσασε πολιτιματικὰ πὼς μὲ λυπηθήκατε. κσὶ ἐγὼ θέτοσπε νἄγω πολὺ γελοῖο ὅσος, ἔτσι ὅπου ἀπὸ τὸ καφὲ—ἀ λὰ κοέν μου—ἤμαν τόσο καφὲ—ἀ—λὰ—κοέν· Δὲν τὸ θυμᾶστε πιά!

»Ἔλγατε σκύψει κοντά μου ἀπαλά. ἐπειδὴ φωνὴ ἔτσν μίλατε στὴς γυναίκες, κ' ἄν ἔξατε μονάγια πόσο καλὸ μοῦ κάνατε ἐκείνη τὴ στιγμή!

»Εἴπατε τόσα πράγματα σᾶς λέγω σήμερα ἐνῶ ποὺ δὲν ἤθελα νὰ σᾶς πῶ τίποτα ἐκείνη τὴ δοσὸ... Κ' δμω- ἐδείξατε πάρα πολὺ εὐκοκεόνν γιὰ μένα.

»Γοεῖνατε νὰ μάθετε τί ἔκαμνα, γιατὶ ἤμουνα τόσο δυστυχισμένη. ἄν ἤμουν πονεμένη...

»Μάλιστα, κύριε, εἶμαι παντοεμένη, ἀλλὰ δὲν ἔδοσα ἂν θὰ ξανάδω κομμιὰ φοσὰ τὸν ἄντρα μου!

»Θεέ μου! Εἶναι μιὰ ἱστορία πάρα πολὺ ἁπλὴ. Ὁ ἄντρας μου ἔφυγε. Ἔφυγε, ὄχι ἐπειδὴ δὲν μ' ἀγαποῦσε πιά, μὰ ἐπειδὴ μ' ἤλιν. φοκιά...

»Εἶναι νὰ γνωρίζω τὴν ἄλλη.

»Καὶ τὴν γνωρίζω τὴν ἄλλη.

»Εἶναι μιὰ παγεὶὰ γυναίκα ποὺ γοπὰ ἀπὸ ἀέν. μὰ δαμιμένη, ξανθή, τὴν ὁποίαν ὁ ἄντρας μου ἔδοσκε ἀσκιωτὴ, ξανθή, τὴν ὁποίαν ὁ ἄντρας μου ἔδοσκε ἀσκιωτὴ στὰς ἀοχὰς. καὶ ποὺ κατέλυδε νὰ τὴν δοίσκῃ ὡραία πιὸ ὕστεραα.

»Ἔτσι εἶναι!

»Θέλετε δμως ὅτι σᾶς εἶπα τ' ὄνομα τοῦ. Λέγεται. Ζάν, κύριε, ὁ ἄντρας μου καὶ γιὰ μένα εἶναι σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει ἄλλο ὄνομα στὸν κόσμο...

»Τί τά. θέλετε; Τὸν ἀγαποῦσα πάρα πολύ. Θἄλεγε κανεὶς πὼς δὲν ὑπάρχει γεμρότεεος τοόπος γιὰ νὰ κρατήσῃ κανεὶς ἕναν ἄντρα κατάδικό τσω. μὰ ἐγὼ εἶμαι κουτή. καὶ δὲν τῶξερα αὐτό...

»"Αμα τὸν κύτταζα μὲ πολλὴ ἀγάπη. ἄμα τοῦλεγα μιὰ λέξη πολὺ τουφεσή (ξέρετε: μιὰ ἀπὸ τὴς λέξεις ἐκείνες ποὺ κάνουν τὴς γυναίκες νὰ γαμογελοῦν καὶ ποὺ στενοχωροῦν λιγάκι αὐτὸν στὸν ὁποῖον ἀπευθύνονται) τότε ὁ Ζὰν μοῦοριχνε μιὰ γρήγορη ματιὰ σγεδὸν σκληρή. ἐγάδευε μὲ τὴς ἄκρες τῶν δακτύλων του τὰ μαλλιά μου, ὅπως ἀγγίζει κανεὶς τὴ ράχη ἑνὸς ζώου. καὶ μοῦλεγε:

»"Ελα, ἔλα μικροῦλα...

»Εἴχατε σκύψει κοντά μου ἀπαλά . . .»

Κι' ἐγὼ σταματοῦσα· δὲν τολμοῦσα πλέον νὰ ἐξακολουθήσω.

»Ἔτσι μ' ἔλεγε πάντα. καὶ οἱ φίλοι του. καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐμιμεῖτο. Ἤμουνα ἡ «Μικροῦλα», αὐτὴ ποὺ δὲν πιάνει πολὺ τόπο. αὐτὴ ποὺ κοῦβει τὴν ἀγάπη τῆς σὲ μιὰ κόψη γιὰ νὰ μὴ γελάσουν μαζί της. γιὰ νὰ μὴ στενογωρήσῃ κανέναν.

»Μὰ ὅσο προχωῶ στὸ γράμμα μου. κύριε. τόσο πιὸ πολὺ νοιώθω πὼς θὰ σᾶς εἶναι ἀδύνατο νὰ καταλάβετε λέξη ἀπ' ὅλα αὐτά...

»Τὸ ξέρω καλὰ πὼς ποτέ μου δὲν κατώρθωσα νὰ κάνω ἐκεῖνο ποὺ ποέπει. Μόνο σεῖ- σταθῆκατε τόσο καλὸς γιὰ μένα ποὺ θὰ μὲ συγχωρέσετε. ἐλπίζω...

»Τόνοιωσα πὼς δὲν ἤμουνα γιὰ σᾶς μονάγια μιὰ τυχαία περιπέτεια. καὶ θέλησα νὰ σᾶς ἐξηγήσω. νὰ προσπαθήσω. τουλάχιστον νὰ σᾶ- ἐξηγήσω ὅσα σκέπτομαι.

»Ναί. τὴς ποσάλλες ὑπέφερα πάρα πολύ. εὕρισκα πολὺ ἄδικη τὴν ζωή. καὶ ὅταν μὲ σωώσατε. ἐβίασα τὸν ἑαυτό μου νὰ πιστεύῃ πὼς ὅλα δὲν εἴχαν τελειώση ἀκόμη...

»Γιατὶ τάχα νὰ μὴ δοκίμαζα καὶ ἐγὼ ὀλίγη εὐτυχία ὅπω- τόσες ἄλλες. γυναῖκες. μια ἀπὸ τὴς εὐτυχίες ἐκείνες γιὰ τὴ. ὁποίες δὲν ἔχει νὰ κοκκινίζῃ κανεὶς καὶ ποὺ ἕνας ἄλλος—δέχεται εὐχαρίστως νὰ τὴς μοιασθῆ.

»Καὶ τότε σᾶς ἀπήντησα. δέγθηκα νὰ σᾶς ξαναδῶ. ἤθελα μάλιστα νὰ σᾶς ξαναδῶ τὸ γοηγοώτεεο. ἐπειδὴ φοβόμουνα μόνη. φοβόμουνα πολύ...

»Τώρα δμω- νοιώθω πὼς αὐτό. εἶναι ἀδύνατο. πὼς δὲν θὰ μποοέσω ποτὲ νὰ ξανάοθω ἐδῶ πέρα...

»Ντρέπουμαι σγεδὸν ποὺ σᾶ- τὸ ἐξομολογοῦμαι αὐτό. τώρα. μὰ δὲν ἔγω μεγάλη πείρα σὲ τέτοια πράγματα. Τὰ βιβλία δὲν μ' ἔγουν φωτίσει ἀρκετά. ἐπειδὴ ὅταν ἀγαπάει κανεὶς πάρα πολύ. ἡ ἐρωτικὲς ἱστορίες δὲν τοῦ φαίνονται καὶ πολὺ δμοοφες!

»Ἐν τούτοις. καὶ μ' ὅλο ποὺ μοῦ ὑποσχεθήκατε πὼς ἡ συνάντησή μα. θἄτανε πολὺ κ ο ο ρ έ κ τ. ξέρω καλὰ δμως πω- ὅταν δέχεται κανεὶς ἕνα ραντεβοῦ. αὐτὸ μποοεῖ νὰ ἀογίζῃ μὲ τὸν μεγαλύτεεο σεβασμό. ἀλλὰ συνήθως πάντοτε τελειώνει διαφορετικά...

»Ἂς εἶμαι γιὰ ὅλους ἡ «Μικροῦλα· ὡστόσο δὲν εἶμαι πλέον ἕνα παιδί. καὶ τῶξερα αὐτὸ πάρα πολὺ καλὰ. τὴν στιγμὴ ποὺ σᾶς ἄφησα· μόνο ποὺ σήμεσα. κύριε. κατάλαβα πὼς μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ κάνω αὐτό..

»"Αν εἴχαμε συναντηθῆ αὔριο. αὔριο βράδυ. ἴσως. ὅλα θὰ εἴχαν ἀλλάξει. Αὔριο ἐγὼ δὲν θἄμαι πιὰ ἐντελῶ- ἡ ἴδια. καὶ αὐτὸ εἶναι ἴσα—ἴσα ποὺ δὲν τὸ θέλω νὰ συμβῆ.

»Νοιώστε το. κύριε. πὼς ὁ Ζὰν μ' εἶγεν ἀγαπήσει καὶ ὅτι τὰ μάτια ποὺ εἴχαν ἀπεφεγκίσει τὰ ἄστια του σὲ στιγμὲς ποὺ ἡ μοσσή μου ἦτανε τὸ ποσσφιλέστεοο πράγμα γι' αὐτόν στὸν κόσμο.

»Λοιπόν. δὲν ποέπει ν' ἀλλάξῃ δέόλου τὸ πρόσωπο αὐτό· εἶναι τὸ μόνο ποὺ μοῦμενει ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο μου. Πρέπει σὲ στιγμὲς τῆς πιὸ μεγάλη- μου μοναξιᾶς. νὰ μπορῶ μποοστὰ στὸν καθέφτη νὰ ξαναδίσκω πάνω σὲ χαρακτηστικὰ μου τὸ ἀγπιοέγγισμα τῆς διχῆς του μορφῆς.

»Δὲν ποέπει νὰ γλυστήσῃ ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ στὴν ἀναμνησή του.

»Χωρὶς ἄλλο θὰ χαμογελᾶ- γιὰ τὴν ἐπιστήσή μου ταύτη. Θὰ ἐξακολουθῶ πάντοτε νἄμαι ἡ «Μικροῦλα». δὲν εἶν' ἔτσι; Μὰ σᾶς βεβαιώ κύριε. πὼς αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπὸ δική μου ἀπόφασι.

»Θἄθελα πολὺ νὰ σᾶ- ξαναδῶ. μὰ δὲν μπορῶ. δὲν μπορῶ!...»

ΑΝΤΩΝΙΑ ΚΟΥΛΑΕ—ΤΕΣΣΙΕ

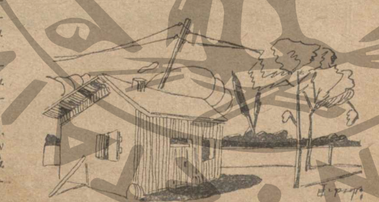

Ὁ νεαρώτερος ρεπόρτερ

Μιὰ μεγάλη παρισινὴ ἐφημερὶς ἀνέθεσε τελευταίως μιὰν εἰδικὴ ἀποστολὴ στὸν νεαρώτερο ρεπόρτερ τοῦ κόσμου, τὸν δεκαετῆ Ρομπέρτο Μπειζόν!

Ὁ σαθρομαῖος αὐτὸς δημοσιογράφος ἀγέλαβε τὴν ἀνταπόκριση τῆς ἐφημερίδος στὸ

Λονδίνον, διὰ σειρᾶς ἄρθρων, ὅπου θὰ περιγράψῃ τὰς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν πρωτεύουσαν.

Ὁ Ρομπέρτο Μπειζὸν ἂς σημειωθῇ ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος νεαρὸς δημοσιογράφος στὸν ὁποῖον ἀναθέτει μιὰ τόσο ὑπεύθυνος ἀποστολή, ἀπὸ σημαίνουσα ἐφημερίδα.

Στὴν εἰκόνα μας φαίνεται ὁ λιλιπούτειος ρεπόρτερ τὴν ὥρα τῆς ἀποβιβάσεώς του στὸν σταθμὸ «Βικτόρια» τοῦ Λονδίνου.

Ἀνθοδέσμες... τῆς κρίσεως

Τὰ ἄνθη κοστίζουν. Καὶ στὴν σημερινὴ ἐποχὴ τῶν οἰκονομιῶν ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος πολυτελείας. Ὅστόσο, κάποιος ἐξυπνος παρισιάνος ἀνθοπώλης ἐλάσσαρε ἕνα νέο εἶδος μπουκέτων, πολὺ φτηνῶν καὶ πρακτικῶν, ποὺ μποροῦν κάλλιστα, μὲ λίγη, θέλησιν... προσοχὴ, ν' ἀντικαταστήσουν τὴς ἀκρύτιμες

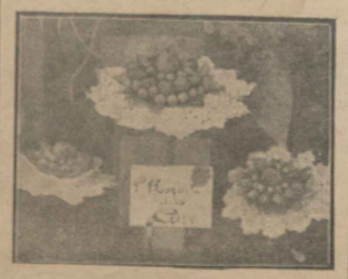

ἀνθοδέσμες ποὺ ἐπικράτησε συνήθεια νὰ προσφέρωμε στὶς ὀνομαστικὲς γιορτές.

Τὰ νέα πρακτικὰ μπουκέτα ἀποτελοῦνται ἀπὸ κουφὶ... φαδίκα, καὶ δροσερὰ χορταρικὰ ἢ ἄνθη ἀπὸ... κηπόχρτα, σαλατικὰ καὶ ρεπανάκια!

Κανεὶς ἀσφαλῶς δὲν θὰ βρεθῇ ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν διπλῆ ἐξυπηρέτησιν ποὺ μᾶς προσφέρουν, ἡ νέες αὐτὲς πρωτότυπες ἀνθοδέσμες τοῦ παρισινοῦ ἀνθοπώλη!

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜ

Ἡ Τάλα Μπιρέλλ εἶναι μιὰ νεωτάτη βιεννέζα καλλιτέχνις ποὺ κατώρθωσε ἡ ἐξωτικὴ ὀμορφιά της καὶ τὴν ὑποβλητικὴ γοητεία της νὰ κατέχῃ σήμερα πρώτη θέση ἀνάμεσα στὰ τόσα γνωστὰ ἀστέρια τοῦ Χόλλυγουντ.

Τρεῖς ἄσσοι τῆς ὀθόνης ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀθλητισμοῦ, ὁ Ρίτσορντ Ἀρλέν, (στὸ μ... Νάτε Μπάραγγερ καὶ ὁ Μάρτσελ Ἄσπιτ σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ νέου των φίλμ «... τόσυν» ὅπου ἐμφανίζονται ὡς παῖκται μιᾶς ἀθλητικῆς ὁμάδος «ράγκμπυ».

Ἕνα νέο ἀστέρι τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου ποὺ ὑπόσχεται σύντομα νὰ μεσουρανήσῃ: ὁ συμπαθὴς «ζὲν πρεμιὲ» Ρολλὰν Καγιοῦ.

Ὁ Κίνγκαρντ Βάϊτ, ὁ περίφημος γερμανὸς ἑρμηνευτὴς δραματικῶν ρόλων καὶ ἡ συμπαθητικὴ στὰρ Μέϊντυ Κρίστιανς γυρίζουν μαζὶ ἕνα νέο φίλμ, τοῦ ὁποίου κρατοῦν μυστικὸ τὸν τίτλο.

Πόλο μὲ μοτοσυκλέττες!

Ὡς τώρα, τὸ περίφημο ἀγγλικὸ ἀθλητικὸ παιχνίδι «πόλο», τὸ ἔπαιζαν ἔφιπποι οἱ μαγνιώδεις φίλαθλοι.

Τελευταίως ἐδόθη στὸ Λὸς Ἀντζελες ἕνα ματς «πόλο» μεταξὺ τῆς ἀμερικανικῆς ὁμάδος «Ὅλ Ἀμέρικαν» καὶ τῆς ὁμάδος Ἰθαγε-

νῶν «Σάουθερν Καλλιφόρνιαν», ἀντὶ δὲ ἀλόγων ἐχρησιμοποιήθησαν... μοτοσυκλέττες.

Τὸ ματς αὐτὸ συνεκέντρωσε λόγῳ τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντός του ἄπειρον κόσμο, ποὺ ἔτρεξε ν' ἀπολαύσῃ τοὺς ἰδιοτύπους παίκτας τοῦ «πόλο» νὰ ἀγωνίζονται ἐπάνω στὶς μοτοσυκλέττες των.

Δὲν ἔλειψαν ἐννοεῖται καὶ τὰ ἐπικίνδυνα ἀκροβατικὰ γυμνάσματα.

Τὸ τί ἐπηκολούθησε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ ματς τὸ φαντάζεσθε. Ἀλλὰ καὶ μιὰ ματιὰ στὴν ἑνωτέρω φωτογραφία μας ἀρκεῖ γιὰ νὰ σᾶς βεβαιώσῃ γιὰ τὴν... δραματικότητα τοῦ πρωτοφανοῦς αὐτοῦ παιχνιδιοῦ.

Λογικώτατα.. ἄλογα

Τὰ τρία χαϊδεμένα αὐτὰ «πόνεϋ» ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα μας, ἀνήκουν σὲ κάποιον Τίγουϊλ Ντοέϊκ, κτηματίαν στὸ Σάντιγκ τῆς Ἀγγλίας.

Εἶναι ἠμερώτατα καὶ τὰ ἔχει συνηθίσει ὁ ἰδιοκτήτης των νὰ παίρνουν κάθε πρωὶ μαζί του τὸ πρωϊνό ρόφημά των!...

Στὴν εἰκόνα μας φαίνονται τὴν στιγμὴ ποὺ μοιράζονται μὲ τὴν οἰκογένεια Ντοέϊκ τὸ πρόγευμα μέσα στὸ σπίτι τῶν!

Ὁ κύριός των τὰ ἀγαπᾶ τόσον πολύ, ὥστε καὶ ἡ ὑπηρεσία ποὺ τοὺς ἀναθέτει κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ κοπιαστική. Σύρουν ἀπολειστικῶς ὀχήματα σὲ παρελάσεις, ὅπως τὸ ἅρμα τῆς Σταχτοπούτας στὶς προσεχεῖς ἀποκρηάτικες γιορτές.

Τὰ τρία αὐτὰ «πόνεϋ» ἀνήκουν στὴν τάξη τῶν πάν ἠπίων ἀλόγων καὶ ἡ εὐγενική καταγωγή τους τοὺς δίνει καὶ ἀνάλογη ἀξία. Εἶναι περιζήτητα γιατὶ σπανίζουν καὶ γι' αὐτὸ ὁ κύριός των εἶναι περήφανος γι' αὐτά.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Τζώρτζ Ράφτ

Βέρος Νεοϋορκέζος! «Γκάγκαρης»... τοῦ Μπρόντουαη! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔζησε τριάντα χρόνια, ἀπουσιάζοντας ἐξ ἀγαθοφῆς καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος προσόντα... γκάγκστερ!...

Ὁ Τζώρτζ Ράφτ διαφέρει κατὰ τοῦτο ἀπὸ ὅλους σχεδὸν τοὺς ἄλλους «ἀστέρας» τῆς Ἀμερικανικῆς ὀθόνης: δι' ὅτι, ἐπῆγε αὐτὸς πρὸς τὸ Χόλλυγουντ, ἀλλὰ τὸ Χόλλυγουντ ἐπῆλθε πρὸς αὐτόν.

Ἀλλ' ἄς τὰ ποῦμε μὲ τὴ φυσική τους σειρά:

Ὁ Τζώρτζ γεννήθηκε στὸ τμῆμα τῆς Νέας Ὑόρκης ποὺ περιλαμβάνεται μεταξὺ τῆς 9ης καὶ 10ης Ἀεφόρου ἐπὶ τῆς 41ης ὁδοῦ, τμῆμα ποὺ τὸ εἶχαν σὲ μάτι ὅλα τὰ ἄλλα... Τμήματα τῆς Καταδιώξεως. Ἀνατράφηκε στὸ πεζοδρόμιο μαζί μὲ ὅλα τ' ἄλλα ξυπόλητα φυντανάκια τῆς ἡλικίας του. Καὶ τὸ πεζοδρόμιο αὐτὸ εἶνε διὸ βήματα μακριὰ ἀπὸ τὸ Μπρόντουαη...

Ὁ πατέρας του ἤθελε νὰ τὸ κάνῃ δικηγόρο καὶ τὸν ἔστειλε τακτικὰ στὸ σχολεῖο. Μὰ ὁ Τζώρτζ ἐπροτίμησε νὰ καβαλλάῃ τὰ ψεύτικα ἄλογα ποὺ εἶχε ὁ γέρο-Ράφ. στὰ παιδικὰ παιχνίδια τοῦ Κόνυ-Ἄιλαντ. Καὶ κάθε ἀπόγευμα ὁ μικρὸς Τζόρτζ μὲ τὴν παρέα του ἔκανε ἐπιδρομὲς σὸ «Νησὶ τῶν παιχνιδιῶν». Τὸ σχολεῖο σπάνια τὸν ἔβλεπε. Ὅταν ἔβγαλε τὸ γυμνάσιο, θέλησε ν' ἀναπαυθῇ μὲ τὰ ἀληθινὰ ἄλογα καὶ, ἀντὶ δικηγόρος, ἔγινε... ἐζόκεϋ. Μὰ δὲν ἔκανε ἀρτερ ποτὲ νὰ πάῃ κοιμιὰ κοῦφα...

Μεταγωγιαμένος ἔλθε πίσω σὸ πατικὸ σπίτι μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ὑποταχθῇ σὸ θέλημη τοῦ πατέρα του καὶ νὰ γίνῃ δικηγόρος... Μὰ τὰ ἄλογα τὸν τραβοῦσαν. Καὶ γιὰ νὰ δόσῃ ἔστω καὶ διάξι μὲ ἄλογο, ἔγινε... γαλαλᾶς! Οἱ πελάται ὅμως δὲν ἐκινοῦσαν τακτικὴ διαφυγὴ γύλασεος. Ὁ Τζόρτζ ἔπαιρνε σὸ δμάξι γιὰ πολύσορο... τῆς καλοκάϊρς του! Σ' ἕνα μέρος τὸν ἔβλεξαν ἀπὸ τὸ γαλαλάδικο...

Ὁ Ἥλιος μᾶνας εἶδοξε τὸν Τζόρτζ Ράφτ... μποξέρ! Ἀλλὰ δὲν νοιάζει νοιάζει σὶ κάποιο μάτς, ποὺ τὸν ἔστειλαν σὸ γυμνάσιο... τὸν ἔκαμαν νὰ ξυπνήσῃ σὸ Νομικὴ..

Μὰ σὸν τόρο μᾶνα ἐπέρασε πάλι ἡ δόξα νὰ ἔγινε πλάσα!... πολέμου!

Καὶ ἀφοῦ κατὰ συνέχειαν ἔγινε κατόπιν ἠλεκτροτεχνίτης, σαμᾶρ καὶ... μάγειρας, κατέληξε στὴ Νομικὴ Σχολή, καὶ ἐπὶ τρία ὁλόκληρα χρόνια παρακολούθησε τακτικὰ τὰ μαθήματά της.

Σὲ κάποιο χορὸ ἑνὸς φοιτητικοῦ συλλόγου ὁ Τζόρτζ Ράφτ ἔπιασε ὁραῖο ἐχοφυτικῆς γάφεος καὶ δεινότητος. Ἤ, αὐτὸ ἦταν! Τὴν ἴδια μέρα ἔκλειγε συμβόλαια μὲ κάποιο γυμναστικὸ κέντρο τοῦ Μπρόντουαη καὶ ἀπὸ τότε ἔγινε ἐπαγγελματίας χορευτής. Ἐδῶ ἐσταμάτησε! Καὶ ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ὀνομαστοὺς χορευτὰς τοῦ Μπρόντουαη, τέλειος δὲ καὶ ἐσωτὲρ τῶν μοῦζικ-χόλ τοῦ Ἀσοδίγκοω...

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ παλιοὶ παιδικοί του φίλοι εἶχαν γίνει ἄλλα τεχνίτες. Ἄλλοι ἐπιστήμονες καὶ οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι τῶν κοιμπορέ, τῶν γαστρονομγίων καὶ... γκάγκστερ! Ὁ Τζόρτζ ἦταν πάντα φίλος μὲ ὅλους. Ἤξερε τὴ γλῶσσα τους, τὶς συνήθειές τους, τὴς ψυχές τους, χοφὶς ποτὲ νὰ μπῇ σὲ ἐμπλοκὲς τους.

Τὸ περασμένο καλοκαίρι ὁ Τζόρτζ Ράφτ ἔπῆγε στὴν Καλιφόρνια γιὰ ν' ἀναπαυθῇ. Ἐκεῖ τὸν συνάντησε ὁ Ρόλαντ Μπόλαν, σκηνοθέτης τῆς Παραμάουντ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐκεῖ γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸν «Σημαδεμένο», ταινία ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν γκάγκστερς. Μόλις ἀντίκρυσε ὁ Μπόλαν τὸ Ράφτ, ἐφώναξε τὸ κλασσικὸ εὕρηκα! καὶ ἀμέσως τοῦ ἀνέθεσε τὸν πρῶτο ρόλο!

Ὁ Τζόρτζ στὸν «Σημαδεμένο» ἀνεγνωρίσθη ὡς ὁ ἰδεώδης τύπος τοῦ γκάγκστερ, τοῦ γνησίου νεοϋορκέζου γκάγκστερ, ποὺ ἔχει μπῆ κ' ἔχει γνωρίσει κάθε κοινωνικὴ τάξη καὶ κάθε... ἐπάγγελμα.

Κατόπιν ὁ Τζόρτζ ἐγύρισε τὴν ταινία «Νο 55», ἐπίσης ἀστυνομικῆς ἀποθέσεως. Ἡ καινοφανεστάτη δόξα τὸν ἀγκάλιασε ἀμέσως. Καὶ ἡ ἐμφάνισί του εἶν πέρσον» σ' ἕνα κινηματοθέατρο σὸ Μπρόντουαη ἐπροκάλεσε φρενίτιδα ἐνθουσιασμοῦ τῶν Νεοϋορκέζων, ποὺ εἶνε τόσο περήφανοι γιὰ τὸν Τζόρτζ Ράφτ, ὅσο καὶ γιὰ τὸν Ἄλφρεντ Σμίθ, τὸν πρώην Κυβερνήτη τῆς Νέας Ὑόρκης—καὶ γιὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ γειτονικοῦ πεζοδρομίου...

Τζώρτζ Ράφτ.

Στὴν ἱδιαίτερα του ζωὴ ὁ Ράφ. εἶνε θαῦμα κεφοῦ καὶ καλοσύνης. Τρελλαίνεται γιὰ τὴς ὁραῖες γυναῖκες καὶ τὴς ἐρωτικὲς περιπέτιες. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, ποὺ ἂν ἐπάρχει πράγμα τὸ ἀποῖο νὰ μὴ λογαριάζῃ καὶ νὰ μὴ πείσῃ ποτὲ σοῦ σόβορὶ εἶνε... ἡ γυναῖκες! Σὲ φίλους του ποὺ ξαφνιάζονται γιὰ τὴν ἀστάθεια τῶν ἐρωτικῶν του αἰσθημάτων, λέει, γελώντας:

—Δυὸ πράγματα μ' ἀρέσουν σὸν πληθυντικὸ ἀριθμό: ἡ γυναῖκα καὶ τὸ δολλάριο! Καὶ εἶνε τὰ μόνα ποὺ μ' ἀρέσει νὰ... σκορπῶ ἀσυλλόγιστα!

Ὅση ἀξία ἔχουν τὰ λεφτά, ἴδια τόση ἔχουν καὶ ἡ γυναῖκες. Πολυπαθήσαμε πράγματα! Χορὸς αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ζωή. Ἀλλὰ τὴν ἀξία τους τὴν καταλαβαίνῃς ὅταν... κυλοφοροῦν στὰ χέρια σου. Τὸ νὰ περιορισθῶ μονάχα σὲ μιὰ γυναῖκα, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ κάνω τὴν ἀγχοῦρα τοῦ φιλαγγίγρου, ὁ ὁποῖος κλειδώνει ἕνα χιλιάρικο στὴν κάσα του καὶ μουγκλιδέει μαζί του!...

Ἡ ἐρωτικὴ φιλοσοφία αὐτῆ τοῦ Τζόρτζ Ράφτ, μὰ αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ἡ θρησκεία τῶν πιστῶν τοῦ Μπρόντουαη: γλέντι, ξεγνοιασιά, αἰσθήματα, ποὺ νὰ χαϊδεύουν μονάχα τὴν καρδιά, ὄχι νὰ τὴν πληγώνουν...

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ τέτοια διάλεξη ἕνα βράδυ ὁ Ράφτ, σ' ἕνα χορευτικὸ κέντρο, ἀφοῦ ἐδήλωσε πὼς ἀγαπάει ὅλες τὴς γυναῖκες ποὺ τὸν θαυμάζουν καὶ ὡρκίστηκε πὼς δὲν θ' ἐπιτρέψῃ σὲ καμμιὰ νὰ τὸν ἀπλέξῃ μονήμως μὲ δεσμὰ γάμου, ἐτελείωσε ὁς ἑξῆς:

—Καὶ τώρα, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς παρουσιάσω... τὴν ἀρραβωνιασκιά μου!

Ὅσον ἀφορᾷ τὴς συνήθειες τῆς ζωῆς του ἐδήλωσε σὲ κάποιον κινηματογραφικὸ ρεπόρτερ, ποὺ τὸν ἐρώτησε σχετικά:

—Πιστέψτε με ὅτι... δὲν ἔχω καθόλου συνήθειες, γιατὶ τὸ μόνο πρᾶγμα, ποὺ φροντίζω νὰ κάνω σὴ ζωή μου εἶνε νὰ μὴν ἐπαναλαμβάνω ποτὲ ὅ,τι κάμω μιὰ φορά. Ἔτσι μόνο ἀποφεύγει κανεὶς τὴ μονοτονία τῶν συνηθειῶν, ποὺ σκοτώνει τὸ κέφι. Τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς μας εἶνε ὅ,τι καὶ τὰ πειράματα τῶν ταχυδακτυλουργῶν. Χάνουν ἀπὸ τὴν ἔντυπωσιακή τους ἀξία ἐφ' ὅσον ἐπαναλαμβάνονται...

—Τόρε, τὸν ἐρώτησε ὁ ρεπόρτερ, μήπως ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴς θεωρίες σας αὐτὲς ἡ διάδοσις ὅτι παντρεύεστε;

—Ἀκοιβῶς. Ἀπεφάσισα νὰ παντρευθῶ μόνο καὶ μόνο... γιὰ νὰ μὴ τὸ ξανακάνω!

Ο. Κ.

Πεννιές

=Ἡ Κέϋ Φράνσις ἀπέρριψε πρόταση τοῦ Λρίμπιτς νὰ παίξῃ στὴ νέα ταινία του, διότι εἶχε ἀγάνακτη ἀναπαύσεως. Καὶ ἐπῆγε σὲ ταξίδι ἀναψυχῆς, ποὺ ἐστοίγιασε μόνο διὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ συμβολαίου, 50.000 δολλάρια.

=Καὶ ὕστερα μιλοῦνε στὴν Ἀμερικὴ γιὰ ἀκρίσεις ἀφοῦ, ἡ μιὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἡ «δεντέττες» κλωτσοῦν σακκιὰ ὁλόκληρα μὲ γουστάκι!

=Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ Χόλλυγουντ ἡ γιαλάδες τῶν διαφόρων «Ἔξτρας» πεινοῦν... Καὶ ὅλοι αὐτοὶ ἐπῆγαν ἐκεῖ πιστεύοντας πὼς θὰ νίνουν ἀστάρι!

=Ὀγκανώνεται συσσίτια ὑπὲρ τῶν νεοαγκαλιασμένων αὐτῶν θυμάτων τῆς ὀθόνης. Καὶ προσφέρουν οἱ ἀστέρες, ὅ,τι μποροῦν...

=Ἀλλὰ ἔγουν κι' αὐτοὶ τὰ ἐξῆλά τους.

=Ἔβανα ἡ Μάκ Κίνν ἐξώδεψε 5 χιλιάδες δολλάρια, στὴν ἀοῶστεια τοῦ... σκύλου τῆς!

=Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς Μαρλὲν Ντήτριαν καὶ τῶν σκυνοθετῶν τῆς διευθυντῆρι σιλκῶς. Ἔτσι θ' ἀγίσῃ προσεχῶς τὸ νόστιμα νέο ταινίας.

=Ἡ τελευταία, τῆς ταινία εἶνε «Ἡ Ξανθιὰ Ἀφροδίτη».

=Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο αὐτὲς τῆς μέρες φθάνει στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου θὰ ἀρνηθῇ πάλι στὴν Ἑταιρεία Μέτρο—Γκόλντουϊν—Μάγιερ.

=Πιθανολογεῖται στοὺς κύκλους τῶν «ἀστέρων» γάμο τοῦ Σεβαλιὲ καὶ τῆς Ζανέτ-Μάκ—Ντόναλντ.

=Ἡ διαθέσεις δὲν ἔγουν καμμιὰ πρακτικὴ ἀξία. Διέψευσαν καὶ τὸ εἰδύλλιό τους οἱ ἐπεδείχθη ἀλληθινό.

=Ὁ Ραμὸν Νοβάρρο ἔγει γεννηθῆ στὸ Ντουράγκο τοῦ Μεξικοῦ.

=Στὸ Παρίσι τελευταία ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου Κινηματοθεάτρου «Ρέξ».

=Εἶνε θαῦμα ἀογιτεκτονικῆς καὶ ἡ τελευταία λέξις τῶν εἰδικῶν σχεδίων οἰκοδομῆς καὶ διακοσμήσεως κινηματοθεάτρων.

=Ὁ Ντούγλας Φῆρμπανκς, πατρὸ, ἔρθασε στὸ Παρίσι. Εἶνε ἡ τρίτη φορὰ ποὺ κάνει τὸ γύρο τοῦ κόσμου.

=Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ποὺ εἶδε τοῦ ἀρέσει... τὸ σπίτι του.

=Καὶ τὸ καλύτερό του ἔργο, λένει, εἶνε αὐτό... ποὺ θὰ κτίσῃ τώρα.

=Ἡ γαριτωμένη Πωλὲτ Ντωμποὺτ θὰ ἐμφανισθῇ σὲ μιὰ νέα δημιουργία της.

=Ἐπίσης ἡ Ὑδόν Γκαρά, ἀδελφὴ τοῦ γνωστοῦ ἄσσου Ἀνοῦ Γκαρά, ἡ ὁποία ἔκαμε τόσο γαριτωμένα στὴ «Θεία μου ἀπὸ τὸ Ὀμαλέρο».

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τὸ ἀόρατο φῶς

Μιὰ σωτηρία ἐφεύρεσις γιὰ τὰ βαπόρια ποὺ ταξιδεύουν στὴν ὁμίχλη. — Πῶς θὰ προλαμβάνωνται ἀσφαλῶς τὰ δυστυχήματα τῶν τραίνων καὶ τῶν ἀεροπλάνων. — Τί εἶνε τὸ «ἀόρατο φῶς»;

Ὁπὸ ὅπουλος κι' ἐπικίνδυνος ἐγθρὸς τῶν βαποριῶν ποὺ ταξιδεύουν στὴς μεγάλες θάλασσες καὶ ἰδίω. τοῦ βορρᾶ, εἶνε ἡ πυκνὴ ὁμίχλη. Ἡ στατιστικὲς τῶν ναυαγίων ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ περισσότερες συγκρούσει, τῶν βαποσιῶν συμβαίνουν ἐξ αἰτίας τῆς ὁμίχλης, ἡ ὁποία τῆς πεισσότερες φορές, εἶνε τόσο πυκνή, ὥστε νὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴν διαπεράσουν ἡ λάμπες καὶ τοῦ ἰσχυροτέρου φάρου ἡ πυρσίφωος ἴστω καὶ ἀπὸ ἐλαχίστη ἀπόστασι. Γι' αὐτό, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ σπουδὴς τῶν βαποριῶν κατὰ συγνότατα γρουκὰ διαστήματα ἀφίνουν ἐκείνου, τοὺς βαπορικοτικοὺς κι' ἐκνευριστικοὺς ἤχους ποὺ ἐκγοῦν τόσο πολὺ τοὺς ἐπιβάτες. δὲν ἀποφεύγονται πάντοτε τὰ δυστυχήματα, ποὺ καταλήγουν σὲ ἀληθινὲς θαλάσσιες τραγῳδίες.

Γι' αὐτὸ ἡ ὁμίχλη, ὁ φόβος καὶ τρόμος τῶν ναυτικῶν, εἶγεν ὀνομασθῆ ὁ «λευκὸς γάρος» τῶν βαποριῶν. Καὶ θάγουν ναυτικοὶ καὶ ἄλλοι λόγο νὰ πανηγυρίσουν οἱ ἄλλοι ὅσοι ταξιδεύου συγνά, γιὰ τὴν θαυμασία ἀνακάλυψη τοῦ Γιογάνες Μαρσάλ, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ βρῇ μηχανημα, ποὺ εἰδοποιεῖ αὐτοματως τὸν πλοίαρχο ἑνὸς βαποριοῦ γιὰ τὴν παρουσία ἑνὸς ἄλλου πλοίου εἰ. ἀκτίνα 5—6 χιλομέτρων ἀπὸ τῆς θέσιώς του καὶ ποὺ καθορίζει ἀκριβῶς τὴ θέσι καὶ τὴν διεύθυνσι τοῦ ἄλλου αὐτοῦ πλοίου. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὸ αὐτόματο αὐτὸ κατεγνίκα θὰ εἰδοποιῆ γιὰ τὴν παρουσία φάρου ἢ οἰουδήποτε ἄλλου ἐμποδίου ποὺ βρίσκεται στὸ δρόμο τοῦ βαποριοῦ ποὺ ταξιδεύει καὶ εἶνε ἐπικίνδυνο γιὰ τὴν ἀσφάλειά του... Ἐπειδὴ τὰ δυστυχήματα ποὺ συμβαίνουν, λόγω τὰ φωτεινὰ σήματα τῶν βαποριῶν καὶ τῶν φάρων δὲν εἶνε ὁσατὰ κατὰ τὴν διάσκειαν τῆς ὁμίχλας, ἀπὸ τώρα θ' ἀποφεύγουν ἀσφαλῶς καὶ τὰ βαπόσια, μέσα στὴν πανόπτεση ὁμίχλη. Θὰ ταξιδεύουν ἀργοῦς γιαρὶ. οὔτε κἂν ν' ἀναπόπτουν τὴν ὀβίας τους.

Πῶς ὅμως θὰ γίνεται αὐτό; Μὲ τὶ τρόπο τὸ μηχάνημα τοῦ Γιογάνες Μαρσάλ θὰ κατορθώνῃ νὰ εἰδοποιῆ ὅτι ὑπάρχει βάσις ἢ φάρος, ἀφοῦ δὲν εἶνε ὁσατὸ τὸ φῶς τῶν προβολέων; Ἀπλούστατα, ὁ Μαρσάλ κατωρθωσε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ἀόρατο φῶς, δηλαδὴ τὴ ἀκτίνες ἐκείνες τοῦ φωτεινοῦ φάσματος, ποὺ ὑπάρχει μὲν καὶ ἔγουν ἴδιες τὴς ἄλλες φυσικὲς ἰδιότητες τῶν ἄλλων ἀκτίνων, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁσατὲς ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο μάτι. Γιὰ νὰ καταλάβετε τί εἶνε τὸ ἀόρατο φῶς, θὰ σᾶς ἐξηγήσωμε μὲ λίγα καὶ ἁπλὰ λόγια τί εἶνε τὸ φῶς γενικὰ καὶ πῶς ἐκπέμπεται ἡ θεμελιακὴ ἀκτινοβολία ἑνὸς ἀπλοῦ φάσματος, ἢ ὁποῖος ἐπεδὴ ἔγει ἀκριβῶς τὸ ἴδιο μῆκος κύματος μὲ τὴς ἀόρατες ἀκτῖνες τοῦ φωτεινοῦ φάσματος, ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὴ ὑπόλοιπα μὲ νεῦρο. παρουσιάζονται στὰ ἀόρατα ὑπόλοιπα τῆς ἰδίος.

Ἀντίθετα ὅμως ὅλα ἐκείνα ἐίδη φωτεινῶν ἀκτίνων ποὺ ἀπαλύονται ἀπὸ τὸ ποίσμα, ἀπορροφᾶται τὴς ἀκτῖνες ποὺ ἐρεθίζουν τὸν «ἀμφιβληστροειδῆ» γιτῶνα τοῦ ματιοῦ μὲ τὰ γνωστὰ γρώματα: μενεξεδί, λουλακί, γαλάζιο, πράσινο κίτρινο, πορτοκαλλί, κόκκινο.

Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὲς τὴ ἀκτίνες, ὑπάρχουν καὶ ἄλλες, τῆς ὁποῖες δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὸ μάτι μας καὶ μόνο πολὺ εὐαίσθητα μηχανήματα, ὅπως εἶνε τὰ φασματοσκόπια καὶ οἱ φασματογράφοι, τῆς ἀναλύουν.

Εἶνε δὲ φανερὸν σήμερα ὅτι ὅλες ἡ ἀκτινοβολίες ποὺ εἶνε γνωστὲς μὲ τὰ ὀνόματα: ἐστζιανὰ κύματα (τοῦ ἀσυρμάτου τηλεγράφου) ἀκτῖνες ὑπέρυθρες, ἀκτῖνες ὁρατές, (τοῦ φάσματος), ἀκτῖνες ὑπεριώδες, ἀκτῖνες Χ, ἀκτῖνες Γάμμα τοῦ ραδίου, εἶνε τῆς αὐτῆς φύσεως. Προσδέχονται δὲ ὅτι ὅλες αὐτὲς εἶνε δονήσει, ἑνὸς ὑποθετικοῦ γώρου ποὺ ὀνομάζομε «αἰθέρα» καὶ ὅτι μεταδίδονται μὲ ταγύτητα 300 000 χιλιομέτρων τὸ δευτερόλεπτο! Ἔγουν ὅλες κοινὲς ἰδιότητες, δηλαδὴ ἀνακλῶνται, ἀπορροφῶνται κλπ. καὶ θεωροῦνται ὡς φορεῖς μιᾶς ποσότητος ἐνεργειᾶς, ἡ ὁποία μετατρέπεται εἰ. θερμότητα ὅταν ἐνεργήσῃ ἐπάνω εἰς ἄλλο σῶμα.

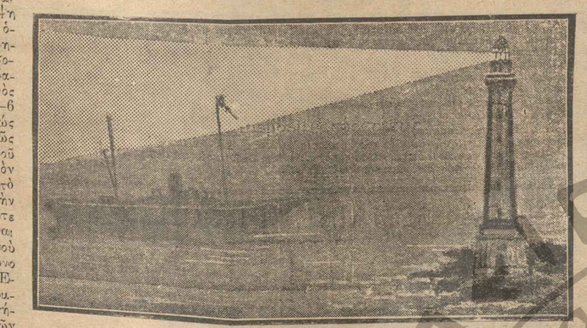

Ὅταν τὸ μηχάνημα τοῦ Μαρσάλ, τοποθετημένο στὸν ἰστὸ τοῦ πλοίου, βρεθῇ μέσα στὸ πεδίον τοῦ ἀοράτου φωτός, δίδει ἀμέσως τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου.

Ἡ τελευταία κυρίως ἰδιότης, τῆς ὁποίας ἡ ἐνεργεια- τῶν ἀκτίνων ἐκπῆς δηλαδὴ τῆς ἐνεργεια- τῶν ἀκτίνων εἰς θερμότητα εἶνε ἡ αἰτία τῆς ἀνακαλλιέρωσεως τῶν ἀοράτων ἀκτίνων. Διότι εἶνε μὲν ἀόρατες, δηλαδὴ δὲν ἐρεθίζουν τὸ μάτι μας καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν τὴς βλέπομε ἀλλὰ συγγόνως εἶνε καὶ θερμογόνες, δηλαδὴ παράγουν θερμότητα καὶ κατὰ συνέπειαν ὑψώνουν τὴν ὑδραγωγικὴ στήλη τοῦ θερμομέτρου. Ὥστε ἂν τοποθετήσωμε ἕνα θερμόμετρον εἰ. τὸ σημεῖον τοῦ φάσματος εἰς τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται κανένα χρῶμα, δηλαδὴ δὲν εἶνε ὁσατὲς ἀκτῖνες, θὰ παρατηρήσωμε ὅτι, μολονότι τὸ φάσμα εἶνε σκοτεινό, ἡ θερμοκρασία τοῦ θερμομέτρου ἀνεβαίνει. Ἄρα ὑπάρχει εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο θερμογόνος ἀκτινοβολία, μὴ ὁρατή, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ποὺ ὑπάρχει ἡ ἀκτινοβολία τῶν ἀκτίνων Χ, τῶν ἐστζιανῶν, τῶν ὑπεριωδῶν, ποὺ εἶνε ἐπίσης μὴ ὁρατά.

Βλέπομε λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουν ἀκτῖνες τοῦ φωτεινοῦ φάσματος, δηλαδὴ ἀκτῖνες μιᾶς φωτεινῆς δέσμης, ποὺ ἐκπέμπεται ἀπὸ μιὰ φωτεινὴ πηγή, ἡ ὁποῖες δὲν εἶνε ὁσατές, μποροῦν ὅμως νὰ ἐρεθίσουν ἕνα εὐπαθὲς ὄργανον, ποὺ δέχεται τὴν θερμαντική τους ἐνέργεια ἢ ἄλλη ἐνέργειά τους ἐξαρτωμένη ἀπὸ εἰδικὴν ἰδιότητα.

Καὶ αὐτὸ ἔκαμε ὁ Μαρσάλ. Εὗρῆκε ἕνα ὄργανον ποὺ στηρίζεται στὴν ἀρχὴ τοῦ «φωτοηλεκτρικοῦ κυττάρου» τῶν «ὑπερύθρων» ἀκτίνων (τῶν μὴ ὁρατῶν δηλαδὴ) καὶ εἶνε ἁπλούστατα στηριγμένο στὴν ἑξῆς βάσι: Ὅταν ἀπὸ μιὰ πλάκα παρασκευασμένη μὲ θειοῦχα κρυσταλλικὰ ἄλατα διογετεύσωμε ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, τὸ ρεῦμα, αὐτὸ περνᾷ μὲ μεγαλυτέρα εὐκολία ἐφ' ὅσον ἡ πλάκα εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν «ὑπερύθρων» ἀκτίνων καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία ἢ καθόλου ὅταν ἡ ἐπίδραση αὐτὴ σταματήσῃ. Ἄρα τὸ μηχάνημα τοῦ Μαρσάλ εἶνε εὔκολο τώρα νὰ κατανοηθῆ. Εἶνε ἕνα εἶδος κατόπτρου ποὺ περιστρέφεται ἐπάνω στὸ κατάρτι τοῦ βαποριοῦ καὶ ποὺ εἶνε ὠπλισμένο μὲ τὴν πλάκα ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω. Ἐφ' ὅσον ἡ πλάκα εἶνε ἠρεμη δὲν ἐπιτρέπει τὴν δίοδον τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος μὲ τὸ ὁποῖο εἶνε συνδεδεμένη. Μόλις ὅμως ἡ πλάκα αὐτὴ ἐρεθισθῆ ἀπὸ ὑπερύθρους ἀκτῖνας, ἐπιτρέπει ἐλευθέραν δίοδον εἰς τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖο ἔρχεται κλείνει ἕνα ἠλεκτρικὸ κύκλωμα, ποὺ θέτει σὲ αὐτόματη κίνηση μηχανισμὸ δίδοντα τὸ σημεῖον τοῦ κινδύνου.

Ἀπὸ ἕνα φάρο ἢ τὸν προβολέα ἑνὸς βαποριοῦ ἐκπέμπονται φωτεινὲς ἀκτῖνες μέσα στὴν ὁμίχλη, ἡ ὁποῖες ὅμως δὲν φαίνονται, ὅπως εἴπαμε, λόγῳ τοῦ μεγάλου πάχους τῆς ὁμίχλης. Βρεχέμπονται ὅμως συγγόνως μὲ τὴς φωτεινές, καὶ ἡ ὑπέρυθρες ἀκτῖνες, ἡ ἀόρατες, ἡ ὁποῖες ποτὲ μὲν δὲν φαίνονται, ἀλλὰ ἐρεθίζουν τὸ φωτοηλεκτρικὸν κύτταρον (τὴν πλάκα ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω) καὶ ἔστι θέτουν σὲ κίνησι τὸν ἠλεκτρικὸ μηχανισμὸ τοῦ σήματος κινδύνου.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ, τὸ μηχάνημα τοῦ Μαρσάλ, μὲ καταλλήλους συνδυασμούς, καθορίζει καὶ τὴν ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔρχονται ἡ ἀόρατες ἀκτῖνες ἀκόμη καὶ μέγεθι ὁ ἡ θ χρωμέτρων), ἀναλόγως τῆς θέσεως στὴν ὁποίαν θὰ δεχθῆ ὁ προστεφόμενος δέκτης τοῦ μηχανήματος ἔτσι θὰ ἐλλείψῃ ἀπὸ διάστημα τῆς ὑπερύθρες ἀκτῖνες, καθορίζεται καὶ ἡ κατεύθυνσις τῶν ἀκτίνων αὐτῶν. Ἔτσι ὁ πλοίαρχος θὰ κατανοῆσῃ τὴν πόρεία τοῦ ἀκριβοῦ βαποριοῦ, ἀφοῦ τὸν ἀφουσεφ κίνδυνο τῆς συγκρούσεως.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο τὸ ἀόρατο φῶς θὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ νὰ ἀποφεύγονται τὰ συστυχήματα τῶν τραίνων, ποὺ συγκρούονται μεταξὺ των ἢ μὲ ἄλλα ἐγγήματα, ποὺ βρίσκονται στὸ δρόμο του, σὲ μιὰ διασταύρωσι γραμμῶν καὶ ποὺ δὲν κατωρθώνει ὁ ὁδηγὸς νὰ τὰ δῇ ἀπὸ ἀπόσταση.

Πολὺ δὲ σημαντικώτερο θὰ εἶνε ἡ ὑπηρεσία ποὺ θὰ προσφέρῃ τὸ ἀόρατον φῶς σὰ ἀεροπλάνα, τὰ ὁποῖα πολὺ συχνὰ βρίσκονται κυκλωμένα ἀπὸ ὁμίχλη καὶ ὄγκο σπάνια διατρέχουν σοβαρότατο κίνδυνο νὰ συγκρουσθοῦν τὲ ψηλὲς κορυφὲς βουνῶν καὶ νὰ πέσουν συντρίμματα.

12 καὶ 13

Ὅταν ὁ Φαβρίκιος Λεμέρλ, μόλις ἀφιγθεῖς στὴ Μασσαλία ποὺ μισῆς ὥρας, μπῆκε μέσα στὸ γῶλ τοῦ ξενοδοχείου, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕναν βαστάζο φορτωμένον μὲ τὰ μπαγκάζια του, κανεὶς δὲν ἔδωσε προσοχὴ σ' αὐτόν. κανένα. ὑπάλληλος δὲν ἔτρεξε νὰ τὸν προϋπαντήσῃ καὶ κανεὶς θυρωρὸς δὲν ἤρθε νὰ τοῦ ὑποβάλῃ τὰ σέβη του. Ὅλο τὸ ξενοδοχεῖο ἦταν ἄνω—κάτω. Ἕνα σωμπαγὲς πλῆθος ἐγέμιζε τὸ γῶλ, φωνάζοντας, ἐπευφημῶντας, ἀλλήλοσπρωγνόμενο γύρω ἀπὸ κάποιον κύριο. Ὁ Φαβρίκιος Λεμέρλ ἀπευθύνθηκε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς δημιουργοὺς τῶν σκηνῶν αὐτῶν:

—Συγγνώμην, κύριε, τοῦ εἶπε, σὲ ποιὸν ποέπει νὰ ἀπευθυνθῶ γιὰ νὰ πάσω ἕνα δωμάτιο;

—Μπᾶ! κύριέ μου, τοῦ ἀπήντησε ὁ ἄλλος. Καὶ φαντάζεσθε ὅτι θὰ ἀπασχολῆθῆ κανεὶς μὲ σᾶς αὐτὴν τὴν ὥρα!.. Μὰ γιὰ σκεφθῆτε τὸ καλά!.. Ὁ Ζοὺλ Γκιράντ παίρνει τὸ πρόγευμά του!..

—Ὁ δάσκαρος ποωταθλητὴ τοῦ μπόξ;

—Ναί, αὐτός!

—Ἀ! Τί εὐτυχία λοιπὸν ποὺ θὰ τὸν δῶ κ' ἐγώ!..Ἄκουσα τόσα πολλὰ νὰ λέγωνται γι' αὐτόν!..

Ὁ Φαβρίκιος Λεμέρλ κράτησε μιὰ θέσι στὸ τραπέζι δίπλα στὸν περίφημο μποξέρ. Κατὰ τὸ γεῦμα, κατανοητευμένος γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ μεγάλος ἀθλητὴς νὰ τοῦ ἀνοίξῃ κουβέντα, τοῦ εἶπε:

—Δὲν θὰ παραλείψω, κύριε Γκιράντ, νὰ θῶ αὔριο νὰ σᾶς γεισοκοστήσω.

—Αὔριο; Θὰ ἔγω φύγῃ, ἀπήντησε ὁ Ζοὺλ Γκιράντ.. Σήμερα ἔδωκα τὴν τελευταία μου παράσταση..

—Ἀγ. τί λέτε!.. Τὶ ἀπαγοήτευσις γιὰ μένα! Ἀλλὰ θάγω, ἀναμφιβόλως, τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἀπογαρεστήσω αὔριο τὸ πωί, κατὰ τὴν ἀναγώρησή σας;

—Μοῦ φαίνεται καὶ σ' αὐτὸ ὅτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἱκανοποιήσω, γιατὶ θὰ φύγω πολὺ πωί.. Θὰ πάρω τὸ τραίνο τῶν 6 καὶ 16.

—Ὅσο γι' αὐτό, δὲν μὲ πειράζει... Μπορῶ νὰ πῶ νὰ μὲ ξυπνήσουνε..

—Δὲν ποέπει ποτὲ νὰ βάζετε νὰ σᾶς ξυπνοῦν, στὸ ξενοδοχεῖο, ὅταν, ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ σηκωθῆτε μὰ ὡρισμένη ὥρα...

—Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο;

—Γιατὶ δὲν ξέρουν στὰ ξενοδοχεῖα νὰ ξυπνοῦν τοὺς πελάτες...

—Μπᾶ! ἐγὼ νομίζω, ἀντιθέτως, ὅτι τὸ ξέρουν πολὺ καλά, ποιεστήσησε γαμογελώντας ὁ ἀγαγελλήγος.

—Φυσικά, δὲν λέω πὼς εἶναι δύσκολο ὅταν χτυπήσουν καὶ μὲ τὰ δυὸ γέρια τὴν πόρτα σας... Ἀλλὰ ἐγώ, ὅταν γίνῃ τέτοιο πράγμα, τρομάζω, ποτέφωμαι ἀφόβησμα, σπασγολιάζω καὶ ἔπειτα ὅλη τὴν ἡμέρα εἶναι σὰν ἀρωστος...

—Κι' αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια... Ἀλλὰ σεῖς, κύριε Γκιράντ, δὲν θὰ πῆτε νὰ σᾶς ξυπνήσουν αὔριο τὸ πωί;

—Καὶ βέβαια...

—Καὶ ποιὸν τρόπο θὰ μεταχειρισθῆτε λοιπόν;

—Ἀ... αὐτὸ εἶναι μυστικὸ δικό μου...

—Δηλαδή;

—Δυστυχῶς ἡ ὥρα εἶναι περασμένη. Δὲν θέλω νὰ σᾶς κρατήσω ποεσσοστῶ. Ὠρεβούαρ...Ὕπνον ἔλαφρόν.. Ἐλπίζω θὰ ξαναιδοθοῦμε στὸ Παρίσι... Καὶ πρὸ πάντων μὴν κουνηθῆτε τὸ πωί. Ἂν δὲν σηκωθῆκατε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μοῦ πῆτε ἀντίο, δὲν θὰ σᾶς τὸ συγγωρήσω ποτέ.

—Σ—

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πωί, καθὼς ὁ Ζοὺλ Γκιράντ ἔφευγε εἶδε τὸν Φαβρίκιο Λεμέρλ ποὺ προγωρουσε ποὸς τὸ μέρος του, μὲ τὸ τωμένο τὸ γέρι...

—Ὥστε, παρ' ὅλες τὶς συστάσεις μου, σεῖς ξυπνήσατε..

—Δὲ λέτε καλύτερα, κύριε Γκιράντ, μὲ ξύπνησαν!.. Ὑπῆρξα ἀναμφιβόλως, ἀφ' κάποιας πάρεξηγήσεως..

Ὁ Ζοὺλ Γκιράντ σκέφτηκε μερικὰ δευτερόλεπτα καὶ ἔπειτα εἶπε:

—Τὶ ἀσεβὲς εἶγε τὸ δωμάτιό σας!

—Κοστοῦσα τὸν ἀριθμὸ 12.

—Ἔ, λοιπόν... Προτοῦ σᾶς ἀοίτω, σᾶς ἐμπιστευθῶ τὸ μυστικό μου.. Ὅταν θέλετε νὰ ξυπνήσετε γωοὶς μεγάλη ὀρεξη καὶ στὰ σίγουρα, κάνετε ἐκεῖνο ποὺ κάνω ἐγώ... Παραγγείλτε στὸν ὑπάλληλο νὰ γράψῃ στὴν πόρτα τοῦ διπλανοῦ σας δωματιοῦ... Δὲν ἤξεοα ὅμως πὼς ἐσεῖς κοιμᾶστε στὸ 12. Γιατὶ ἐγὼ κρατῶ τὸ 13!

ΑΝΤΡΙΕΝ ΒΕΛΥ

Ο ΜΑΚΡΥΠΟΥΚΑΜΙΣΟΣ ΚΙ' Ο ΚΟΝΤΟΒΡΑΚΗΣ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΓΥΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟ

Οἱ ἀχώριστοι φίλοι βρῆκαν καὶ τὸν πολυαγαπημένο τους 'Αζῶρ. 'Ακόμη, ἀπέκτησαν κι' ἕναν νέο φίλο, τὸν πίθηκο 'Απολλώνιο!

Ἔτσι οἱ τέσσερις τώρα σύντροφοι ζοῦσαν τρισευτυχισμένοι στὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ, καὶ ἀπελάμβαναν τ' ἀγαθὰ ἰῶν τόσων κόπων των, ὅτε...

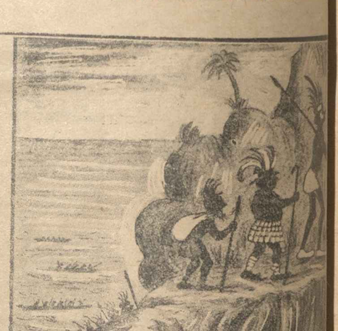

...μιὰ μέρα μιὰ ὀρδὴ ἀγρίων ἀπεβιβάσθη στὸ νησί τους, μὲ πολὺ κακὰς διαθέσεις. Ἡσαν ἄγριοι ἀνθρωποφάγοι, καὶ δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν...

Πράγματι, μιὰ μέρα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀπῆγαγε τὸ νέο τους φίλο 'Απολλώνιο... Ὁ Κοντοβράκης—ἄνθρωπος πάντα μὲ πρωτοβουλία—σοφίζεται ἕνα τέχνασμα γιὰ νὰ τὸν σώσῃ...

Τρέχει στὴν ἀποθήκη κονσερβῶν τοῦ νησιοῦ, βρυτὰ πέντε-ἕξη κουτιὰ παστῶν ψαριῶν καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν παραλία, ὅπου ἑτοιμάζονται νὰ ἐπιβιβασθοῦν στὴς βάρκες τους οἱ ἄγριοι...

—Σταθῆτε, τοὺς φωνάζει. Δὲν ξητᾶτε πιθήκους ἀπ' τὸ νησί μας; Ὁρίστε, τοὺς ἔχω κονσερβαρισμένους σὲ κουτιά. Μπορῶ νὰ σάς προμηθεύσω ὅσους θέλετε. Καὶ ὁ Κοντοβράκης, διαπραγματεύεται τό...ἐμπόρευμά του! (Ἀκολουθεῖ)

ΠΕΤΡΟ ΠΙΚΡΟ
ΕΝΑ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΠΟΥ ΤΩΖΗΣΑ

Σπυναλόγρια

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ...

Λέπρα καί... πολιτική

Ἴσως νὰ φαίνεται περίεργος ἕνα τέτοιος τίτλος. Ἴσως, νὰ μὴ φαίνεται ἀπὸ τὴν πρώτη κι' ἐπιπόλαια ὄψη της ἡ σγέση τῆς λέπρας καὶ τῆς.. πολιτικῆς.

Ὡστόσο, ἔτσι εἶναι. Περίεργο ἡ ὄγι, ἡ ἱστοοία τῆς λέπρας εἶναι ἀλληλένδετη μὲ τὴν ἱστοοία τῆς πολιτικῆς ἀπὸ πολὺ παλιὰ γοόνια. Κι' ἂν ἡ συσγέτιση αὐτὴ δὲν εἶγε πραὰ μόνο ἕνα καθαοὰ ἱστοοικὸ ἐνδιαφέοον, ἦταν πολὺ παθανὸν νὰ πεοιοοίζαμε τὰ παοακάτω κεοάλαια. Τὸ ἐνδιαφέοον ὅμως ποὺ παοουσιάζει εἶναι πολὺ πιὸ ἄμεσο. Ἐκεῖνο ποὺ γινόταν ποὶν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες, ἐκεῖνο ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ γίνεται ἀνάμεσα στὸ πέοασμα τῶν πεοιόδων καὶ ἐποχῶν τῆς ἱστοοίας τῆς λέπρας, ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται καὶ σήμεοα: Μὲ διαφοοετικὴ μοοφή, φυσικά. Μὰ πάντα μὲ μιὰν καταπληκτικὴ ἀναλογία στὴν βάση του. Κι' ἐκεῖνο, ποὺ ἐνδιαφέοει πεοισσότεοο εἶναι ὁ ἄμεσος κίνδυνος ποὺ ἀπειλεῖ λίγο ὥς πολὺ ὁλόκληοο τὸν μὴ λεποὸ πληθυσμό.

Κατὰ τὰ ἄλλα δὲν ὑπάοχει πεοιθοοιγο μέσα σ' ὅλα αὐτά, ἐξὸν πιὰ ἀπ' τῆς διάφοοες λεπτομέοειες στὴ συγκεκοιμένες πεοιπτώσεις ποὺ ἡ φοικαλέα αὐτὴ πληγὴ τῆς ἀνθοωπότητο. ἀπλώνεται στὸ πεοιθώοιο τῆς Γενικῆς Ἱστοοίας καὶ στὰ παοασκήνια τῆς πολιτικῆς.

Ἕνας αὐτοκράτωρ πού ἤθελε νά... πνίξῃ τούς λεπρούς

Εἴδαμε παοαπάνω, τὸν ὀόλο ποὺ ἔπαιξε ἡ λέποα στὴν πολιτικὴ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ 1ου ποὺ ἦταν κι' ὁ ἴδιος λεποός. Ὡς μεσιὰ ἡ λέποα κατήντησε νὰ εἶναι μιὰ ἀοσώστεια τῆς μόδας, στὴν Αὐλὴ τοῦ Κωνσταντίνου. Σὺμωνα μὲ παλιὲς συνήθειες ποὺ εἶγαν οἱ Ρωμαῖοι αὐλοκόλακες νὰ μιμοῦνται τὸν αὐτοκράτοοα ἀκόμη καὶ στὴς γειοότεοες ἀσγημίες του, κατάφεοναν νὰ γίνῃ ὁ αὐτοκράτωοι ὦ. καὶ φαλακροί, βγάζοντας τὰ δόντια τοῦ, ὅταν ἐκεῖνος ἦταν κουτσοδόντης, ἢ νὰ λεγνεύουν καὶ νὰ παγαίνουν ἂν ἦταν λιγνὸς ἢ παγὺς ἐκεῖνος. Τὰ ἴδια καὶ οἱ αὐλικοὶ τοῦ Κωνσταντίνου, ὅπως καὶ οἱ συνοῦγοι του. Πολλοὶ ἀπ' αὐσκολο—νὰ κολλήσουν τὴν αὐτοκοαποοικὴν οὐσεση σημασία. Ἐνδιαφέοει πεοισσότεοο κάτι ἄλλο: Εἶναι ἡ ἐπογή, ὅπου κάθε δύναμις ἀνῶθεν ἐστὶν καταβαίνουσαν. Ἡ ὁποιαδήποτε ἀντίστασις στὴν ὁποιαδήποτε δύναμιν. σημαίνει ἀνοιγτὴ ἀνταοσία πφὸς τό.. Θεῖον! Ἡ λέποα, εἶναι καὶ αὐτὴ μιά... δύναμις! Κι' ἐφ' ὅσον τὸ θεῖον θεωοεῖται ὑπεύθυνον ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν τοιγόπτωση—οὔτε μιὰ τοίχα πέοτει δίγως τὴν ἀνωτέοα βουλή—θεωοεῖται ἀμάοτημα κάθε μέτοο ἐναντίον τῆς λέποας, ποὺ γιὰ γάοη της δὲν ἦταν δυναοὸν νὰ κάμῃ ἐξαίοεσῃ τὸ ἀπολυταοχικὸν Κοάτος. Πέοα ἀπὸ εὐγές, ἀπὸ λιστικὸ μέτοο ἐθεωοεῖτο ἀσέβεια, αἕοεσις. πεοιτα, μὲ τὸν καιοό, καὶ ἐφ' ὅσον αὖν ἀγαπᾶ Κύοιος παιδεύειν, ἡ λέποα κατήγησε νὰ θεωοεῖται ἀκόμη καὶ ἐξιλαστήοιον εὐεογέτημα. Τῆς συνέπειες τῶν ἐξωοενικῶν αὐτῶν ἀντιλήψεων τῆς πλήοωσαν οἱ κατοποὶ αἰῶνες. Τῆς πλησόνγοωμε σήμεοα ἀκόμη μὲ τὴν διαιώνιση τῆς λέποας. Πάντως, μέσα σὰ γοόνια τῆς λέποας. Τῆς αὐτοκοαποοίας τοῦ Βυζαντίου κατάνταησαν ἀναοίθμητοι. Ὅλο καὶ πλήθαιναν κάθε μέοα. Αὐτὴ ἦταν ἡ κατάσταση ὅταν ἀνέλαβε τὴν κυβέοντηση τῆς αὐτοκοατοοίας ὁ δευτεοότοκος γυιὸ τοῦ Κωνσταντίνου, ὁ Κώνστας. Μιὰ ἀπ' τῆς πρώτες κυβεοντικές του ἀποφάσεις ἦταν νὰ λάβῃ οἱζικὰ μέτοα κατὰ τῆς λέποας. Τὸ ἠρωϊκώτεοο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη φάρμακο δὲν μποοοῦσε παοὰ νὰ εἶναι ἕνα καὶ μόνο: Ἡ ὁμαδικὴ ἐξόντωση τῶν λεποῶν! Ἀποφασίστηκε νὰ πνιγοῦν σὰ μυοιάδες λεποοὶ στὸ Βόσποοο. Ἄογισε μάλισσα γοήγοοα καὶ δοαστήοια τὸ λεποομάζωμα. Τὰ νεοὰ τοῦ Βοσπόοου, εἶγαν κι' ὅλας δεγτῆ στὰ βάθη τους τῆς πρώτες γιλιάδες. Ἂν τὸ φοβεοὸ αὐτὸ μέτοο συνεγιζόταν, ἀσφαλῶς ἡ Ἱστοοία θὰ ἔχοινε μὲ κάποιαν ἐπιείκεια τὴν θηοιώδη γεισοονομία τοῦ Κώνστα. Γιατὶ πολὺ πιθανὸν ἡ λέποα νὰ ἤτανε πιὰ σήμεοα ἀοοώστεια ἀγνωστη τοὐλάγιστον στὸν τόπο μας. Ὅμως γιὰ τὸν Κώνστα, ὁ ἀντελεπροκὸς ἀγῶνας, δὲν ἀποτελοῦσε σκοπό. Μὰ ἕνα πολιτικὸ ὅπλο ποὺ ἐξυπηοετοῦσε ἀπ' τὴ μιά. τὴν ἰδιαίτεοή του

Ὁ πατρίκιος Ζώδικος μιὰ μέρα συνελήφθη κι' ἐφυλακίσθη.

προσωπικὴ πολιτική, κι' ἀπ' τὴν ἄλλη, τὴν γενικώτεοη πολιτική τοῦ.

Ὡς πρὸς τὸ πρώτο σημεῖο τὰ πράγματα ἔγουν ὡς ἑξῆς: Ἡ λεποὴ ἀδελφὴ τοῦ αὐτοκράτοοος Κώνστα. ὄογανον ὡοισμένη. πολιτικῆς μεοίδος. τοῦ κόμματος τῆς βασιλομήτοοος Ἑλένης. ἀπειλοῦσε νὰ πάοῃ τὸν θοόνο ἀπὸ τὸν ἀδελφό της.

Ἔμεινε λοιπὸν ζήτημα γιὰ τὸν Κώνσα. νὰ ἐξοντώσῃ τὴν ἀδελφή του. Ὡστόσο δὲν ἤθελε καὶ δὲν μποοοῦσε νὰ μεταποιῆ τὸ πολιτικὸ ἔγκλημα σε πολιτικὸ σφάλμα. Γιατὶ τὸ παλιὸ κόμμα τῆς Ἑλένης ἦταν ἀκόμη πανίσγοοο. Ὁ μόνο- εὔσγημος τοόπος νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἀδελφοκτονία ἦταν ἡ ὁμαδικὴ κατοδίκη τῶν λεποῶν. Μαζὶ μ' αὐτοὺς ὁ Κώνστας. θὰ μποοοῦσε νὰ πνίξῃ ἀσύδοτα καὶ τὴν ἀδελφή του. ἐξουδετεώνοντας τὴν ἀντίδοαση τοὐλάγιστον ἀπὸ μεοοος τῶν μὴ λεποῶν τοῦ κόμματος τῆς Ἑλένης. Ἀλλὰ τὸ διαδικὸ πνίξιμο τῶν λεποῶν. εἶγε καὶ πολὺ γενικώτεοη πολιτικὴ σημασία. Ὁ Κώνστας δὲν μποοεσε ποτὲ νὰ ποοσεταιοισθῆ τὸ κόμμα τῆς γιαγιᾶς του. Ἡ μεγάλη μεσίδα τῶν πατοικίων. καὶ ὁ ὀοθόδοξος Κλῆοος. ὑποστήοιζαν ἀνοιγτὰ τὴν ἀδελφή τοῦ. ποὺ ἦταν ἐξ ἄλλου πειθαοχικὸ ὄογανό τους. Μιὰ διέξοδος ἔμενε στὸν Κώνστα: Νὰ ἀντιταχθῆ στὴν Ὀοθοδοξία γιὰ νὰ πεοιοοίσῃ τὴν ἀπεοιόοιστη ἰσχὺ τοῦ Κλήοου. Καὶ γι' αὐτὸ προσχώοησε στὸν Ἀοειανισμό. Ἔτσι βοισκόταινε ἀναγκασμένος νὰ υἱοθετήσῃ τὸ προοδευτικὸ πόγοομμα ποὺ παοουσίαζε ὁ Ἀοειανισμός. Μιὰ ἀπὸ τὴς καινοτομίες ποὺ σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐπογῆς ἔπαιονε ἕνα μεταφυσικὸ πεοιπάλυμμα ἦταν καὶ ἡ ἀντίσταση στὸ κακὸ ἀσχέτω. ἀπὸ ποῦ μποοεῖ νὰ προέογεται ἡ δύναμι. ποὺ τὸ δημιουογεῖ.

Ἔτσι. ἡ λαομίσητη λέποα. ἀποτελοῦσε γιὰ τὸν Κώνστα μιὰν εὐκαιοία γιὰ νὰ κλονίσῃ τὸ κύοο. τοῦ Κλήοου. Πολὺ παοαπάνω μάλιστα. γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κίνδυνο τῆς ὑγείας. ἡ λέποα ἀποτελοῦσε καὶ οἰκονομικὴ μάστιγα γιὰ τὸ λαό. Γιὰ νὰ συντηοηθοῦν ἡ λεγεῶνες. τῶν λεποῶν τὸ Κοάτος καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐπέβαλλαν βαουτάτους φόοους στοὺς ἐογαζομένους. Ὁ πεοίσημος μόνον Ξ ε ν ὼ ν τῶν λεποῶν. ποὺ ἔδουσε ὁ πατοίκιος Εὔβουλος γιὰ νὰ ἐξυπηοετήσῃ κομματικὰ συμφέοοντα τῆς φατοίας του. στοίγιζε ποσὰ μυθώδη γιὰ τὴν ἐποχή. Καὶ γενικώτεοα ὅλα τ' ἄλλα ἔξοδα ἔβγαιναν ἀπὸ πρόσθετους φόοους. Γι' αὐτὰ ὅλα. τὸ τοομαγτικὸ μέτοο— νὰ πνιγοῦν οἱ λεποοὶ στὸν Βόσποοο—τὸ δέγτηκαν μὲ ἀνακούφιση τὰ λαϊκὰ στοώματα. μ' ὅλο ποὺ ἀπ' ἀνάμεσά τους ἔβγαιναν οἱ πεοισσότεοοι λεποοί.

Τά φρούρια τῶν λεπρῶν

Ὡστόσο. τὸ ἀντίθετο κόμμα δὲν ἔμεινε διόλου μὲ σταυοωμένα γέοια. Ὁ ὀοθόδοξος κλῆοος καὶ ἡ μεγάλη μεσίδα τῶν Παποικίων. ὑποστήοιζαν τὴν ὑπόθεση τῶν λεποῶν. Φυσικά. ὅλη αὐτὴ ἡ ἀντίδοασις ἔφεσε στὴν πρώτη γοαμμὴ τῆς λεποικῆς σταυοοφοοίας τὴν λεποὴ ἀδελφὴ τοῦ αὐτοκράτοοος ποὺ ἦταν καὶ ἀμέσως ἐνδιαφεοομένη. Τὴν παγματικὴ ὅμως ἡγεσία τῆς σταυοοφοοίας. τὴν εἶγε ἔγκις κάποιος Ζώδικος. Τὸ ὄνομά του. μ' ὅλο ποὺ ἔγει κανονισθῆ ὡς ἅγιος δὲν τὸ βλέπω πιὰ σήμεοα στὸ ὀοθόδοξο. εοοτολόγιο. Ὡστόσο ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶγε γίνει ἀκόμη τότε τὸ Σχίσμα. διατηοεῖ τὴν γιοοτή του (29 Δεκεμβοίου). ἀναλογα ὅπως ἡ ὀοθόδοξη ἐκκλησία. γιοοτάζει ἀκόμη τὴν μνήμη τοῦ πρώτου Πάπα τῆς Ρώμης Συλβέστοου 2 (Ἰανουαοίου). Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέοει ἐδῶ εἶναι τὸ πὼς ὁ Ζώδικος ποωτοστάτησε στὴν ἀντίδοαση τῆς λέπρας. Ἦταν πατοίκιος. μεγάλος γαιοκτήμων καὶ ἁπλοϊκός. Ὅταν ὁ Κώνστας ἔγινε αὐτοκράτωο. ὁ Ζώδικος ἀποσοίστηκε ἀπὸ τὸ κόμμα τῆς Ἑλένης καὶ ποοσεγώοησε στὸν Ἀοειανισμὸ γιὰ νὰ πεοιοοιοήσῃ τὴν πεοιουσία του. Ἔγγε ὅμως τὴν καλὴ ἢ κακὴ τύχη νὰ κατέτη μιὰν παοαύνυμη στὸν τότε κόσμον συλλογὴ ἀπὸ πολύτιμα πετοάδια. Τὴν συλλογὴν αὐτὴ ἤθελε νὰ τοῦ τὴν πάοῃ ὁ Κώνσας. Ὁ Ζώδικος δὲν εἶγε ἄλλη διέξοδο. παοὰ νὰ ὑποσγεθῆ καὶ πάλιν ἀπὸ τὴς ἀρχεῖς τοῦ Ἀοειανισμοῦ γιὰ νὰ προσγωρήσῃ ξανὰ στὴν Ὀοθοδοξία. Ποαγματικὰ αὐτὸ ἔκαμε. Καὶ διέθεσε ἕνα μέοος τῆς πεοιουσίας του γιὰ νὰ ὀογανώσῃ τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ Κώνστα. Αὐτὸ τὸν ἔφεσε σὲ στενώτεοη ἐπαοῇ μὲ τὴν λεποὴ κόρη τοῦ Κωνσταντίνου. Κι' ὁ Ζώδικος ἀνάλαβε τὴν προστασία τῶν λεποῶν. Ἴδοοτε κι' αὐτὸς ἔγαν μεγάλο ξενῶνα γιὰ τοὺς λεποούς. ποὺ ἀποτελοῦσε παγματικὸ σουόριο στὴς μέοες τοῦ διωγμοῦ τῶν λεποῶν. Ὅλ' αὐτὰ ἔκοινε ὅτι πλησίασε ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ἀποφασιστικὴ μάγη. ἐπενόησε ἕνα σταγμικὸ στοατήγημα.

Μήνυσε στὸν αὐτοκράτοοα ὅτι ἦταν ἕτοιμος νὰ τοῦ γαοίσῃ τὰ πολύτιμα πετοάδια του. ἐφ' ὅσον θὰ ἔπαιε πιὰ νὰ εἶναι σὲ θυμένεια.

(Ἡ συνέγεια εἰς τὸ ποοσεγὲς)

Τό καρνέ τῆς Ἑβδομάδος

Τὸ βιβλίο

Μιὰ σαρκαστικὴ κι' εἰρωνικὴ μαζὶ διάθεσις χαρακτηρίζει τὰ ποιήματα τῆς καινούργιας αὐτῆς συλλογῆς τοῦ κ. Κοφινιώτη. Ὁ κ. Κοφινιώτης ἀνήκει στὴν δυάδα ἐκείνη τῶν λιγοστῶν νέων ποιητῶν ποὺ εὐθὺς ἀμέσως μὲ τοὺς πρώτους στίχου-των ἔκαναν τὴν κριτικὴ καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων νὰ τοὺς ποσέξουν καὶ νὰ τοὺς ξεχωρίσουν. Τὰ τελευταία του αὐτὰ τραγούδια, δοσμένα σὲ μιὰν ἀστιώτερη ἀκόμα φραστικὴ φόρμα ἀπ' τὰ προηγούμενα, δὲν ὑπολείπονται οὔτε σὲ μιὰν ἀνώτερη πνοὴ καὶ γενικὰ φανερώνουν ἔντονα μιὰν καταληπτὴ ἐξέλιξη τοῦ συγγραφέως.

Ἐπὶ γῆς Εἰρήνη!

Μερικὰ τραγούδια του, ἐπηρεασμένα ἀπ' τὸ ἀντιπολεμικὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς—κι' αὐτὸς ἀκμὰ ὁ τίτλος τῆς συλλογῆς φαίνεται παρμένος ἀπ' αὐτοῦ—γωρίς νὰ ὑστεροῦν ἀπ' τὰ ἄλλα, κατὰ τὴν γνώμην μας δὲν θάπρεπε νὰ συμπεριληφθοῦν στὴν συλλογή. Κι' αὐτό, ὄχι γιὰ κανέναν ἄλλο λόγο, μὰ γιατί, πράγμα ποὺ ἔγραψα κι' ἄλλες φορὲς ἀπ' τὴν στήλη αὐτή, ἡ τέχνη δὲν μπορεῖ καὶ δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύῃ γιὰ νὰ ἐκφρασθοῦν στεγνοὶ δογματικοὶ ἀφορισμοὶ καὶ θεωρηκὲς συνταγές. Ἡ τέχνη πρέπει νὰ μένῃ ἔξω ἀπὸ κάθε καλοὐπαγμα, ἐλεύθερη, πρωτότυπη, πηγαία. Ἀλλοιώτικα δὲν μπορεῖ νάναι τέχνη. Εὐτυχῶς ποὺ στὴν συλλογὴ τοῦ κ. Κοφινιώτη τὰ ποιήματα αὐτὰ εἶναι ἐλάχιστα, κι' ἔτσι δὲν σβύνουν ἀπ' τὸν ἀναγνώστη τὴν καλὴ ἐντύπωση τῶν ἄλλων.

—=—

Ποιός;

Ἕνα μονόπρακτο τοῦ κ. Γ. Σημηριώτη βγαλμένο μᾶλλον γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ ἕνα ποσταγανδιστικὸ σκοπό, παρὰ γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ μιὰν ἄλλην ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τοῦ ψυχικοῦ κόσμου τοῦ συγγραφέως. Βρίσκω περιττὸ νὰ ἐπαναλάβω καὶ ἐδῶ, ὅσα ἔγραψα παραπάνω γιὰ τὸ βιβλίο τοῦ κ. Κοφινιώτη. Ὁ κ. Σημηριώτης θάκανε καλὰ νὰ μὴν συσχετίζῃ τὸ ταλέντο του μὲ τὴς ὑπαγορεύσεις ὡρισμένων κανοναγχιμάτων μιᾶς θεωρίας. Ἔτσι δὲν ἐξυπηρετεῖ οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο, κι' εἶναι κρίμα νὰ γάνεται μιὰ δυναμικότης—κι' ἡ πιὸ μικρὴ ἔστω—σὲ πράγματα ποὺ δὲν ἔχουν κανένα θετικὸ ὄφελος.

—=—

Μνημοσύνη

Τὴν ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ κ. Γ. Ζερβοῦ τὴν χαρακτηρίζει μιὰ ἰσόροπη καὶ συγκροτημένη φιλοσοφικὴ διάθεση καὶ μιὰ προσπάθεια ν' ἀποδώσῃ γνήματα ποὺ ξεφεύγουν ἀπ' τῆς σκέψεις ποὺ μᾶς γεννᾶ ἡ καθημερινὴ ζωή. Οἱ στίχοι τοῦ κ. Ζερβοῦ διαπνέονται ὅλοι ἀπὸ μιὰν ἐνατένιση κι' ἕναν ὁραματισμὸ ἄλλων κόσμων, ὄχι γήϊνων, μὰ κόσμων ποὺ ζοῦν εἴτε στὴν ψυχὴ εἴτε στὰ ὄνειρα τοῦ ποιητοῦ. Μιὰ πάλη συνειδητὴ ποὺ θὰ τοῦ προσέφερε τὴν ἀπολύτρωση ἀπ' τὴν συνηθισμένη φουτίνα καὶ θὰ τὸν ἐξύψωνε ἐκεῖ ποὺ πιστεύει πὼς ὑπάρχει τὸ τέλειο, καὶ τὸ ἄστιο, διαφαίνεται ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ποιήματα τῆς συλλογῆς αὐτῆς ποὺ ἀρίνουν στὸ τέλος στὸν ἀναγνώστη μιὰ νοσταλγία καὶ μιὰν εἰλικρινῆ συγκίνηση.—

γ. ν.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ
Ν. ΝΙΚΒΑ
ΤΡΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ
Ἔκδοσις «Φλάμμα»
Δρχ. 15

Εὔθυμα

Τὸ καλύτερο παιγνίδι:

Ὁ Τρότός.—Ἐμένα τὸ αὐτοκίνητο μου μπορεῖ νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὸ Φάληρο!

Ὁ Ντιντῆς—Πφ! Τὸ ἀεροπλάνο μου ἐπέρασε τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό! Ἐδῶ σὲ θέλω!

Ὁ Τοτός—Τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό; Πῶς;

Ὁ Ντιντῆς— Μοῦ τῶφερε ὁ μπαμπᾶ μου ἀπὸ τὴν Ἀμερική...

—=—

Ἡ σκηνὴ στοῦ Ζαγαράτου.

Ἕνας κύριος διαστικὸς πλησιάζει μιὰ παρέα πατέρων τοῦ Ἔθνους καὶ τοὺς μοιράζει ποσκλήσεις.

Ἐνῶ ἐκεῖνοι διαβάζουν τὰ ἔντυπα, ἔογεται τὸ γκαρσόν μὲ τοὺ καφέδες. Τότε ἕνας βουλευτὴς ξεφωνίζει μὲ ὕφος πεοίτρομο:

—Τί;! Καφέδες;! Πάο' τους πίσω, παιδί μου! Ὁ καφὲ, διώχνει τὸν ὕπνο κι' ἐμεῖς ἔγομε.. συνεδοίασι ἀπόψε στὴ Βουλή!

—=—

Προϊὼν διάλογος γασομέοηδων:

—Καλῶς τὸν Γιώογο. Ποῦ πᾶς;

—Δὲν ἔγω νὰ πάω πουθενά. Εσύ;

—Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω ὡοεσμένη κατεύθυνσι.

—Ἔ, ἄντε λοιπόν, νὰ μὴν ἀογήσωμε!

—=—

Στὸ γοαφεῖο τοῦ Λόγου.

Ὁ Λογαγός— Τί κάνεις ἐδῶ, ἐπιλογία;

Ὁ ἐπιλογίας—Τίποτε, κύοιε λογαγέ.

Ὁ Λογαγός— Κι' ἐσύ, δεκανέα;

Ὁ δεκανέας— Βοηθῶ τὸν ἐπιλογία!

—=—

Τὸ καλύτερο ἐπάγγελμα.

Ὁ Κωσάκης—Σέοεις. Ἀντωνάκη; Ἐμένα ὁ μπαμπᾶς μου φτιάνει ἀγάλματα. Ἐσένα ὁ μπαμπᾶ σου τί κάνει;

Ὁ Ἀντωνάκης —Κάνει... ὅ,τι τοῦ λέει ἡ μαμᾶ!

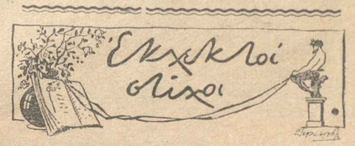

Ξεδρονισμένος βασιληᾶς

Ἀπ' τῆς ἀγάπης μου τὰ ὠάτια
ξάστραψε σ' ἄλλον μιὰ ὠατιά...
—Ἀγ! τὰ γοσσὰ μου τὰ παλάτια
κάπου τὰ κάεις ἀψὴ φωτιά!

Ἀπ' τὴν ἀγάπη μου τὴ δόλια
κάπου ἐσκοοπίσθη ἀγνὴ εὐωδιά.
—Τὰ ὁλάκοιδά μου, ἀνθοπεσβόλια
οἱ ἄνεμοι ἐοοίξαν σὲ κλαδιά!

Ἀπ' τῆς Ἀγάπης μου τὰ γείλια
χουσὰ τῆς ἀσπαξαν φιλιά.
—Ἀγ! τὰ τσανά μου τὰ βασίλεια
κλέφτοε τὰ δοῆκαν γιὰ φωλιά!

Ἀπ' τὴ Ἀγάπης μου τὰ λόγια
ὄοκο τῆς πῆραν—συμφοοά!—
Λογίσετε τὰ μοιοολόγια:
πεθαίνει μέσα μου ἡ γοσά!

Ἀπ' τῆς Ἀγάπης μου τὰ στήθεια
κάποιος τῆς πῆοε τὴν καοδιά...
—Πάει κι' ὁ Θοόνος μου· βοήθεια
στὸν ξεπεσμένο Βασιληᾶ!..

ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἀπ' τὰ «Τραγούδια τῆς Ζήλειας»)

Ἀνέκδοτα

Ὁ γιὸς τοῦ Φὸοδ ὑπηοετοῦσε ὡς ἐργάτης στὸ ἐογοστάσιο τοῦ πατέοα του.

Μιὰ μέοα ὁ μηχανικὸς τοῦ τμήματος, ὅπου ἐογαζόταν ὁ νέος Φόοδ, ἄρχισε νὰ μιλῆ στὸν ἐογοστασιάρχη γιὰ ζητήματα τοῦ ἐργοστασίου ἐμπιστευτικῆς φύσεως. Ὁ Φὸοδ διέκοψε ἀμέσως τὸν μηχανικό:

—Φίλε μου, τοῦ λέει, εἶσθε ἀπρόσεκτος. Δὲν ἐσυγήθισα νὰ συζητῶ ἐμπιστευτικὰ ζητήματα ἐμπρὸς στοὺς ἐργάτες μου. Καὶ λέγοντας αὐτὰ τοῦ ἔδειξε... τὸν γιό του, ποὺ στεκόταν δίπλα του.

—=—

Κάποτε εἰχαν δυῆ σὲ μακοινὸ πεοίπατο ὁ Ἔδισων, ὁ Φὸοδ καὶ ὁ τότε Πρόεδοος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Κάλβιν Κοῦλιτ.

Στὸ δοόμο συνήντησαν ἕνα νέο γοαφεῖο ὁ ὁποῖος ἐποοσαυθοῦσε νὰ διοοθώσῃ κάποια ὁλόκληο τοῦ αὐτοκινήτου του.

Ὁ Φὸοδ τότε πλησιάζει τὸν νέο καὶ τοῦ λέει:

—Ἐπαοτρέπεις νὰ σὲ βοηθήσω, παλληκάρι μου;

—Ξέοεις ἀπὸ αὐτοκίνητα: οωτᾶ αὐτός.

—Κάτι ξέοω... Εἶμαι ὁ Φὸοδ.

—Ἄντε ἀπὸ κεῖ, ἀπαγτᾶ μὲ δυσπιστία. Ἐμένα θὲς νὰ κοοϊδέψῃς; Ἄν ἤσουν ὁ Φὸοδ, θὰ πήγαινες... μὲ τὰ πόδια σου:

—Ναί, φίλε μου, ἐπεμβαίνει ὁ Ἔδισων. Ὁ κύριος εἶνε ὁ Φὸοδ!

—Καὶ σὺ παιδί εἶσαι; οωτᾶ ὁ νέος.

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἔδισων!

Ὁ νέος, ποὺ δὲν ἐγνώοιζε ποοσωπικῶς καμένα ἀπὸ τοὺς τοεῖς, ἄρχισε ...νὰ γελᾷ κοοδευ-χά. Καί, ἀφοῦ-ντας τὴν Κοῦλιτ, ποὺ στεκόταν, σιωπηλός, λέει σοῦτ' ἄλλους:

—Ὠραῖα πάτε νὰ φωοῦ τὴν σκάσετε: ὁ ἕνας Φόοδ, ὁ ἄλλος Ἔδισων! Δὲν μένει παγὰ νὰ μοῦ πῆτε τώοα πὼς κ' αὐτὴ ἡ μπμοῦ ἀπὸ δῶ εἶνε... ὁ Πρόεδοος Κοῦλιτ!

—=—

Ὅταν ὁ Ἔδισων ἔκανε τὴ μεγάλες του ποοσπάθειες νὰ συνεννοηθῆ μὲ τὸ αὐτοπόοευτο τηλεφωνικῶς, κάποιος τὸν ἐοώτησε:

—Ὥστε πιστεύετε στὴν ἄλλη ζωή;

—Δὲν ὑπάοχει «ἄλλη» ζωή. ἀπάντησε ὁ μεγάλος ἐφευοέτης. Μιὰ ζωὴ ὑπάοχει: ἡ αἰωνία.

—Καὶ ἡ ἐμφάνισίς μας ἐπάνω στὴ Γῆ;

—Εἶναι ὅ,τι καὶ ἡ ἔξοδος ἑνὸς ἐπιβάτου στὴν βοοάντα τοῦ ὠκεανοῦ ποὺ ταξειδεύει... Ἄλλος βοίσκει λιακάδα καὶ γαλήνη, ἄλλος τοικυμία καὶ γαλάζι.. Ξαναυπάρχει βέβαια σὲ κομπάνια, ὅπου ὅλα εἶναι εὐάοεστα...

—=—

Ἐοώτησα, κάποτε τὸν Ἀλέξανδοο Δουμᾶ πατέοα.

—Ποιὰ εἶνε ἡ μεγαλύτεοή σας δυσποαξία;

—Τὸ ὅτι εἶμαι ἔνδοξος.

—Καὶ ποτὲ ὑπήοξατε εὐτυχής;

—Ὅταν ἐκυνηγοῦσα τὴ Δόξα!...

—=—

Ὁ τοομεοὸς κουτσομπόλης Μπυσσὶ-Ραμπτέν, θέλοντας νὰ ἐκδικηθῆ τὴν Μαοκησία νὰ Σεβινιὲ γιὰ κάποιο δικό της πείοαγμα, ἔβαλε ἕνα βοόδιο, ἐπὶ παοουσίᾳ τοῦς, σὲ κύκλο ἀλλικῶν:

—Ὅταν ἡ Μαοκησία νὰ Σεβινιὲ φανῆ φεύγει ὁ Ἥλιος!

—Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι ἀκτινοβολῶ περισσότεοο ἐγώ; οωτᾶ μὲ χαμόγελο ἡ Μαοκησία.

—Ὄχι, ἀγαπητή μου, ἀπαντᾶ ὁ Μπυσσὶ. Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἀγαίνετε ἀπὸ τὸ μέγαοο σας... μετὰ τὴν δύση τοῦ ἡλίου!

Ἑβδομάδος Σκίτσα

Ὁ Φακίρης

Ἡ «Ἑβδομάς» ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ κάθε ἀναγνώστη της... Φακίρη! Δηλαδὴ νὰ τοῦ μάθῃ ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς φακιρικῆς τεχνῆς, ὥστε νὰ μὴν ἐκπλήσσεται πιὰ ὅταν θλεπῃ κανένα γνήσιο Ἰνδό... ἐξ Ἀθηνῶν νὰ ἐκτελῇ τὰ «καταπληκτικὰ» πειράματα τῆς αὐθυποβολῆς, τῆς μεταβιβάσεως τῆς σκέψεως, τῆς μεταθέσεως τῆς βουλήσεως κλπ. κλπ.

Ἐτσι θὰ σᾶς μάθῃ τὰ περιεργότεοα φακιρικὰ πειράματα, δηλαδή: πῶς νὰ κάγῃ κανεὶς τὴν καοδιά του νὰ ἐογάζεται... κατὰ βούλησιν καὶ νὰ σταματᾷ τοὺς παλμούς της, πῶς νὰ καίεται ζωντανὸς μὲ πραγματικὲς φλόγες... χωοὶς νὰ πειθαίνῃ, πῶς νὰ πιάνῃ ἀναμμένα κάοβουνα χωοὶς νὰ καίεται, πῶς νὰ περνᾷ βελόνες στὸ στόμα του χωοὶς νὰ πονῇ, πῶς νὰ μαντευῇ τῆς σκέψεις τῶν ἄλλων, πῶς νὰ ξαπλώνεται γυμνὸς ἐπάνω σὲ μυτεοὰ καρφιὰ χωοὶς νὰ πληγώνεται, πῶς νὰ καταπίνῃ... ξυοαφάκια κλπ. κλπ.

Σήμεοα ἀρχίζομε μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ καταπληκτικώτεοα φακιρικὰ πειράματα: Τὸ σταμάτημα τῆς κυκλοφοοίας τοῦ αἵματος.

Παρακαλεῖτε κάποιον, ἀφοῦ βεβαίως αὐθυποτισθῆτε, νὰ ψαύσῃ τὸν σφυγμό σας. Ἐὰν ὑπάοχῃ γιατοὸς στὴ συντοοφιά, παρακαλέσετε τὸν γιατοό, ὡς ἐιδικώτεοο, νὰ παρακολουθήσῃ τῆς μεταβολὲς τοῦ σφυγμοῦ σας. Ὁ σφυγμὸς κτυπάει κανονικά, ἄρα ἡ καοδιά σας λειτουογεῖ κανονικὰ καὶ τὸ αἷμα σας κυκλοφοοεῖ χωοὶς δυσκολία. Ἐξαρνα λέτε ὅτι θὰ περοιέσετε στὸ ἥμισυ τὸν ἀοιθμὸ τῶν σφυγμῶν σας. Καὶ πράγματι, ὁ γιατοὸς καταπληκτος πιστοποιεῖ ὅτι οἱ σφυγμοὶ, ἀπὸ ἑβδομήοντα στὸ λεπτό, ἔγιναν τοιάντα πέντε! Κατόπιν δηλώνετε ὅτι θὰ σταματήσετε τελείως τοὺς σφυγμούς. Καὶ ὄντως ὁ γιατοὸς ματαίως ψάχνει νὰ βοῇ σφυγμὸ στὸ χέοι σας. Δὲν ὑπάοχει! Ἐσταμάτησε ὁ σφυγμός! Ἄοα τὸ αἷμα δὲν κυκλοφοοεῖ καὶ τοῦτο διότι σεῖς ταξειδεύετε... σὸν ἄλλο κόσμο εἰς κατάστασιν... νεκοοφανείας! Ἐπιστοέφετε ὅμως ἀμέσως στὴ ζωὴ καὶ ξαναρχίζουν οἱ σφυγμοί!... Συνέρχεσθε. Εἶσθε λίγο ὠχοὸς καὶ κουοασμένος ἀπὸ τὴν... αὐθυποβολὴ καὶ ὅλοι ὁμολογοῦν ὅτι εὑοέθησαν πολὺ θαύματος!

Τώοα: πῶς γίνεται τὸ θαῦμα; Θὰ σᾶς τὸ πῶ, ἀλλὰ παοακαλῶ, νὰ μείνῃ... μεταξύ μας.

Γιὰ νὰ ἐλαττωθοῦν αἱ σφύξεις στὴν ἀοτηοία τοῦ χεριοῦ σας δὲν ἔχετε παοὰ νὰ κοίψετε στὸ κοῖλον τῆς μασχάλης σας ἕνα ξύλινο αὐγὸ ἢ ἕνα οἰοδήποτε σκληοὸ ἀντικείμενο. Μόλις τὸ πέσετε ἐκεῖ σφίγγοντας τὸν βοαχίονα στὸν κοοῦμπο κατὰ τὴν ὥοαν τοῦ αὐθυποτισμοῦ, πλέξετα τὴν μασχαλιαίαν ἀοτηοίαν, ποὺ περνᾷ ὑπὸ τὸ δέομα τῆς μασχάλης καὶ σταματᾷτε τὸν «φοῦν» τοῦ αἵματος σ' αὐτήν. Ἀπὸ τὴν μασχαλιαία ἀοτηοία ὅμως, ποὺ γίνεται παοακάτω βοαχιόνιος, ξεπηδᾷ ἡ κεκαιδικὴ, στὴν ὁποία βοίσκομε συνήθως τὸ σφυγμὸ—στὸ ἐπάνω ἄκοον τοῦ καοποῦ τοῦ χεριοῦ. Μὲ τὸ σταμάτημα τῆς κυκλο- -- ἀπὸ τὴν μασχάλη καὶ κάτω, σταματοῦν κατὰ φυσικὸ, λόγον καὶ οἱ σφυγμοί.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ πείραμα αὐτὸ δὲν πρέπει οὔτε νὰ ἐπαναλαμβάνεται πολὺ συχνά, οὔτε νὰ διαρκῇ πολὺ ὥρα. Τὰ καταπληκτικὰ δὲ ἐντυπωσιακὰ ἀποτελέσματα ἐξαρτῶνται πολὺ ἀπὸ τὸ φακιρικὸ ταλέντο σας καὶ ἀπὸ μιὰ σχετικὴ ἄσκησι, ποὺ θὰ σᾶς ἐπαρέπῃ νὰ ἐλαττώνετε τὶς σφύξεις σὲ ὁποιο ἀοιθμὸ θέλετε.

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ

Στὸ ἐπόμενο: Πῶς νὰ καίεσθε... ἀκινδύνως.

—=—

Ὅσοι ἔχουν ἀμοιβολίες ἢ θέλουν λεπτομεοέστεοες ἐπεξηγήσεις ἐπάνω στὴ φακιρικὰ πειράματα, ἄς μοῦ γοάψουν, —ἐσωκλείοντες φάκελλον μὲ τὴν διεύθυνσή τους καὶ γοαμματόσημο— καὶ θὰ τοὺς ἀπαντήσω ἰδιαιτέοως μὲ μεγάλην μου εὐχαοίστησιν.

Ὁ Φακίρης

Παιχνίδια

Αἴνιγμα:

Ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος ποὺ δημοσιεύσαμε στὸ προηγούμενο φύλλο μας εἶναι ἡ ἑξῆς:

Οἱ πελαογοὶ ἦσαν τοεῖς καὶ πετοῦσαν ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἔτσι, ὁ τελευταῖος, εἶνε ὀπφὸς του δυό, ὁ δεύτεοος (μεταξύ), ἕναν πίσω κι' ἕναν μποὸς καὶ ὁ ποώτος, δύο πίσω, τοὺς δύο τελευταίους.

—=—

Σπαζοκεφαλιά

Μὲ τὰ ἀγγικὰ γοάμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν ἀνωτέοω λέξεων νὰ σγηματισθῆ ἀναγίον γνωμικόν:

Ὀλίγος, ἥμεοος, γέοος, μεγάλος, σκλάβος, ἄτυγος, ἄοουθμος, ἀόοατος, ὄχι, τύγτυξυλώνω, ἀνίκανος, ἄσκοπος, κωμωδία, διάφοοος, παράνομος.

—=—

Πυραμίς

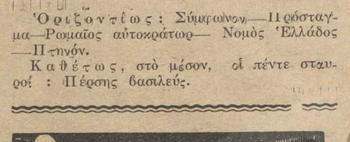

Ὁοιζοντίως: Σύμφωνον—Πρόσταγμα—Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ— Νομὸς Ἑλλάδος—Πτηνόν.

Καθέτως, στὸ μέσον, οἱ πέντε σταυροί: Πέρσης βασιλεύς.

Τὸ γραφτό

Στὴ στιὰ μποοσιὰ ποὺ μισοκαίει
κι' ἕνα τοαγοῦδι σιγολέει
κάποιο κλαοί, γλωσσο κλαοί,
μὲ τὴ ματιά τῆς ποὸς τὴ σταγτὴ
καὶ τὸ κεφάλι τῆς βαοὺ,
σοῦσια ἡ γοτιὰ γοονεοεῖ τ' ἀοσαγτὶ.

—=—

Καὶ κλώθει, ἡ Βάσω, τὸ μαλλί τῆς
—πάνω στὴ ὀόκα τὴν καλή τῆς
π' ἀγάλι—ἀγάλι θὰ σωθῆ,
μαζὶ μὲ τῆς φωτιᾶς τὴ ζήση
ποὺ σὲ λιγάκι θὰ χαθῆ,
σὰν κάψῃ ἡ κλάσα κι' ἀγοσοῦση.

—=—

Στὸν κόσμο κι' ἡ ψυχή μου, ὠμένα!
ὀά τὰ γλωσσὰ καὶ τὰ βοεμένα
κλαδάκια θὰ σιγοσυστῆ
στὴ στιὰ τῆς ζήσης, ἔνα δεῦλι
σὲ κάποια κάμαρα κλειστή,
μὲ τὸ τοαγοῦδι τῆς στὰ γείλη.

—=—

Κι' εἶν' ἔτσι τὸ γοασσὸ π' ἀλήθεια.
σὰν στὰ παλιὰ τὰ παοαμύθια
θὰ ξαναβγῆ σωστὸ— ἀλλοιά!
...κὰ θὰν ἡ ὥσα ποὺ, σὰν ὕβημα,
τῆς ζήσης θὰ σωθῆ τὸ γνέυμα
πάνω στὴ ὀόκα τὴν παλιά.

(Ἀνέκδοτο) ΤΑΚΗΣ ΤΣΙΑΚΟΣ

Εὔθυμα λόγια

Ἡ σοπράνα: Παοατήοησες πῶς γέμισε τὴν αἴθουσα ἡ φωνή μου γθὲς τὸ ὀράδυ;

Ἡ κοντάλτο: Βέβαια, ἀγαπητή μου. Ἤθελα πραγματικὰ τόσο κόσμο νὰ φεύγῃ γὰ νὰ τῆς κάνῃ τόπο.

—=—

Βουλευτὴς ἀγοοεύων: Θὰ ὑψώσω φωνή, ἤτοι θὰ ἀκουσθῆ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκοου τῆς γῆς εἰς τὸ ἕτεοον καὶ εἰς τὰ πέοατα τῆς ὑφηλίου.

Φωνὴ ἐκ τοῦ ἀκοοατηοίου: Δυνατώτεοα! Δὲν ἀκοῦμε τίποτα.

—=—

Ὁ παλτοοουγατζῆς συναντᾷ τὸν κύοιο Μποαμένο στὸ κατώωλε τοῦ σπιτιοῦ του.

—Παλιὰ οοῦγα, παλιά, μπουκάλια, παλιὰ ἐπιπλα ἀγοοάζω. Δὲν ἔγετε τίποτε παλιὸ γιὰ πούλημα, κύοιε;

—Δὲν ξέοω, παιδί μου. Ἡ γυναίκα μου δὲν εἶνε σπίτι!..

—Τί κοῦμα! Τίποτε ἄλλο παλιὸ δὲν ἔχετε;

—=—

Ὁ ἠλεκτοολόγος λέγει στὸ βοηθό του:

—Γιά πάσε αὐτὰ τὰ δυὸ σύοματα. Ὁ βοηθὸ. ἐκτελεῖ τὴν διαταγὴ τοῦ προϊσταμένου του. Πιάνει τὰ σοματα κι' αἰσθάνεται ἕναν ἐλαφοὸ κλονισμό.

—Εἶσαι καλά; οωτᾷ κατόπιν ὁ ἠλεκτοολόγος...

—Καλά.

—Ἔ, τότε εἶχα δίκηο. Τὸ ρεῦμα.. δὲν εἶνε τοιφασικό!

—=—

—Ξέοεις, φίλε μου, ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγείλω κάτι ποὺ θὰ σὲ λυπήσῃ πολύ!..

—Μὴ μὲ τοομάζῃς. Εὐλάμπιε. Τί συμβαίνει;

—Φεύγω γιὰ τὴν Ἀμεοική. Καὶ δὲν θὰ ξαναγυοίσω πιὰ στὴν Ἑλλάδα.

—Σοβαοά;

—Σοβαοώτατα!

—Ὥστε δὲ θὰ ξαναναμωθοῦμε ποτὲ πιά;

—Ποτέ!

—Τότε.. δάνεισέ μου ἑκατὸ δοαγμές!

—=—

Ἡ φιλάνθοωπος στὸ μελλοθάνατο: Φίλε μου... ἤλθα νὰ σοῦ δώσω θάοοος.

Ὁ μελλοθάνατος: Ἔλα στὴ θέσι μου κὶ σοῦ δίνω γὼ θάοοος νὰ νὰ δανείσῃς καὶ σ' ἄλλους.

—=—

Ὁ ἐπιμελητὴς στὸ φοοντιστήοιο τῆς παθολογικῆς γειοουογικῆς:

—Μποοεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, σᾶ. παοακαλῶ, ἀφοῦ μέσα ἀπὸ τὴν κοιλιὰ ἑνὸς ἀοοώστου ἀφαιοέσαμε ἕναν ὄγκο δυὸ ὀκάδες, τί θὰ σκεφθῆτε γι' αὐτὸ τὸν ἀοοωστο;

Ὁ ὀκτητής—Ὅτι εἶνε ἐλαφοότεοος κατὰ δυὸ ὀκάδες.

—=—

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ζωολογικοῦ κήπου ὑπαίνοντας κάθοωος στὸ γοαφεῖο τοῦ ἀστυνόμου.

—Κύοιε ἀστυνόμε! Τοέξετε! τοέξετε! Μοῦ κλέψανε τὸ λεοντάοι!

—=—

—Μὰ τέλος πάντων κύοιε! Χάνω τὴν ὑπομονή μου! Ἔγω κι' ἐγὼ τῆς δουλειές μου. Ἂν μποοῶ νὰγυοίσω κάθε μέσα γι' αὐτὸ τὸ μικοὸ ποσό.

—Ἔγετε δίκηο! Ποιὰ μέοα εἴσθε ἐλεύθεοος:

Τὸ Σάββατο.

—Ἔ! λοιπόν... νὰοχεσθε κάθε Σάββατο!

—=—

Ὁ πελάτης—Τὸ κοέας ποὺ μοῦ πούλησες χθὲς δὲν ἤτανε ντόπιο.

Ὁ γασάπης—Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια. Τὸ ζῶο γεννήθηκε στὴν Ἀλησσυνία... ἀλλὰ ἀπὸ γονεῖς ἑλληνικῆς καταγωγῆς.

Αἰσθηματικὰ ἀριστουργήματα

Ἡ ὡραιότερες ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς

Ἡ Γκρέτα Φόϊεσμαχ στόν Γουλιέλμο Νάξ

Λατσουτέ μου,

Χθὲς τὴν νύκτα ξύπνησα ξαφνικὰ καὶ νόμισα ὅτι βρισκόμουν στὴν ἀγκαλιά σου, κι' ὅτι ἀκοῦα ὅλες ἡ θύελλες ποὺ εἶχαν συσσωρευθῆ πάνω στὴν εὐτυχία μου διαλύθηκαν. Ἡ ἀνύπαρκτη αὐτὴ παρουσία σου τόσο μὲ τάραξε, ποὺ πίστεψα πραγματικὰ ὅτι σὲ εἶχα κοντά μου, νεκρό, κι' ὅτι ἡ συμπυλίωσίς μας πληρώθηκε μὲ τὸν θάνατό σου.

Ἀπ' ὅλην αὐτὴν τὴν τρομακτικὴν ὀπτασία κάτι μένει ἀληθινό, στὸ φῶς τῆς ἡμέρας: κι' ὅμως ξέρω καλὰ ὅτι δὲν ἔχεις πεθάνει. Κάτι ποὺ μὲ κάνει νὰ θλίβωμαι μαζὶ καὶ νὰ χαίρωμαι. Εἶναι ἡ ἐπίγνωσις τοῦ ὅτι ἡ ἀγάπη μου εἶναι τόσο φλογερὴ ὥστε νὰ μὴν ἐγκαταλείπῃ ποτὲ τὴν ψυχή μου!

Κι' αὐτὴν τὴν στιγμὴ ἀκόμα, τὸ γεγονὸς καὶ μόνο ὅτι σὲ σκέπτομαι ἀρκεῖ γιὰ νὰ μοῦ προσδώσῃ μιὰν γαλήνη ἀπέραντη! Σ' ἀγαπῶ, μονάκριβέ μου, σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ! Βλέπω τὰ γράμματα ποὺ σχηματίζουν τὴν ἱερὴ λέξη «σ' ἀγαπῶ», τὴν λέξη αὐτὴ ποὺ κλείνει τὸ ὑπέρτατο ἀγαθό, τὴν μεγαλείτερη χαρά, καὶ νοιώθω γι' αὐτὰ τὰ ἀσήμαντα σημαδάκια μιὰν πεταλεργὴν στοργή.

Ἀγαπημένε μου, ἀγαπημένε μου, ἀγαπημένε μου! Ὅλη τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ προσέφερες τὴν ἐναποθέτω σ' αὐτὴ τὴν λέξη ποὺ δοσίζει τὰ φλογισμένα μου χείλη. Εἶμαι δική σου, ὁλότελα δική σου, σοῦ ἀνήκω μέχρις ὅτου κάτι δυνατώτερο καὶ μεγαλείτερο ἀπὸ τὸν θάνατο μὲ παρασύρῃ στὰ ἀνήλια του βύθη!

Ἡ Γκρέτα σου ποὺ σὲ λατρεύει.

Ὁ Ἑρνάνης στὴ Ντόνα Σόλι

Μονάκριβή μου,

Μπόρεσες νὰ μὲ συγχωρήσῃς κι' ἐξακολουθεῖς νὰ μ' ἀγαπᾶς! Ἔστερα ἀπὸ τὸν πόσο τυχὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο σὲ κατηγόρησα ὅτι ἔσταρσες τοὺς ὅρκους σου, ἐσένα, τὸ πιὸ ἀγνὸ καὶ τὸ πιὸ ἀθῶο πλάσμα τοῦ κόσμου πῶς θὰ μπορέσω ἐγὼ νὰ συγχωρήσω τὸν ἑαυτό μου; Ὦ, θέλω νὰ ξέρω, ἄγγελε μου ποὺ πῆρε μορφὴ γυναίκας, ποὺ ἄραγε νὰ πατᾶ τὸ μικρό σου ποδαράκι γιὰ νὰ φιλήσω τὰ ἴχνη του!

Κι' ὅμως ἔλα, πέστην ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴν θεία λέξη: «σ' ἀγαπῶ»! Πέσ' τὴν ξανά... Γιατὶ συχνὰ μ' ἕνα μόνο τέτοιο λόγο ἡ γυναίκα γιάτρεψε πολλὲς πληγές! Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸν ἐπαναλαμβάνω σὰν τὴν ἱερώτερη προσευχή.

Εἶσαι γιὰ μένα, γλυκειά μου ἀγαπημένη, ἡ πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποία ἀντλῶ τὴν ὕπαρξή μου ὁλόκληρη, ἡ μικρὴ ἐκείνη φλόγα ποὺ κρατᾶ ἀναμμένη τὴν φλογερή μου ψυχή.

Εἶναι ἀλήθεια πῶς σ' ἔκανα νὰ κλάψῃς, ἀγγελέ μου! Καὶ φταίω ἐγὼ γι αὐτό! Μὰ κανεὶς δὲν θὰ μὲ τιμωρήσῃ, ἀφοῦ ἐσὺ μὲ συγχώρεσες! Ποιὸς ὅμως θὰ σοῦ πῇ πόσο πονῶ ὅταν ἕνα δάκρυ ἔρχεται νὰ θαμπώσῃ τὸ βλέμμα σου, ποὺ ἡ λάμψη του εἶναι γιὰ μένα ἡ μοναδική μου χαρά;

Καὶ τί εὐτυχία νοιώθω ὅταν ἀκούω τὴν φωνή σου, τὴν κουστάλλινη, τὴν ἀγχορόπηγη ἐκείνη φωνὴ ποὺ γροικώντας, τὴν ξεγνᾶ κανεὶς τὸν κόσμο ὁλόκληρο! Εἶναι ἕνα τραγοῦδι ποὺ δὲν ἔγει πιὰ τίποτε τὸ γήϊνο. Ἡ σκέψις μου, συνεπαρμένη ἀπὸ τοὺς μουσικοὺς αὐτοὺς ἤχους, φεύγει καὶ γίνεται στὸ ἄπειρο σὰν τὸν ταξιδιώτη ποὺ γλυστρᾶ ἕνα μαγευτικὸ βράδυ τοῦ καλοκαιροῦ, πάνω στὰ νερὰ μιᾶς ἤρεμη λίμνης.

Γλυκειά μου Ντόνα Σόλι μονάκριβή μου ἀγάπη πές μου, τὴν νύχτα ὅταν κοιμᾶσαι, ἥσυχη ἀγνὴ κι' ἀθῶα, καὶ ὅταν ἕνα γαρούμενο ὄνειρο φέρνει τὸ χαμόγελο στὰ χαριτωμένα σου, κατακόκκινα χειλάκια σου, βρέθηκε ποτὲ κανένας ἄγγελος νὰ σοῦ ὁμολογήσῃ πόσο ἡ ὄπαυσίς σου εἶναι πολύτιμη; Καὶ πόσο ὁ δυστυχισμένος ἐκείνος ἄνθρωπος ποὺ σ' ἀγαπᾶ μέσα στὴν ἀφάνειά του πονεῖ καὶ ὑποφέρει; Φοβᾶμαι, ἀγαπημένη μου, φοβᾶμαι! Ὅταν ἡ ζήλεια καταλάβῃ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνδρός ποὺ ἀγαπᾶ ἀληθινά, ὅταν ἡ ψυχή του γεμίσῃ ἀπὸ ἀγρίες φουρτοῦνες κι' ὁρμηταικὰ πάθη, τότε ὦ, τότε, ὁ ἄνδρας γίνεται κάθε ἴγνος ἀνθρωσμοῦ. Τὸν κυριεύει μιὰ μόνη ἀγησυχία, μιὰ μόνη ἀγωνία. Γίνεται ἕνα κουρέλι, ἕνα γεωρόσπαστο ποὺ δὲν μπορεῖ ν' ἀπολογηθῇ ἀπὸ τῆς κακές ἔγνοιες.

Ἕνα τέτοιο κουρέλι εἶμαι κι' ἐγώ, μὲ μαρτυρέττα ποὺ μονάχα ἕνα πρᾶγμα μπορῶ νὰ σκεφθῶ: ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ὅτι σὲ λατρεύω, κι' ὅτι μπορῶ νὰ σὲ γάσω ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Ἄμποτες ἡ μοῖρα νὰ μὲ προσλάξῃ ἀπὸ τέτοιο κακό!

ΕΡΝΑΝΗΣ

Ἡ κυρία ντὲ Τουρζὲλ στὸν Πιὲρ ντὲ Κασινιάκ

Μικρέ μου Πιέρ,

Ἡ ἀγάπη μας μοιάζει μὲ μιὰ ὡραία ἀνοιξιάτικη μέρα. Τὸ μαγευτικὸ πρωί, μὲ τὰ πολύχρωμα λουλούδια, τὴς μεθυστικὲς μυρωδιές, τὰ διάχυτα ἀρώματα, πέρασε σὰν μιὰ στιγμὴ ποὺ κρατᾶ κλεισμένες τὴς ὀργές μας σὲ μιὰ ἀνείπωτη εὐτυχία. Ἔστερα ἦλθε τὸ μεσημέρι, κι' ἡ ἀγάπη μας, λατρευτέ μου, φούντωσε καὶ κόρωσε, πλημμύρισε τὴς καρδιές μας μ' ἕνα γεμάτο φλογερὸ πάθος, σὰν νὰ εἰσέδυε ὁλόκληρος ὁ ἥλιος, ὅμοιος μὲ καυτὴ λάβα, στὶς φλέβες μας.

Μά, ἀλλοίμονο, ἀγαπημένε μου! Ἡ μέρα ὅλο καὶ περνοῦσε, ἡ μιὰ στιγμὴ διαδεχόταν τὴν ἄλλη, κι' ἕνα σύγνεφο θλίψη, κι' ἀπελπισίας ἐρχόταν νὰ κρύψῃ τὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ ἀνοιξιάτικου ἡλίου. Τὰ σύγνεφα αὐτὰ ὅλο καὶ γίνονταν πιὸ πυκνά, γέμιζαν τὸ στερέωμα τῆς εὐτυχίας μας μὲ μιὰ μουντή, σταχτιὰ ἀνταύγεια.

Κι' ὕστερα, στὸ τέλος τῆς σκοτεινιασμένης μέρας, βασίλεψε ὁ ἥλιος ἀνάμεσα στὲς τελευταῖες, τοῦ ἀγτίδες ποὺ ρόδιζαν λιγάκι τὸ ἀπαίσιο ἐκείνο σούρουπο, καὶ μαζί τὸ βασίλεψε κι' ἡ ἀγάπη μας! Σὰν μιὰ ὀπτασία αἰθέρια, γεμάτη πάθος καὶ λογιῶς γάθηκε ὁ ἔρωτας ποὺ στάθηκε γιὰ μένα ἡ μοναδικὴ γαρὰ τῆς ἐρημικῆς μου ζωῆς!

Νύχτωσε, τώρα ἀγαπημένε μου! Ἔνα σύγκρουο διαπερνᾶ τὸ κορμί μου... Μαῦρες σκιὲς μὲ ζῶσαν ὁλοῦθε. Δὲν μπορῶ τίποτε νὰ ξεχωρίσω ἀνάμεσα στὸ σκοτάδι ποὺ μ' τοιγυρίζει... Τίποτε ἔξω ἀπὸ μιὰ ἀμυδρὴ ἀνθρακιὰ ἀκτίνα, ἕνα μικρὸ τιποτένιο σωσάκι. Εἶναι ἡ τελευταία σπίθα τῆς μεγάλης πυοκαϊᾶς, ἡ τελευταία ἀναλαμπὴ τῆς ἀγάπης μας!

ΝΤΕ ΤΟΥΡΖΕΛ

Ὁ Ντιντιὲ στὴν Μαριὸν ντὲ Λόρμ

Φτωχή μου ἀγάπη,

Ἡ καρδιά μου ραγίζεται! Σ' ἔχω ἀγαπήσει τόσο πολὺ ποὺ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σ' ἀποχωρισθῶ μὲ τέτοια σκληρότητα. Τώρα ποὺ βρίσκομαι μπροστὰ στὸν θάνατο, καὶ ποὺ δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ, τὰ ξεχνῶ ὅλα, τὴν περασμένη σου ζωή, τὰ κρίματά σου, τὴς ἁμαρτίες σου, γιὰ νὰ θυμηθῶ μόνο ὅτι σ' ἀγάπησα κι' ὅτι μ' ἀγάπησες! Δὲν μπορῶ νὰ ἐξακολουθῶ νὰ φαίνωμαι σκληρός ὅταν ἡ καρδιά μου ραγίζεται! Θὰ πεθάνω σὲ λίγο, καὶ σ' ἀγαπῶ! Ἡ μόνη χαρὰ ποὺ μοῦ μένει εἶναι νὰ σοῦ τὸ πῶ...

Ἀνάμεσα σ' ὅλες τὴς γυναῖκες, ἡ μόνη ποὺ ἀγάπησα, ἡ μόνη ποὺ ἐλάτρευσα εἶσαι ἐσύ· ἐσὺ ποὺ ὑπῆρξες καλή, γλυκειά, ἀφωσιωμένη. Τὴν ὑστάτη αὐτὴ στιγμὴ, ἀκουσέ με: ἂν μὲ ἀπάτησες, τὸ ἔκανες ἀπὸ περίσσια ἀγάπη! Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ μπροστὰ στὸν ὁποῖο σὲ λίγο θὰ παρουσιασθῶ, Μαριόν μου, ἄγγελε τοῦ οὐρανοῦ ποὺ ὁ κόσμος σὲ ταπείνωσε, σὲ συγγνώσῃ γιὰ ὅσα ἔκαμες! Καὶ τώρα, πρέπει νὰ σοῦ ζητήσω κι' ἐγὼ συγγνώμη. Γιατὶ ἐγὼ ὑπῆρξα ὁ κυριώτερος φταίχτης. Ὁ Θεὸς σὲ τιμωρεῖ καὶ σὲ πικραίνει διὰ μέσου μου. Θὰ κλάψῃ γιὰ τὸν θάνατό μου. Αὐτὸ ποὺ μὲ κάνει νὰ σπαράζωμαι εἶναι ὅτι θὰ πονέσῃς ἐξ αἰτίας μου. Συγγώρησέ με γι αὐτά, γλυκειά μου Μαριόν. Βάλε τὰ χέρια σου στὸ μέτωπό μου καὶ πές μιὰ λέξη, μιὰ μονάχα λεξούλα. Κι' ἂν ἡ καρδιά σου εἶναι τρικυμισμένη κάνε μονάχα ἕνα νεῦμα... Θὰ τὸ καταλάβω καὶ θὰ φύγω ἥσυχος! Πεθαίνω, γλυκειά μου, καὶ πρέπει νὰ μὲ παρηγορήσῃς!

Μονάχα μιὰ χάρη θὰ σοῦ ζητήσω: ἂν ποτὲ ἔλθῃ κοντά σου ἕνας ἄλλος ἀντρας, πιὸ εὐτυχισμένος ἀπὸ μένα, μὴν ἀποφασίσῃς τίποτε προτοῦ σκεφθῆς τὸν δυστυχισμένο σου Ντιντιὲ, ποὺ θὰ εἶναι ξαπλωμένος στὸν κρύο του τάφο!

Τώρα, φίλησὲ με.

Πεθαμένο θὰ μ' ἀγαπᾶς περισσότερο. Θὰ κατέχω στὴν μνήμη σου μιὰ θέση ἱερή. Κι' ὕστερα, ποιὸς ξέρει, μπορεῖ νὰ εἶναι καλύτερα ἔτσι. Ἂν ζοῦσα κοντά σου, μὲ τὸ σαράκι στὴν καρδιά μου, ἐγὼ ποὺ δὲν ἀγάπησα παρὰ μόνο ἑσένα, θὰ σ' ἔκανα νὰ κλάψῃς, νὰ ὑποφέρῃς. Θὰ εἶχα ὅλο στὸ μυαλὸ γίλιες διάφορες σκέψεις ποὺ δὲν θὰ σοῦ τὴς ἔλεγα γιὰ νὰ μὴ σὲ πικράνω. Θὰ πονοῦσα ὅμως, θὰ σὲ παραφόλαγα, θὰ σὲ παρακολουθοῦσα, θὰ σὲ ζήλευα!

Ἐνῶ τώρα, ἐγκαταλείπω τὸν μάταιο αὐτὸν κόσμο ἤρεμος. Ξέρω ὅτι τίποτε δὲν θὰ μολύνῃ πιὰ τὴν ἀγνὴ εἰκόνα τοῦ ἔρωτός μας. Ἡ ἀγάπη μας, γιὰ τὴν ὁποία ἔζησα καὶ γιὰ χάρη τῆς ὁποίας πεθαίνω, θὰ ἔχῃ πληρώσῃ τὴν καρδιά σου! Θὰ ζήσῃς στὸ μέλλον γιὰ νὰ τὴν διαφυλάξῃς ἀνέπαφη. Πιστὴ ἐφεσία μᾶς ἀναμνήσεως, θ' ἀνάβῃς ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μιὰ κανδήλα μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τοῦ ἔρωτός μας, καὶ γιὰ μόνο ἀνημόσυνο θὰ γίνῃ ἕνα δάκρυ!

Κι' ἡ ψυχή μου θὰ ἀναπαύεται γαλήνια, ξέροντας ὅτι ὑπάγεσι μιὰ ἄλλη ψυχὴ στὴ γῆ ποὺ θὰ περιμένῃ μὲ ἀνυπομονησία, ἀλλὸ καὶ μ' ἐγκαρτερόησι, τὴν ἱερὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὴν συναντήσῃ.

Γλυκειά μου Μαριόν, θὰ σὲ περιμένῃ

Ο ΝΤΙΝΤΙΕ ΣΟΥ

Τὰ δράματα τῆς ζωῆς

τοῦ Κλώντ Ὀρβὰλ

Τὸ ἀριστούργημα

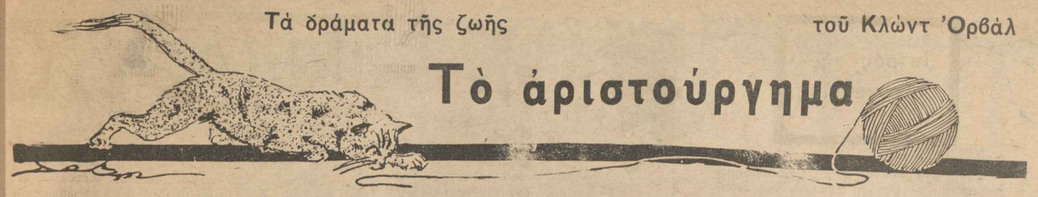

Ἡ κατασκευὴ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς εκόντευε νὰ τελειώσῃ. Ἀπὸ δῶ καὶ δύο ἑβδομάδες ἡ ἐργασία ἐνετάνη καὶ ἡ ὁμάδες τῶν ἐργατῶν δουλεύανε ἀκούραστα μέρα καὶ νύχτα. Λίγες ἀκόμη σκληρὲς προσπάθειες καὶ θὰ φτάνανε ἤδη στὴν ἄκρη τῆς χαραγμένης γραμμῆς, ὅπου ἡ ἀστραφτερὴ ἀτσαλένια κορδέλλα θὰ σταματοῦσε τὸν δρόμο τῆς δρόμο. Ὁ μηχανικὸς Ζὰκ Γκραμὲ, συμβουλεύτηκε τὸ ρολοϊ του· ἡ φωτεινὲς βελόνες του δείχνανε δυὸ ὧρες μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

—Ὅλα θὰ τελειώσουνε τὴν ὡρισμένη ἡμέρα! ἐψιθύρισεν ὁ νέος μ' ἱκανοποιημένο ὕφος. Ὁ Ρομτὲρ θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος!

Καὶ μὲ μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ του, προσπάθησε νὰ διώξῃ τὸ μαῦρο πέπλο ποὺ ἡ κούραση ἄπλωνε μπρὸς στῇ κοκκινισμένα ἀπὸ τὴν αὐτνία μάτια του· μὲ τὰ πόδια βαρειὰ σὰν τὸ μολύβι, ἀκούμπησε πάνω σ' ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο καὶ μουρμούσισε:

—Πρέπει νὰ κρατηθῶ ἄλλες τρεῖς ὧρες ἀκόμη! Ὁ κακομοίρης ὁ Ρομτὲρ εἶναι πεθαμένος καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν κούραση καὶ πρέπει νὰ κοιμᾶται τώρα βαθειά... Ἀ! τοῦ ἀξίζει μὲ τὸ παραπάνω αὐτὸ τὸ μικρὸ ξεκούρασμα!

Λίγα μέτρα πιὸ ἀλάργα ἀπὸ τὸν μηχανικό, ἡ νυχτερινὴ ὁμάδα τῶν ἐργατῶν ἐργαζόταν μὲ ζῆλο. Κάτω ἀπὸ τὴ ἐκθαμβωτικὴ λάμψη τῶν δυνατῶν προβολέων οἱ ἐργάτες δουλεύανε μὲ ρυθμικὲς κινήσεις τοὺς λοστούς, στερεώνανε τὰ κουβιμέτρα κατὰ μῆκος τῆς διπλῆς γραμμῆς ποὺ θάλεγε κανεὶς πὼς ἄπλωνε τοὺς ἀστραφτεροὺς πλοκάμους της μέσα στὴν βαθειὰ νύχτα.

Παρὰ τὴν δύναμη τῆς θελήσεως ποὺ τὴν ἐνέτεινε ὥς τὸ ἔσχατο σημεῖο, ὁ Ζὰκ Γκραμὲ ἄρχισε νὰ λυγίζῃ. Μιὰ ναρκη τὸν συνεπῆρε, ὅταν κάποιος ξαφνικὸς θόρυβος τὸν ἀτέσπασε ἀπὸ τὸ θύβος του. Ἡ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς γραμμῆς ὁμὰς συνεπλάκη καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἡ ρῆξις ἐξαπλώθηκε καὶ μεταξὺ τῶν ὑπολοίπων ἐργατῶν. Μὲ τὰ γεῦρα τεντωμένα ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ κούραση, οἱ ἐργάτες εἶχαν ρχθῆ ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον κραδαίνοντας τὰ βαρειὰ ἐργαλεῖα τους. Ὁ μηχανικὸς ὥρμησε σ' αὐτοὺς ποὺ βρισκόταν πιὸ σιμὰ, ὅμως τὰ χτυπήματα καὶ ἡ διαταγές του μένανε χωρὶς ἀποτέλεσματα. Ἀπελπισμένος τότε, ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν κατασκήνωση, ποὺ ἀπεῖχε ἕνα σωστὸ χιλιόμετρο.

Μιὰ μεγάλη σκηνὴ ἤταν σκηνὴ γιὰ τὸν ἀρχιμηχανικό. Ὁ Ζὰκ ἀνασήκωσε τὸ παχὺ παγὶ καὶ ἀπόμεινε καρφωμένος στὸν τόπο του. Ὁ Ρομτὲρ Βουρνὲ δὲν κοιμόταν καὶ δὲν ἤταν μόνος!... Μιὰ γυναίκα βρισκόταν κοντά του... πάρα πολὺ κοντά του !...

Ἕνας φοβερὸς πόνος ἀλλοίωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ, τὸ τραγικὰ χλομὸ πρόσωπο τοῦ Ζὰκ. Τὴν ἐλαφρὰ κραυγὴ ποὺ ἔμπτξε ἡ νέα γυναίκα, εἶχεν ἐπακολουθήσει μιὰ καταθλιπτικὴ σιγή. Τὰ τρία αὐτὰ πρόσωπα μεταβλήθηκαν στὸ διάστημα τῶν ὀλίγων αὐτῶν θανασίμων λεπτῶν, σὲ τρία πέτρινα ἀγάλματα.

—Ρομτὲρ! ἐπρόφερε ἐπὶ τέλους ὁ Ζὰκ μὲ μιὰ φωνὴ παράξενα ἤρεμη, μιὰ σοβαρὰ συμπλοκὴ δημιουργήθηκε μεταξὺ τῶν ἐργατῶν... Νομίζω πὼς μόνο ἡ ἐπιβολή σου μπορεῖ νὰ φέρῃ κάποιο ἀποτέλεσμα... Κάνε γλήγορα!... Ἡ ἐργασία μπορεῖ νὰ βρεθῇ σοβαρὰ ἐκτεθειμένη !

Ὁ Ρομτὲρ Βουρνὲ ἐδίστασε· μιὰ ὀδυνηρὴ ἀνησυχία ἀπλώθηκε πάνω στὸ πελιδνὸ πρόσωπό του· αὐτὸ ὅμως δὲν βάσταξε παρὰ ἕνα δευτερόλεπτο· κι' ἀμέσως ὥρμησε ἔξω, χωρὶς νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὴν νέα γυναίκα ποὺ εἶχε σιγῆ πάνω στὸ κρεββάτι ἐκστατείας. Ὁ Ζὰκ τὸν ἀκολούθησε.

Ὅτα, ὅλα εἶχαν τακτοποιηθῆ καὶ ἡ ἐργασία ἐπαγελήφθηκε, ὁ Ρομτὲρ κατευθύνθηκε μὲ ὕφος ἀποφασιστικὸ πρὸς τὸν φίλο καὶ συνεργάτη του.

—Ζὰκ.. ἐψιθύρισεν, ἐφέρθηκα σὰν ἕνας παλιάνθρωπος! Δὲν γυρεύω νὰ δικαιολογηθῶ... Θεώρησε, ἂν θέλεις τὴν προδοσία μου ὡς συνέπεια τῆς φθορᾶς μοναξιᾶς μου ἐδῶ πέρα... Μόνον ἐγὼ φταίω ἂν ἡ γυναίκα σου ἐξέχασε τὰ καθήκοντά της... Μόνον ἐγὼ εἶμαι ἔνοχος!... Μπορεῖς νὰ ἀπαιτήσῃς ἀπὸ μένα οἱαγδήποτε ἐπανόρθωση... Ὅποια καὶ ἂν εἶναι αὐτὴ, τὴν δέχομα ἐκ τῶν προτέρων... Διάταξε!

Κάτω ἀπὸ τὴν λάμψη ἑνὸς προβολέως, τὸ πρόσωπο τοῦ Ζὰκ παρουσιάστηκε ἀλλόκοτα ἀνέκφραστο καὶ μὲ μιὰ φωνὴ τελείως ἀδιάφορη ἀποκρίθηκε:

—Ἂς μὴ δραματοποιοῦμε τὰ πράγματα!... Μᾶς ὑπολείπονται δύο μῆνες ἀκόμη ποὺ θὰ πρέπει νὰ κρατήσωμε μυστικὴ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση : κράτησέ την !

—Πῶς;...

—Δὲν μοῦπες ὅτι μπορῶ ν' ἀποκτήσω ἀπὸ σένα ὅ,τι θέλω... Δὲν ἀπαιτῶ λοιπὸν παρὰ ἕνα μόνον.. Νὰ κρατήσῃς τὴν Λουσιέν!... Θὰ χωρίσουμε, καὶ σὺ κάνε τὴν ὅ,τι θέλεις! Ἂν θὰ τὴν παντρευτῆς εἴτε ὄχι, μοῦ εἶναι ἀδιάφορο!

—Μὰ ἐνόμιζα πὼς ἐσὺ τὴ, ἐλάτρευες τὴν γυναίκα σου ! τραύλισε ὁ Ρομτὲρ καταπληκτος.

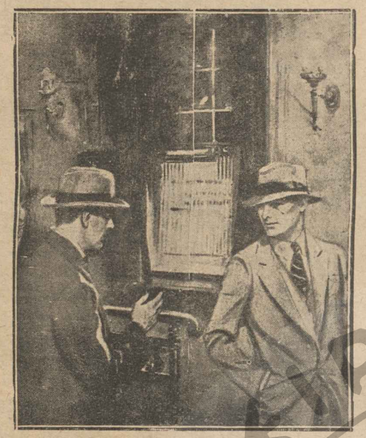

Μόνο ἐγὼ φταίω ἂν ἡ γυναίκα σου ξέχασε τὰ καθήκοντά της...

—Γελάστηκες, αὐτὸ ἦταν ὅλο ! ἀπάντησε ἀμέρμνα ὁ Ζὰκ ἀγασηκώνοντας τοὺς ὤμους. Καὶ τώρα φτάνουν ὅσα εἴπαμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα... Θαρρῶ πὼς εἶναι καιρὸς ν' ἀλλάξωμε βάρδια, γιατὶ οἱ ἄντρες φαίνονται κατάκοποι !

Ὁ Ζὰκ Γκραμὲ διετήρησε καὶ τὴς ἑπόμενες ἡμέρες τὸ ἀπαθὲς ὕφος του, καὶ μὲ ἀπόλυτη ἤρεμία παρηκολούθησε τὴν ἀναχώρηση τῆς Λουσὲν ἡ ὁποία μὴ μπορώντας νὰ περιμένῃ πλέον τὸ τέλος τῶν ἐργασιῶν, κατέφυγε στὴν οἰκογένεια τοῦ Ρομτὲρ Βουρνέ.

. . . . . .

... Δεκαπέντε χρόνια περάσανε, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὁποίων ὁ Ζὰκ καὶ ὁ Ρομτὲρ δὲν εἶχαν χωρισθῆ διόλου σχεδόν. Εἶχαν ἀποτελειώσει ἕνα σωρὸ ἔργα μαζὶ χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ μεταξύ τους ἡ παραμικρότερη προστριβή. Ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια ἡ Λουσὲν τῆς ὁποίας ἡ ὑγεία ἄρχισε νὰ ὑποσκάπτεται ἀπὸ μιὰ μυστικὴ λύπη, πέθανε, καὶ ὁ θάνατός της δὲν εἶχε προκαλέσει στὸν Ζὰκ καμμιὰ διάθεση ἀντιδράσεως

Στὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἔτους ὁ Ρομτὲρ ἀνέλαβε ἕνα ἔργο γιγάντιο. Τὴν χάραξη μιᾶς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς στὴν Βόρειο Ἀμερικὴ, ἡ ὁποία τὸν ἔφερε στὴν ἀνάγκη ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν κατασκευὴ τῆς μεγάλης γεφύρας, γιὰ νὰ ἑνώσῃ ἕναν πλατὺ παγωμένο ποταμό. Βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Ζὰκ, ἐπέρασε τρία χρόνια μαρτυρικῆς ζωῆς: ἤτα., ὑποχρεωμένος νὰ πηγαίνῃ μερόνυχτα μὲ τὸν πιὸ ἀμείλικτο ἐχθρό του: τὸ κρῦο! Ἕνα κρῦο θανάσιμο, τρομακτικὸ ποὺ ἐπάγωνε ἀκόμα καὶ ἀνθρώπους. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ ἀρχιτέκτων ἐνίκησε! Ἡ μεταλλικὴ γέφυρα, ἕνα ἀριστούργημα τῆς ἀνθρώπινης ἰδιοφυΐας, διέσχισε τὴν πελωρία παγωμένη ἔκταση τοῦ ποταμοῦ...

Μὰ ὁ Ρομτὲρ δὲν ἤταγε πλέον παρὰ μιὰ κλονιζομένη σκιά. Ὅταν ὅλα εἶχαν τελειώσει, σύρθηκε ἴσαμε τὴν καλύβα του καὶ ἐβυθίσθηκε σ' ἕναν ὕπνο βαθὺ σὰν τὸ θάνατο.

... Μιὰ αἴσθηση κρύου τὸν τράβηξε ἀπὸ τὴν χαύνωσή του. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ διέκρινε ἤταν τὸ πρόσωπο τοῦ Ζὰκ· ἔπειτα ἀντελήφθηκε πὼς ἤταγε στερεὰ δεμένος πάνω στὸ σιδερένιο κρεββάτι του· ἔκανε μάταιες προσπάθειες γιὰ νὰ σηκωθῆ.

—Μὴν κουράζεσαι! τοῦ ψιθύρισε ὁ Ζὰκ μ ἠρεμία. Τὰ σχοινιὰ ποὺ σὲ κρατοῦν εἶναι γερά... Ἄλλωστε θὰ δῆς ἀμέσως ποῦ βρίσκεσαι !... Μείνε ἥσυχος, τὰ ὑπελόγισα ὅλα!

—Τί τρέχει λοιπόν;... Τί θέλεις ἀπὸ μένα ;... ἐτραύλισε ὁ Ρομτὲρ ποὺ ἐνόμισε πὼς ἔβλεπε κάποιον ἐφιάλτη:

—Ἄκουσέ με καλά! ἐπρόφερε ὁ Ζὰκ, σκύβοντας τὸ ἐξαγριωμένο πρόσωπό του πρὸς τό, ἀρχιτέκτονα. Θὰ προσπαθήσω νάμαι σύντομος!... Ὅπως τόξες φανταστῆ πρὸ δεκαεφτὰ χρονῶν, ἐλάτρευα κυριολεκτικὰ τὴν Λουσιέν! Μήπως δὲν μποροῦσα νὰ ἐκδικηθῶ ἀφοῦ ἔρῆκα τὴ, γυναίκα μου στὴν ἀγκαλιά σου. Ὄχι ! Αὐτὸ θάτανε πολὺ ἁπλό... Περίμενα λοιπόν. Ἤθελα νὰ ἐρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ σὲ κάνω νὰ ὑποφέρῃς !... Ἡ ὥρα λοιπὸν ἔφθασε! Κύτταξε ἐκεῖ κάτω τὸ ἀριστούργημά σου.... γιατὶ εἶναι ἕνα ἀληθινὸ ἀριστούργημα !... Ἔ, λοιπόν ! τὸ ἐξαίσιο αὐτὸ ἔργο ἐξεστελέσθη ἐν μέρει καὶ ἀπὸ μένα ! Ὁρίστε, ἔχω κοντά μου ἕνα μηχάνημα ποὺ τὸ ξέρεις πολὺ καλά. Σὲ λιγάκι θὰ σπρώξω αὐτὸ τὸ ἐλατήριο καὶ μιὰ σπίθα θὰ πεταχθῆ πρὸς τὴν δυναμιτιδα !...

Μὲ τὰ μάτια διάπλατα, διεσταλμένα, ὁ Ρομτὲρ προσπαθοῦσε νὰ κόψῃ τὰ δεσμά του. Τὰ μαῦλα ἀπὸ τὸ κρῦο χείλη του προφέρανε λόγια ἀσυνάρτητα γεμάτα ἰκεσία... Προσεκαικός, ἀπομιβάνοντας τὴν ἐκδίκησή του, ὁ Ζὰκ παρακολουθοῦσε τὴν ἀλλοιωμένη μορφὴ τοῦ ἀρχιτέκτονος.

—Λοιπόν, ἐκδικήθηκα καλά ! ἐψιθύρισε ὁ Ζὰκ... Ἀγαπητέ μου Ρομτὲρ, σὲ λιγάκι θὰ μαστε πάτσι !

Τὸ χέρι του ἄθησε τὸ ἐλατήριο... Μιὰ ἀτέλειωτη ἀναμονή... Ἔξαφνα μιὰ ἀγρια λάμψη... ἕνας πελώριος κραδασμός, ἔπειτα μιὰ κεραυνοβόλος καταστροφή...

Τὸ σῶμα τοῦ Ρομτὲρ συνεκλονίσθηκε ἀπὸ ἕνα ἀτέλειωτο φρικίασμα... Ἡ πελιδνὴ σὰν τοῦ νεκροῦ μορφὴ του ἀντικατόπτρισε γιὰ μιὰ στιγμὴ μια τρομερὴ ὀδύνη, ἔπειτα ἐπέρασε... Ἡ καρδιά του ἔπαψε νὰ χτυπᾶ τὴν στιγμὴ ποὺ ἀκριβῶς τὸ ἔργο του εἶχε μεταβληθῆ σὲ χιλιόδες κομμάτια...

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

Νόστιμα κι' ἄνοστα

—Σᾶς συνιστῶ, κύριε, αὐτὸ τὸ σπιτάκι. Διατρεῖται βδομήντα χρόνια κι' ἕνας ἄνθρωπος στὴ ζωή.

—Εὐχαριστῶ, δὲ θὲ νὰ τὸ ἀγοράσω. Εἶμαι ἤδη ἑξήντα ἐτῶν !

Ἡ νοσοκόμα στὸν ἄρρωστο ποὺ πρόκειται νὰ ὑποστῇ ἐγχείρησι:

—Κύριε, ξυπνήστε γιὰ νὰ... σᾶ, κοιμήσωμε!

Ἰατρός τῆς οἰκογενείας

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν σημείωσιν : «Διὰ τὸν Ἰατρὸν», οἱανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλήν.

Χριστόφορον Καλογερόπουλον, Καλάμας. Ἡ δίαιτα εἶνε εὔκολος. Προτιμᾶτε τὰ λιπαρὰ φαγητά, ἤτοι μακαρόνια, πατάτες καὶ ἐν γένει τὰ ἀμυλώδη καὶ τὰς πάστες. Ἐπίσης κάθε πρωΐ, πίνετε νηστικὸς ἕνα ποτήρι νεοφ. Λίγο μουρουνέλαιο θὰ σᾶς ὠφελοῦσε ἐξαιρετικά. Ἐφ' ὅσον δὲ θὰ σᾶς ἦτο δυνατόν, κάμετε καὶ μερικὰς ἐνέσεις Τετραστενόλ. Ἀποφεύγετε τὴν ὑπερκόπωσιν καὶ τὰς συγκινήσεις.

Μόνικαν, Πάτρας. Ἡ ὑπερδιέγερσις τοῦ νευρικοῦ σας συστήματος εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς καταστάσεώς σας.

Προσπαθήσατε νὰ ἐπιβληθῆτε στὸν ἑαυτόν σας. Σᾶς συνιστῶ ὡς μοναδικὸν τὸ κατωτέρω φάρμακον:

Bromure de sodium		ββ
» » potassium		10 gr.
Chloral		6 gr.
Eau		1000 gr.

Θὰ πίνετε τρία κοχλιάρια τῆς σούπας ἡμερησίως μετὰ τὸ φαγητόν. Θὰ τὸ συνεχίσετε ἐπὶ 15 ἡμέρας, καὶ ἄλλας 15 θὰ κάμετε διακοπήν, διὰ νὰ τὸ ἐπαναλάβετε πάλιν.

Ἀνυπόμονον. Δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω μετὰ βεβαιότητος, καθότι πρέπει νὰ ἔχω μίαν μικροβιολογικὴν ἐξέτασιν σας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν φροντίσατε νὰ κάμετε.

Πάντως εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι πρέπει ν' ἀρχίσετε ἀμέσως τὴν ἐπιβαλλομένην θεραπείαν.

Τακτικὸν ἀναγνώστην, Παλαιὸν Φάληρον. Πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς πολὺ νοσηρὰν φαντασίαν γιὰ νὰ σκέπτεται πράγματα σὰν αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι οὐδεὶς λόγος ἀνησυχίας ὑπάρχει, καὶ σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐπιβληθῆτε στὸν ἑαυτόν σας γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε τῆς ὀγληρᾶς καταστάσεώς σας. Ὅταν εὑρίσκεσθε στὸ λεωφορεῖο ἢ στὸ τράμ, κοιτᾶτε πάντοτε κάποιο ἔντυπο στὰ γέρια σας, μὲ τὸ ὁποῖο ν' ἀπασχολῆσθε. Τὸ βράδυ, ποτοῦ κοιμηθῆτε κάμετε ἐντριβὰς μὲ νερὸ καὶ οἰνόπνευμα σ' ὅλον σας τὸ σῶμα. Ἐπίσης πίνετε καὶ ἀπὸ τὸ κατωτέρω φάρμακον, τρία κοχλιάρια τῆς σούπας ἡμερησίως μετὰ τὸ φαγητόν:

Bromure de sodium		ββ
» » potassium		10 gr.
Chloral		8 gr.
Eau		1000 gr.

Ἐφ' ὅσον δὲ σᾶς εἶναι εὔκολον κάμνετε μερικὰς ἐνέσεις

Ἕναν Καλαματιανόν. Μὴν δίδετε ὑπερβολικὴν σημασίαν στὸν πόνον αὐτόν. Θὰ παρέλθῃ μόνος του. Ἀκολουθήσατε τακτικὴν ὑπερσιτισμοῦ καὶ μὴν κουράζεσθε πολύ. Ἐπίσης κάμετε καὶ μερικὰς ἐνέσεις Calcium, εἴτε Sandoz εἴτε ἁπλᾶς.

Μάτα Χάρι. Νὰ συνεχίσετε τὴν ἀκολουθουμένην τακτικὴν Κάμνετε ἀκόμη καὶ μικρὰς πορείας. Θὰ σᾶς ὠφελήσουν. Ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ ὑγρὰ καὶ ἔγετε ὑπομονήν. Ἡ κατάστασίς σας θὰ βελτιωθῇ σὺν τῷ χρόνῳ.

Α. Β. Γ. Φοιτητήν, Θ' ἀπαλλαγῆτε συντόμως ἐὰν χρησιμοποιήσετε εἰς ἐπαλείψεις τὸ κατωτέρω φάρμακον:

Veratrine	0,50
Alcool	50 gr.
Vinaigre	15 gr.

Ἰω. Α. Σᾶς συνιστῶ νὰ ἐπισκεφθῆτε ἰατρὸν λαρυγγολόγον, διότι, ἀντιλαμβάνομαι, ὅτι θὰ παραστῇ ἀνάγκη ἐγχειρήσεως.

Ἰατρὸς Γ. ΓΟΥΡΛΑΣ

Κουβεντοῦλες

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὴς μεγαλείτερες γυναικείες ἐπιθεωρήσεις στὸ Παρίσι ἐτέθη τὸ ἐρώτημα: "Ἂν προέπῃ νὰ εἶναι ὡραία ἡ γυναίκα γιὰ ν' ἀγαπηθῇ;" καὶ κατέθεσαν ἀθρόες ἡ ἀπαντήσεις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ἀκούστηκαν γνῶμες γελοιωμένες, ἀλλὰ καὶ μερικὲς τόσο ἀνόητες καὶ μάλιστα ἀπὸ προσωπικότητες ποὺ ἐπερίμενε κανεὶς ν' ἀκούσῃ κάτι πιὸ ἔξυπνο. Ἀλλὰ ἂς μὴ σταθοῦμε σ' αὐτὲς κι' ἂς ἀναφέρωμε τὴν γνώμη μιᾶς γυναίκας ποὺ ἔδωσε ἴσως μία ἀπὸ τὴς καλλίτερες ἀπαντήσεις:

«Ἂν πρέπει νὰ εἶναι ὡραία μία γυναίκα γιὰ ν' ἀγαπηθῇ; λέγει. Βέβαια ἡ ὀμορφιὰ δὲν θὰ τὴν βλάψῃ, ἀλλὰ μὴ φανταστῆτε πὼς μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἀκαταμάχητη, γιατὶ μὴ ξεχνᾶμε ὅτι καὶ ἡ ὀμορφιὰ εἶναι ζήτημα ἀντιλήψεως τοῦ καθενός.

»Κάθε ἄνθρωπος ἀντιλαμβάνεται τὴν ὀμορφιὰ μὲ τὸν δικό του τρόπο καὶ τὰ γοῦστα ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ κεφάλαιο ποικίλλουν πολύ.

»"Ἐπειτα στὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος δὲν ὑπάρχουν συνταγές καὶ μπορεῖ ν' ἀκούστε ὅτι μιὰ γυναίκα ηὐτυχόντησε γιατὶ δὲν τὴν ἀγάπησε ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀγάπησε ἐνῷ εἶναι σκοτωθῆ προηγουμένως γι' αὐτὴν 3—4 ἄνδρες ποὺ δὲν εἶναν ἀνταγαπηθῆ. Ἡ ὀμορφιὰ ὅπως καὶ τὸ γόημα δὲν κάνουν τὴν εὐτυχία, ἀλλὰ παρ' ὅλα ταῦτα πρέπει μία γυναίκα νὰ κάνῃ ὅτι μπορεῖ γιὰ νὰ ἀρέσῃ, γιατὶ ἡ ἀγάπη ἢ ὁ ἐνθουσιασμὸς ποὺ ἐμπνέουσε ἀνταναχλᾶ σ' ἐμᾶς. Θαυμάζουμε τὴν ὀμορφιὰ τῶν ἠθοποιῶν, ἀλλὰ ἡ ὀμορφιὰ αὐτὴ δὲν εἶναι πιὰ ἡ ἀντανάκλασις τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ἄλλων, ὁ ὁποῖος συντελεῖ στὴν διατήρησι αὐτῆς τῆς ὀμορφιᾶς.

»Πρέπει νὰ εἶναι ὡραία μιὰ γυναίκα γιὰ ν' ἀγαπηθῇ... Μὰ τὴν ἀλήθεια ἔχω μεγάλη διάθεσι ν' ἀπαντήσω πὼς πρέπει μᾶλλον ν' ἀγαπηθῇ γιὰ νὰ εἶναι ὡραία...»

Ε.

Μόδα

Λένε ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα πράγματα γιὰ τὴν γυναίκα εἶναι νὰ ξέρῃ νὰ διαλέξῃ τὴν τουαλέττα ποὺ τῆς πάει, γι' αὐτὸ καὶ δὲν βλέπομε τόσο συχνὰ καλοδαλμένες γυναῖκες.

Ἂς δοῦμε λοιπὸν τί πρέπει νὰ διαλέγῃ μία γυναίκα γιὰ κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας:!

Δὲν πρέπει νὰ ξεγνοῦμε ὅτι ἡ κομψὴ κυρία πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἁπλᾶ ντυμένη. Ἐφ' ὅσον ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπει τὸ ἐνδεδειγμένο ἔνδυμα γιὰ τὶς πρωΐνες ὧρες εἶναι τὸ ταγιὲρ· ἂν ὅμως κάνῃ πιὸ κρύο, θὰ προτιμήσωμε ἕν' ἐπανωφοράκι ἀπὸ μελαζὲ ὕφασμα. Ὡς χρωματισμοὺ θὰ διαλέξωμε ἕνα γκρί, ἕνα μπέζ, ἕνα μαρὸν ἢ κάτι τὸ πρασινωπό. Γιὰ τὸ ἀπόγευμα μποροῦμε νὰ διαλέξωμε χρώματα πιὸ κτυπητά, ἀλλὰ τὸ μάλλινο θὰ εἶναι πάντα ἐνδεδειγμένο.

Τὸ φορεματάκι θὰ εἶναι ἁπλὸ, ἀλλὰ συγχρόνως θὰ παρουσιάζῃ μιὰ ἰδιαίτερη χάρι καὶ τὸ ἐπανωφόρι μας θὰ γαρνίρεται μ' ἕνα γούνινο γιακά.

Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ θὰ μᾶς τύχουν πολλὲς σκλήσεις διὰ γεύματα. Ἂν τὸ γεύμα εἶναι ἐπίσημο πρέπει ἀπολύτως ἡ τουαλέττα νὰ εἶναι ντεκολτέ· ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐλαττώσωμε κάπως αὐτὴ τὴν μεγάλη ἐπισημότητα, ἂς ἔγωμε μιὰ μπεστούλα κομψωμένη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα μὲ τὴν τουαλέττα, π.χ. στὸ πολὺ σούπλ, καὶ ρίγνοντάς την στὸ κορμί μας θὰ σκεπάζουμε λίγο τὸ μεγάλο ντεκολτέ. Τὴν μπεστούλα αὐτὴ μποροῦμε νὰ τὴν φορέσωμε καὶ μὲ μιὰ ἄλλη τουαλέττα καὶ νὰ τῆς δώσωμε διαφορετικὴ ἐμφάνισι.

Κι' ἂς ἔλθωμε τώρα στὴν καθαρῶς ἐπιδεξιὴν τουαλέττα. Τὸ ὕφασμα ποὺ θὰ χρησιμοποιήσωμε θὰ εἶναι σατὲν ἢ ἀραβὸ κρέπ. Ἂν ἔγετε τὴν εὐτυχία ν' ἀνήκετε στὴν τάξι

Διάφορα εἴδη μανικιῶν γιὰ κάθε σιλουέττα.

νεότητα, διαλέξετε ἀπαλοὺς χρωματισμούς, μπλὲ σιὲλ καὶ ὕφασμα κρὲπ μάτ. Ἀποφεύγετε τὸ σατὲν ποὺ εἶναι γιὰ λίγες χρονιές.

Ἂν ἔγετε ὑπερβῆ τὰ 30 μὴ ξεχνᾶτε νὰ στολίσετε τὴν τουαλέττα μ' ἕνα ἀμπιζοῦ ἀπὸ στράς ποὺ τοποθετεῖται ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὸν ὦμο. Ὅσο πιὸ ματισμούς, ἂν σᾶς ἀρέσουν οἱ κτυπητοὶ διαλέξετε ἕνα κόκκινο—γερανιοῦ, ἕνα πρασινο—σμαράγδι ἢ ἕνα μπλὲ—παγωνιοῦ· ποιοτιμᾶτε τὰ πιὸ σοβαρὰ διαλέξετε γκρὶ ἢ καὶ ἄσπρο ποὺ βάφεται εὔκολα σὲ γους μήνες.

Καὶ τώρα γιὰ νὰ τελειώσωμε ἀ... καὶ μερικὰ γιὰ τὰ μανίκια. Ἐφ' ὅσον σκὰ ἡ τουαλέττα μας ἔγει μανίκια...

Ἡ ἐφετεινὴ μόδα μᾶς παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία. Ἔγει μανίκια στενὰ, φαρδιὰ κοντὰ, μακρυὰ, ἄλλοτε μὲ μακρὰ πουκάμισα καὶ ἄλλοτε μὲ μεγάλα, ἄλλοτε ραγκλὰν καὶ ἄλλοτε ἐφαρμοστὰ στὸν ὦμο, ὥστε δὲν ἔγωμε πιὰ νὰ διαλέξωμε ὅτι μᾶς ἀρέσει καὶ ὅτι ταιριάζει στὴν σιλουέττα μας.

Ὑποκάμισα πλεκτά

Οἱ Ἄγγλοι ποὺ εἶναι πρακτικοὶ ἄνθρωποι φοροῦν μάλλινα τὸν χειμῶνα κι' ἔτσι δὲν κρυώνουν. Ἐμεῖς ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι δὲν θέλομε νὰ συντηθίζωμε μὲ μάλλινα καθόμαστε καὶ τουρτουρίζομε. Ἐφορέσαμε κάλτσες μάλλινες, μὰ αὐτὸ τὸ ἐκάμαμε μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἔγωμε σπορτὶβ ἐμφάνισιν καὶ ὄχι νὰ προφυλαχθοῦμε ἀπὸ τὸ κρύο. Σιγὰ—σιγὰ ὅμως θὰ συνηθίσωμε καὶ τὰ ἄλλα καὶ θὰ βοηθήσῃ πολὺ σ' αὐτὸ ἡ μόδα τοῦ πλεξίματος ποὺ ἔγει κατακτήσῃ πιὰ μανία. Τὴς περσάλες εἶδα σ' ἕνα σαλόνι μιὰ πολὺ κομψὴ καὶ νεαρὰ κυρία νὰ πλέκῃ τί νομίζετε: Ἕνα ὑποκάμισο μάλλινο! Σὲ ἀραιὸ πλέξιμο, σὲ γρῶμα ἀπαλὸ σωμόν, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἦταν γάρμα ὀφθαλμῶν. Γι' αὐτὸ ἐσκέφθηκα ἀμέσως νὰ δώσω ἕνα σχέδιο στὶς ἀναγνώστριές μου καὶ νὰ τὴς συνιβουλεύσω ν' ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμα τῆς κομψῆς κυρίας.

Ἀπὸ τὸ παραπλεύρως σχέδιο κάθε ἀναγνώστριά μου θὰ μπορέσῃ νὰ ὀδηγηθῇ καὶ νὰ φτιάσῃ ἕνα πλεκτὸ μάλλινο ὑποκάμισο, ποὺ θὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ δυσάρεστα βαρειὰ γειμωνιάτικα φορέματα.

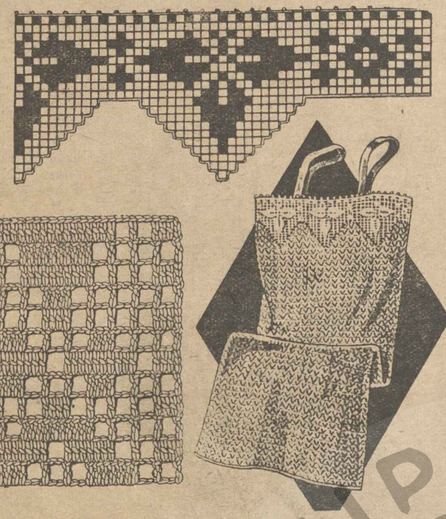

Πῶς θὰ πλέξωμε τὸ μάλλινο ὑποκάμισο.

Ἡ ὀμορφιά σας

Εἴπαμε ὅτι τὸ σχῆμα στὸ νύχι παίζει μεγάλο ρόλο· μποροῦμε ὅμως νὰ διορθώσωμε κατά τι τὸ σχῆμα του, κόβοντας αὐτὸς καταλλήλως. Τὸ ὡραιότερο σχῆμα εἶναι τὸ ὀβάλ ποὺ εἶναι βαθειὰ κομμένο στὴς ἄκρες τῆς ἐπάνω εἶναι στρογγυλὸ καὶ ἐλαφρῶς μυτερὸ γωνὶς νὰ εἶναι μυτερό. Τὸ τρίψιμο μὲ λεμόνι ὠφελεῖ πολὺ τὰ νύχια καὶ συντελεῖ πολὺ στὴν ὀμορφιά τους, εἶναι δὲ εὔκολο πρᾶγμα γιατὶ πάντα ὑπάρχουν στὴν κουζίνα μας στριμένα λεμόνια.

Ὅσο ὅμως εἶναι ἄγημα τὰ πολὺ κόκκινα νύχια, ἄλλο τόσο εἶναι ἄγημα τὰ πολὺ κόκκινα γέρια καὶ πρέπει νὰ τ' ἀποφεύγωμε. Ἕνα προφυλακτικὸ εἶναι νὰ ἔγωμε πάντα ζεστὰ τὰ πόδια μας. Νὰ φοροῦμε γάντια εἰ δυνατὸν ἀκόμη καὶ μεσικὲς ὧρες στὸ σπίτι καὶ νὰ τρίβωμε τὰ γέρια μας αὐτὸ τὸ μίγμα: Ἀντιπυρίνη 20 γρ. νερὸ διϋλισμένο 200 γρ., Γλυκερίνη 50 γρ.

Ἄλλο ἐπίσης ποὺ ἀγημίζει τὰ γέρια εἶναι ἡ γιονίστρες· ἀλλὰ ἡ ποληπτικὴ γόησι σπίστρου τῆς καμφορᾶς θὰ σᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ δυσάρεστο. Κάποτε ὅμως ἡ πάθησις εἶναι πιὸ ὀγανική, καὶ τότε θέλει ἄλλη θεραπεία ἀπὸ τὸν γιατρό σας ποὺ ξέρει καλὰ τὸν ὀγανισμό σας καὶ τὴν κράση σας.

Ἡ καλή συμπεριφορά

Πρέπει ν' ἀποφεύγετε τὴς ὑπερβολικὲς ἐκφράσεις ἰδίως ἐνώπιον τρίτων, διότι ἂν μπορεῖτε νὰ ἐξωτερικεύσετε τὶ κάτι ποὺ αἰσθάνεσθε γιὰ κάποιο πρόσωπο στὸ ἴδιο τὸ πρόσωπο, δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε μπροστὰ σὲ ἄλλους. Γιατὶ ὁ ἄλλος δὲν θὰ σᾶς ἀκούσῃ μὲ τὴν ἴδια ἐπιείκεια καὶ βοηθοῦντος καὶ τοῦ φθόνου θὰ ἐπαναλάβῃ κάπως διαφορετικὰ τὰ πραγματα εἰς βάρος σας ἢ εἰς βάρος τοῦ ἄλλου προσώπου! Ἔπειτα ἂν ἀρχίσετε τὶς ὑπερβολὲς μπροστὰ σὲ ἄλλους, θὰ βάλετε τὸ πρόσωπο στὸ ὁποῖο, ἀποτείνεσθε σὲ δύσκολη θέσι, γιατὶ δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ σᾶς ἀρίνῃ νὰ ἐκφράζεσθε μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ ἄτομόν του.

Κουζίνα

Μπιφτέκια μαρόι νέ.—Εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁπῖον μαγειεύουν τὰ μπιφτέκια τους οἱ γαντζοὶ καὶ εἶναι πολὺ καλὸ, τρόπος ἂν τὸ κρέας σᾶς δὲν μπορῇ νὰ σιτέψῃ ὅσο πρέπει γιὰ νὰ εἶναι τουφερό. Ἀρχίζουμε τὴν ἑτοιμασία 3—4 ὧρες πρὶν τοῦ ψησίματος ὡς ἑξῆς: Κόβουμε ὅσα μπιφτέκια μᾶς γρειάζονται τὰ κτυποῦμε λίγο, τὰ βάζουμε σὲ μιὰ πιατέλα γεμάτη λάδι, ὀλίγο μπίπερο, ὀρίγανη καὶ ψιλοκομμένο μαϊντανὸ καὶ σέλινο, σκεπάζοντας μ' ἕνα λαδόγαντο, τοποθετοῦμε ἀπὸ πάνω ἕνα βάρος καὶ ἀφίνομε 5' καὶ 4 ὧρες. Ἀφοῦ περάσουν αὐτὲς ἡ ὧρες στεγνώνομε τὰ μπιφτέκια ἕνα—ἕν, ἐπάνω σὲ καθαρὸ σουπόγαντο καὶ ψήνομε στὴ σγάρα ὅπως συνήθως. Γίνονται τουφερὰ καὶ νόστιμα. Συνδίρομε μὲ γαρνιτούραν τῆς ἀρεσκείας μας.

ἡ ἀλληλογραφία μας

Κ. Κ. Ἐνταῦθα.— Προτιμῶ νὰ χησιμοποιῆτε ἕτοιμο κόκκινο κουπονιὰ τοῦ Κοτὺ σὲ ἀνοικτὸ γρῶμα ἀλλὰ πιοηγουμένως νὰ βάζετε μιὰ κρέμα στὸ πρόσωπό σας: Πόντς ἢ Ρωδαλίνη· ὅποιαν πιοτιμᾶτε. Εἶναι καὶ ἡ δύο καλές. Τὸ Μεσέλ γιὰ τὰ χείλη καλὸ εἶναι ἀλλὰ νὰ βάζετε καὶ σ' αὐτὰ πολὺ βούτυρο τοῦ κακάο.

Ἡ βιολέττα θὰ σᾶς πηγαίνῃ ἀσφαλῶς, φθάνει νὰ εἶναι ἀρίστης ποιότητος γιατὶ αὐτὸ τὸ ἄρωμα δὲν ἐπιδέχεται μετριότητας. Ὅσο γιὰ τὸν χαρακτῆρα σας, τί νὰ σᾶς πῶ: ἀπὸ τὰ λίγα ποὺ καταλαβαίνω ὅσον ἀφορᾶ τὴν γραφολογίαν φαίνεσθε ὄχι ποοικισμένη μὲ μεγάλη θέλησι· ἐπηρεάζεσθε εὔκολα καὶ αὐτὸ θὰ σᾶς ἐμποδίση πολὺ νὰ ἐπιτύγετε σὲ πολλὰ πράγματα ποὺ θὰ μπορούσατε νὰ ἐπιτύγετε. Πρέπει ἐπίσης νὰ προσπαθήσετε νὰ διορθώσετε μία ἐπιπολαιότητα ποὺ σᾶς γαρακτηρίζει ὅταν πόκειται γιὰ ζητήματα κάπως σοβαρά, διότι αὐτὸ κάνει τοὺς ἄλλους νὰ σᾶς κρίνουν ἄσημα, ἐνῷ κατὰ βάθος καὶ καλὸς ἄνθωπος εἶσθε καὶ εὐθύς.

Δέλιαν. Ἐντα ὕθα.— Πρώτη φορὰ μοῦ τυγαίνει ν' ἀκούσω τέτοιο πράγμα καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ σᾶς παρακαλῶ ὀνομάστε μου τί ντεπιλατουὰρ ἐγρησιμοποιήσατε, διότι ἐγὼ δὲν γνωρίζω κανένα τόσο ἀποτελεσματικό. Εἶμαι βεβαία ὅμως ὅτι θὰ ξαναφυτρώσουν, ἢ τρίγες. Νὰ ἀρωματίζετε τὸ λουτρό σα· μὲ λεβάντα Ἀγγλική· θὰ τὴν βρῆτε στοῦ Μαγγιώρου καὶ Ρουσσοπούλου Ἑρμοῦ 27. Νὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ Λαὶ Ἰνοξά. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω τίποτε.

Πονεμένην. Θεσσαλονίκη.— Ν' ἀγοράσετε μαγιὰ τῆς μπύρας καὶ νὰ πίνετε κάθε πρωΐ ἕνα κουταλάκι λυωμένο σὲ 1 ποτηράκι γλιαρὸ νερό. Θὰ τὸ πίνετε νηστικιά.

Μαρίκαν. Ἐντα ὕθα.— Τί πειρασμόσεια νὰ σᾶς συμβουλεύσω ἀπ' ὅσα σᾶς ἐδίδαξε τὸ σχολεῖο μάθημα ποὺ σᾶς ἔδωσαν; Ὁ νέος ἀπλούσταρα βαρέθηκε, σᾶς τὸ εἶπε καθαρά, καὶ νομίζω περιττὸ νὰ σᾶ πῶ ὅτι δὲν πρέπει πιὰ οὔτε νὰ τὸν σκέπτεσθε. Μοῦ λέτε ὅτι θὰ σᾶς κοστίση αὐτό; Σᾶς ἀπαντῶ ὅτι εἶσθε 18 γρόνων καὶ εἶναι ἀστεῖο καὶ νὰ τὸ σκέπτεσθε αὐτὸ ποὺ σᾶς συνιβῆ. Βάλετε λογόν τῶν ἑαυτό σας στὴν ἀγγὴ καὶ θὰ ἰδῆτε πόσο γρήγορα θὰ ξεγάσετε αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς σας.

Μαίον Ἀσ. Μυτιλήνη.—Ἡ «Gadum» καλὴ εἶναι, ὄχι ὅμως μὲ αὐτὴν τὴν γόησι. Μόνον ἂν ἔγετε κίποτε σπυράκια, ἄλλως περιττεύει. Τὸ βούτυρο ἀπὸ κακάο εἶναι προτιμότερο.

Σαγηνευτικὴ Ψυγή. Ἀθῆνα.— Μποροῦμε νὰ ποῦμε κατ' ἀγαπητό μου καὶ «κύριε τίποτε, ποτὲ φόβος» μόνον. Τοὺς φίλους ἀποφεύγουμε μὲ τὸ ἀ... γουμ. Στὴς ἑοστὲς ἡ κόρη τοῦ ἀπατιοῦ ἢ καὶ ἡ ἴδια ἡ κυρία ἐφοβοῦσε σοκολάτες καὶ λικέρ. Τὸ καπέλλο θὰ εἶναι ἀτίστης μαύρο, ἢ μπλοῦζα λευκὴ ἢ κρὲμ ἢ κιτρινωπὴ ἢ καὶ ρόζ—σαλμὸν μὲ δυοιε κάλτσες. Τὰ γάντια μαῦρα, γκλασέ. Βαρὴ μαλλιῶν ἢ Ὀρεάλ.

Ἀγοτολούλου Ὁ. Ἀμαλία. Ὁ κ.—Κοιτάνετε εὐκαιρία ἀκοιβῶ· γιατὶ φυλάγεσθε πολύ. Πρέπει ν' ἀλλάξετε τακτικήν. Νὰ κάνεστε ψυγολουσίες κάθε μέρα καὶ ἂν δυσκολεύεσθε γιὰ ὅλο τὸ σῶμα τουλάγιστον εἰς τὸ στῆθος καὶ τὸν λαιμό. Νὰ τὶς κλείνετε ποτὲ τὸν λαιμό σας ποτὲ μόνο ὅταν βγαίνετε ἀπὸ μέσο· ποὺ ἤταν ἀναμμένη σωστὰ ποὶν βγῆτε νὰ ἀλείσετε τὰ σουβάνια σας μὲ ὀλίβελίνη μαντολὲ καὶ νὰ συλάγεσθε μόνον ἀπὸ τὰ ρεύματα. ποτὲ ἀπὸ τὸν καθαρὸ ἀέρα. Προσέξατε ὅμως νὰ ἀρίσετε ἀβλήβδον, γιατὶ τώρα εἶσθε κακοπαθημένη. Θάταν ποστιμότερο ν' ἀρίσετε τὴς ψυγολουσίες τὸ γυμνάσιον.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

(Στὴν ἐξοχικὴ βίλλα τοῦ Λέοντος Μπουρνταριοῦ, ὁ Μπουρνταριοῦ, βιομήχανος σαράντα ἐτῶν, κάθεται σὲ μιὰ ψάθινη πολυθρόνα. Πλάϊ του, ἕνας φοιτητὸς δέκατης ὀκτωβοφώνου. Ἐκεῖνος ἀπολαμβάνει τὴν μουσική. Μπαίνει ὁ Γκροντουά, γέρος, κουφὸς καὶ μύωψ).

Γ κ ρ ο ν τ ο υ ά (στὸν Μπουρνταριοῦ ποὺ δὲν τὸν βλέπει).— Κύριε, μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ ἐνῶ ἀναπαύεσθε. Τὸ ζήτημα γιὰ τὸ ὁποῖο ἦλθε εἶναι ἀρκετὰ σοβαρὸ ὥστε νὰ δικαιολογῆ τὴν ἐνέργειά μου... Κύριε, εἶμαι ὁπλοπώλης τὸ ἐπάγγελμα, καὶ θεωρῶ καθῆκόν μου νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι ἡ ἀξιότιμος κυρία σας ἀγόρασε σήμερα ἀπὸ τὸ κατάστημά μου ἕνα πιστόλι (ὁ Μπουρνταριοῦ ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴν μουσικὴ δὲν τὸν ἀντελήφθηκε ἀκόμα). Ἐπειδὴ ξέρω καλὰ ὅτι ἡ γυναῖκες δὲν ἀγοράζουν ποτὲ στὰ καλὰ καθούμενα πιστόλια, ἐθεώρησα ὑποχρέωσή μου νὰ πάρω ἀμέσως τὸ ταῖνο καὶ νὰ ἔλθω νὰ σᾶς πῶ: κ. Λέων Μπουρνταριοῦ προσέχετε: ἡ σύζυγός σας ἀγόρασε σήμερα ἕνα πιστόλι.

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ (ποὺ ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια, πετιέται ὄρθιος)—Τί; Πῶς; Ἡ γυναίκα μου... Πιστόλι; Καὶ ποῦ τὸ ξέρετε ὅτι ἦταν ἡ γυναίκα μου;

Γ κ ρ ο ν τ ο υ ά (μὲ ὕφος ἐπίσημο).— Ἐπαγγελματικὴ εὐσυνειδησία. Ἔβαλα καὶ τὴν ἀκολούθησαν. Ἡ γυναίκα ποὺ ἀγόρασε τὸ πιστόλι μπῆκε στὸ σπίτι σας. Καὶ τώρα ποὺ ἔγω ἤσυχη τὴν συνείδησή μου, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω (φεύγει).

(Ὁ Μπουρνταριοῦ μένει ἐκμηδενισμένος. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπαίνει ὁ Βιλαμπονέλ. 45 ἐτῶν, κομψὸς καὶ γοητευτικός. Εἶναι παιδικοὶ φίλοι.)

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ.—Γειά σου, Λέων! Ἔρχομαι νὰ περάσω τὴν ἡμέρα μὲ σᾶς. Πῶς εἶναι ἡ Φρανσουάζ; Δὲν μοῦ λές ποιὸς ἦταν ὁ γέρος ποὺ συνήντησα στὴν πόρτα; Ἔχει ὄψοπτη φυσιογνωμία... Μὰ τί ἔγεις; Τί μοῦτσα εἶναι αὐτά;

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ (κατάγλωμος). —Κάθισέ μου Ἐδουάρδε!..

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ.—Μὰ τί συμβαίνει; Πές μου.. Μήπως ἡ Φρανσουάζ...

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ.— Ἀγ, καὶ ποῦ νάξερες! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ συνήντησες στὴν πόρτα εἶναι ὁπλοπώλης...

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ (Ἀμέσως).—Τί;

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ.—Καὶ ἦλθε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι ἡ γυναίκα μου ἀγόρασε ἕνα πιστόλι ἀπὸ τὸ κατάστημά του!

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ (σαστισμένος).— Ἀστειεύεσαι!

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ (συντετριμμένος).— Καθόλου. Ὅλα εἶναι φανερά. Εἶμαι χαμένος! Ἡ Φρανσουάζ θὰ ἔμαθε τίποτε γιὰ τὴν φιλεναδοῦλα μου τὴν Πιτσουνέ... Ἐδουάρδε, εἶσαι ὁ μόνος μου φίλος.. Νὰ τῆς μιλήσῃς... νὰ τὴν πείσῃς... Ἐδουάρδε, σὲ βλέπω τόσο τραγικὸ ποὺ τώρα καταλαβαίνω τί φίλος εἶσαι γιὰ μένα... Σὲ εὐχαριστῶ, φίλε μου, γιὰ τὴν λύπη ποὺ δείχνεις... Ἐσὺ μόνο μποροῦς νὰ μὲ γλυτώσῃς...

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ (ποὺ δὲν ποσέγει καθόλου).— Αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα ποὺ ἔλαβα γθὲς μὲ ἀνησυχεῖ τορμερά!

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ.— Ποιὸ τηλεγράφημα;

(Ὁ Βιλαμπονὲλ βγάζει μηχανικὰ καὶ γωνὸς νὰ καταλαβαίνῃ τί κάνει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα τσαλακωμένο γιατὶ καὶ τοῦ τὸ δίνει, συντετριμμένος).

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ (διαβάζει). —Θὰ εἶμαι μόνη ἀπόψε. Ἔλα. Γλυκὰ φιλιά. Φρανσουάζ. (Μιὰ μικρὴ σιωπή... Ὁ Μπουρνταριοῦ λέει ἐπὶ τέλους, γωνὶς ὅμως φωνὲς καὶ θυμούς:) Παλιάνθωπε... Βωμπάτον...

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ (χαμένος).— Σὲ παρακαλῶ, δὲν εἶναι ὥρα τώρα γιὰ φωνές.. Σκέψου τὴ θέση μου...

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ.—Ποιὰ θέση, σου; Νὰ σὲ σκεφθῶ ἐσένα ποὺ μὲ ἀπάτησες;

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ (πένθιμα).— Ποτὲ μου δὲν μετανόησα τόσο πικρὰ γι' αὐτὸ παρὰ τώρα!

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ (ποὺ κατεβαίνει ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα).—Μά... δὲν μοῦ λές, μήπως ἔσταιξες σὲ τίποτε;

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ.— Εἶναι τὸ δέκατοτρίτο τηλεγράφημα ποὺ μοῦ στέλνει.... Τὴν εἶχα δαεθῆ πιά.

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ (ἀλλαγμένος).— "Α, ὥστε ἐσὺ δὲν τὴν ἀγαπᾶς πιά; (γαυρίνμενος:) ὥστε τὸ πιστόλι εἶναι γιὰ σένα (ἐνθουσιασμένος). Καλέ μου φίλε! (Τὸν ξαναπιάνει φόβος:) Μὰ εἶσαι δέβαιος Πῶς τὸ πάθες καὶ δὲν πάτησες τὴς φωνές; (Πρὸς τὸν Βιλαμπονὲλ:) Καὶ κάτι δυσάρεστο γιὰ σᾶς. Δὲν ἤξερα ὅτι θἀγόρασσε καὶ ἑτοίμασα σπανάκια ποὺ ἐσεῖς δὲν τὰ τρῶτε.

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ (γλυκά).—Καθόλου, καθόλου. Ἐγὼ τρελλαίνομαι γιὰ τὰ σπανάκια!

Φ ρ α ν σ ο υ ά ζ.— Τότε πηγαίνω νὰ σᾶς φέρω τὸ ὀρεκτικό σας...

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ.—"Οχι, γυναῖκά μου, μὴν κάνῃς τὸν κόπο... Θὰ πάω ἐγώ...

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ (τρομοκρατημένος).—Θὰ ἔλθω καὶ ἐγώ... νὰ σὲ δοηθήσω..

(Οἱ δυὸ ἄνδρες βγαίνουν, καὶ ὀστερα ξαναφέρονται μὲ ὅλα τὰ σχετικά.)

Φ ρ α ν σ ο υ ά ζ.— Ἠθατε;

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ καὶ Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ (μαζί).— Ναί.

(Κάθονται. Οἱ δυὸ ἄντρες δὲν ὀγάζουν μιλιά).

Φ ρ α ν σ ο υ ά ζ.— Ἐγὼ ὀγῆκα σήμερα τὸ πρωί... Πῆγα στὸ Παρίσι γιὰ κάτι ψώνια. (Στὴ λέξη «ψώνια» οἱ δυὸ ἄντρες ἀλλάζουν ἕνα ἀνήσυχο ὀλέμμα...)

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ (μαζεύοντας ὅλο του τὸ θάρρος).—Καὶ τί ἀγόρασες;

Φ ρ α ν σ ο υ ά ζ.—Τί σ' ἐνδιαφέρει ἐσένα;

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ (τρομοκρατημένος).—Μὰ δὲν πρέπει νὰ θυμώνῃς μικούλα μου!

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ (ὁμοίως).— Μὴν εἰσαι τόσο νευρική, ἀγαπητή μου φίλτ.

Φ ρ α ν σ ο υ ά ζ.— Ἐγὼ νευρική; Πῶς σᾶς πέρασε τέτοια ἰδέα; "Ισα—ἴσα ποὺ ἐσεῖς μοῦ φαίνεσθε ἀνήσυχοι καὶ νευρικοί!

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ καὶ Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ (μαζί).—Μπᾶ! Ἐμεῖς. Καθόλου!

(Ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς μαγείσσας: «Κυρία, κάτηχε τὸ γλύκισμα!»)

Φ ρ α ν σ ο υ ά ζ.—Ὠ, συμφοσά μου! Πάω νὰ δῶ.

(Φεύγει. Ἐκείνη τὴ στιγμή, στὸν τοῖχο ποὺ γωείζει τὴν βίλλα τοῦ Μπουρνταριοῦ ἀπὸ τὴν πλαϊνή, φαίνεται ὁ κ. Μπλίκ, ὁ γείτονάς τους).

Μ π λ ί κ.— Καλημέρα σας, κ. Μπουρνταριοῦ. Τὰ μάθατε τὰ νέα; Χθὲς τὴν νύκτα ἀπῆκαν κλέφτες στοῦ κ. Ντιμπονά, καὶ σήκωσαν ὅλο τὸ σπίτι! Γι' αὐτὸ ἔστειλε κ' ἐγὼ τὴν γυναίκα μου σήμερα τὸ πρωί στὸ Παρίσι ν' ἀγοράσῃ πιστόλι. Ἂν κάνουν οἱ κλέφτες ναοδοῦν καὶ σὲ μᾶς θὰ τοὺς δεγθῶ ὅπως τοὺς ἀξίζει... Καὶ ἔχετέ το ὑπ' ὄψει σας: σὲ λίγο θἀογίζω νὰ γωνιάζωνα στὴν σκοποδολή. Μὴν τρομάζετε.

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ (ζωηρά).— Ὠ, σᾶς εὐχαριστοῦμε κύριε, σᾶς εὐχαριστοῦμε πάρα πολύ...

(Οἱ δυὸ φίλοι κυττάζονται κατάματα, καὶ γαρά. Κι' ὕστερα:)

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ.—Ἔλα, ἄς τὰ ξεγάσωμε ὅλα. Κι' ἔγω μιὰ πεῖνα... (φωνάζει) Φρανσουάζ!

Φ ρ α ν σ ο υ ά ζ (μπαίνει τοέγοντας).— Μὲ φώναξες;

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ (νευριασμένος). —Μὰ τί κατάστασις εἶναι αὐτὴ νὰ μὴν εἶναι τὸ φαΐ ἕτοιμο στὴν ὥρα του; Μήπως νομίζεις ὅτι θὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις ἐσύ; Ἂν ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις, θὰ ποτιμήσω νὰ πάω νὰ φάω στὸ ἐστιατόριο...

(Ἀκούονται τοροδολισμοὶ στὸν γειτονικὸ κῆπο. Ἡ Φρανσουάζ, τομοκρατημένη, τοέγει καὶ κούβεται. Οἱ δυὸ ἄντρες γελοῦν).

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ (γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ λές;

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ.—Ναί... δυστυχῶς ναί... Ἐβγα γάσει μιὰ φωτογοαφία τῆς καινούργιας μου κατακτήσεως. Θὰ τὴν δεῖτε ἡ γυναίκα σου... Εἶμαι γαμένος...

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ (ὄχι τελείως ἤσυχος κ' αὐτός).—Εἶμεθα χαμένοι...

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ.— Ἄκου, Λέων, δὲν πρέπει νὰ χωρισθοῦμε..

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ.—Ναί, νὰ εἴμεθα ὅλο μαζί.

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ.—Νὰ ὁρκισθοῦμε ὅτι δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ ὁ ἕνας τὸ ἄλλο...

(Σηκώνουν τὸ γέοι νὰ ὁρκισθοῦν. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ μπαίνει ἡ Φρανσουάζ, μιὰ ἡσυχη, καλόβουλη γυναικούλα.)

Φ ρ α ν σ ο υ ά ζ.—Μὰ τί πάθατε ἐσεῖς οἱ δυό;

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ (γαμένος).— Νά... νά... νὰ σοῦ ἐξηγήσω..

Β ι λ α ρ μ π ο ν έ λ (ὁμοίως). — Στοί... στοι... στοίγκμα δάλαμε..

Φ ρ α ν σ ο υ ά ζ (ποὺ δὲν ποσέγει). —Λέων, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ θυμώσῃς ὅπως πάντα: τὸ φαΐ θ' ἀογήσῃ λιγάκι νὰ ἑτοιμασθῆ. Λοποῦμαι πολύ, ἀλλὰ ἀογοπόησα.

Μ π ο υ ρ ν τ α ρ ι ο ῦ (γλυκά). — Μὰ δὲν πειράζει, καλή μου Φρανσουάζ.

Φ ρ α ν σ ο υ ά ζ (μ' ἔκπληξη). —

— *Εἴμεθα χαμένοι !...*

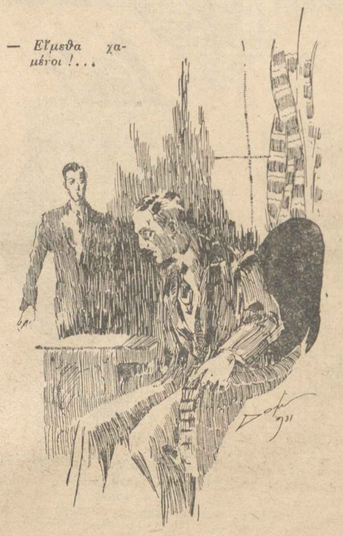

Ὁ διάλογος τῆς Ἑβδομάδος

Δράμα τιμῆς

τοῦ Ζὰν Μπλανσόν

ΖΑΝ ΜΠΛΑΝΣΟΝ

Ἡ "Ὑπεραγία,, ἀντίπαλος τῆς "Ἁγίας Σοφίας,,

Ὁ ἀκοίμητος ἀνταγωνισμὸς τῶν δύο... ἐκκλησιῶν!— Ἡ περίφημη στάσις τοῦ Νίκα.

Χωρὶς νὰ θέλω νὰ ὑπεισέλθω στὰ... «οἰκόπεδα» τοῦ ἀγαπητοῦ συναδέλφου ποὺ συγγράφει μὲ τόση πρωτοτυπία τὸν μυθιστορηματικὸ βίο τῆς βυζαντινῆς Μεσσαλίνας, τῆς Θεοφανοῦς, ἐπωφελοῦμαι τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ σᾶς παραθέσω ἐδῶ ὀρισμένα ἱστορικὰ στοιχεῖα, σχετικὰ μὲ τὴν δρᾶσι καὶ τὰ ὀργια τῆς ἠρωΐδος τοῦ κ. Ω.

Ἐὰν μία ἁπλῆ ἀρκουδιάρισσα ἀνῆλθεν στὸ αὐτοκρατορικὸ Κ ά θ ι σ μ α, αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου τυχαῖον. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ τὸ ἠθέλησε καὶ τὸ ἐπεδίωξεν συντόνως μιὰ ὡρισμένη μερὶς τοῦ Βυζαντινοῦ Κλήρου. Ἐπ' αὐτοῦ ἀκριβῶς, θὰ ἤθελα νὰ σημειώσω μερικὰς ἱστορικὰς λεπτομερείας.

* * *

Ὁ λαὸς καὶ οἱ εὐγενεῖς, εἶχαν ἐκλέξει ὡς πεδίον δράσεως τὸν Ἱππόδρομον. Ἐκεῖ συνηγτῶντο καὶ συνηγονίζοντο οἱ Βένετοι—ἐκπρόσωποι τῶν Εὐγενῶν—καὶ οἱ Πράσινοι—ἐκπρόσωποι τῶν λαϊκῶν στρωμάτων.

Ἀλλὰ ὅπως εἰς τὴν κοσμικὴ ζωή, ἔτσι καὶ μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς θοησκευτικῆς ζωῆς, ὑφοῦντο ἀντιμέτωποι δύο ἀντίπαλοι φατρίαι, καὶ κάθε μία συνεσπειροῦτο γύρω ἀπὸ τὴν Ἱστορική της Ἐκκλησία.

Ἀφ' ἑνὸς πατρίκιοι, παλατανοί, Ἀγαθοί καὶ Κράτιστοι καὶ Βένετοι, ἦταν συσπειρωμένοι γύρω ἀπὸ τὴν Ἁ γ ί α Σ ο φ ί α ποὺ τὸ ἀοχοντικὸ Ἱεοατεῖο τη- ἔπαιζε τὸν πιὸ ἐνεργὸ οόλο στὴν ἐσωτεοική καὶ ἐξωτεοικὴ πολιτική, ἀφ' ἑτέου ἡ Ὑ π ε ο α γ ί α στεκότανε ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δυσαοεστημένης ἀατοίας, καὶ ἀσκοῦσε ἀπὸ 'κεῖ τὴν ἀκατάβλητη ἀντιπολίτευσή της, μὰ καὶ ἄπλονε τὴν ἐποοοή της πολὺ θαθειὰ μέσα σὰ λαϊκὰ σ-ώματα. Ὁ ἀοχοντικὸς καὶ γαλαζίαιμος κλῆοος τῆς Ἁγίας Σοφίας. ἀπαοτιζόταν ἀπὸ παιδιὰ εὐγενῶν καὶ ἀοίστων. Δευτεοότοκοι καὶ ὑστεοότοκοι γόνοι μεγάλων οἰκογενειῶν ἦταν ἀγαγκασμένοι νὰ ἀσπασθοῦν τὸ μοναστικὸ σχῆμα, ἢ τὴν Ἱεοωσύνη γιὰ νὰ μὴ μοιοάζεται ἡ πατοογονική κληοονομία ποὺ ἤμελε σιὸν κοατοτοκο, ὑπεύθυνο γιὰ τὴν συνέηοση ὅλων τῶν μελῶν τῆς ἀοιστοκοατικῆς οἰκογενείας. γιὰ νὰ μὴν ξεπέσῃ τὸ ἀοχοντικὸ τοῦ Οἴκου, καὶ γιὰ νὰ διατηοῆσαι πάντα δυναοὶ ἡ «Καλὴ» τάξη. Προκαθήμενοι καὶ Προβαδίζοντες, καὶ Προϊστάμενοι καὶ Καθηγούμενοι, ἐοχότανε κατὰ κανόνα ἀπὸ τὴς γοαμμὲς τῶν ταπέζδων καὶ τῶν καλογέοων τῆ- Ἁγίας Σοφίας, κοατοῦντας ἔτσι τὰ χαλινάοια καὶ τὰ σκῆπτοα τῆς ἐξουσίας τοῦ Κλήοου, ποὺ μαζὶ μὲ τοὺς σοαατιωτικοὺς, -ὶν- Πολεμάοχους καὶ τοὺ- Ὑπεομάχους στήοιζαν τὴν Τάξη τῶν Ἀοχόντων καὶ τῶν Ἀγαθῶν. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεοιὰ πάλι, σὲ διαοκῆ ἀντιπολίτευση, ἡ Κλῆοος καὶ οἱ καλόγεροι οἱ σοαατολογιυμένοι ἀπ' τὰ μεσαῖα καὶ τὰ χαμηλότεοα λαϊκὰ στοώματα ποὺ ἡ μαγηκιώτεοη μεοίδα τους βοισκότανε στὴν διακονία τῆς Ὑ π ε ο α γ ί α ς, κάτω ἀπὸ μιὰν Ἱεοαρχία ποὺ τὴς βαθιῦσε. τῆς τὴς ἀνέθηκαν πάλι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν μποοοῦσαν πῶς ἀλλοιῶς νὰ προκαθήσουν ἢ νὰ προβαδίσουν ἢ νὰ ποοῖσανται καὶ νὰ καθηγοῦνται, παοὰ μόνον ἐὼ ὅσον θὰ τοὺ- ἐστελναν σιὴν κεοαλὴ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἡ ἐγθοικὲς ποὸς τὴν ἀοισοκοατικὴ Ἁγία Σοφία δυνάμεις.

Παπάδες ξεπεσμένοι, καλόγεροι ἐξαθλιωμένοι, δίχως καμμιὰν ἄλλη κλίση στὸν μοναστικὸ ἢ ἱεοατικὸ βίο, παοὰ μόνον μὲ τὴν φοογτίδα νὰ ἐξασφαλίσουν ἕνα κομμάτι ψωμί, ἢ ἕνα καλὸ σιτηοέσιον, ἢ καὶ μπόλικα σημίτια ἐφτάζυμα, δίχοι ὅμως νὰ τσακίζονται σιὶ... δοηλειὰ ὅπως οἱ ἄλλοι δυναστευόμενοι, ὁ κόσμος αὐτὸς τοῦ ξεθωριασμένου ράσου ζοῦσαν τὸ παότεοο σὰν ἀλῆτες, διαοκῶς πεινασμένοι, ποτὲς χοοτάτοι καὶ πάντα ἕτοιμοι νὰ ἀναλάβουν τὴς πιὸ τιχοδιοκτικὲ ἐπαχειοήσεις καὶ φασαοίες. Ὅταν δὲν ὑπῆοχαν κ' αὐτὲς τότες ὁ μόνος τοόπος νὰ οοοσθέσουν κάτι στὴ- ἀπολαβές τους ἦταν τὸ ἐμποοιο τῶν Ἀγίων Λειψάνων, ποὺ ἡ παοαγωγή τους εἶχε φθάσει σὲ τέτοιο καταπληκτικὸ σημεῖο, ὥστε οἱ πιστοὶ τῆς ὕδιας συνοικίας νὰ μὴν μποοοῦν νὰ ξέοουν πολλὲς φοοὲς πόσε- κάοε- καὶ πόσες μασσέλες καὶ πόσα ἄκοα τοῦ σώματος ἦταν δυνα-ὸ νὰ ἔχῃ ἕνας καὶ ὁ αὐτὸς Ἅγιος, ὅσο θαυματουογὸ κ' ἂν τὸν προϋπέθετε καγείς. Ἀκόμη, χάοις σ' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους, εἶχε καταντήσῃ νὰ μὴν περνᾷ μέρα δίχοος νὰ γίνεται καὶ νέο θ α ῦ μ α στὴν κάθε τόοπο ὅστε νὰ ἀναοιθμῆτες συνοικιακὲς ἐκκλησίες. Τέλος, τὰ ξόρκια, τὰ γητέματα, τὰ γιοτοσόφια καὶ τὸ ἐμποιο τῶν εἰκῶν ἀποτελοῦσαν κ' αὐτὰ ἕνα βιοποοιστικὸ ἐπάγγελμα γιὰ κείνους ποὺ ἀνελάβαναγ μακοινὰ τάματα κοὶ προσκυνήματα στοὺ- Ἅγιους τόπους, ἀπ' ὅπου δὲν γυοοῦσαν ποτὲ μὲ ἄδεια χέοια. Σ' αὐτὰ ὅλα, ὁ ἀοιστοκοατικὸς κλῆοος δὲν μποοοῦσε νὰ ἀντιτάξῃ μέτοα ἄλλα παοὰ «ἀαόνγες» γιὰ τιχὸν οοοσωπικὰ ἁμαοτήματα. Οὔτε τὰ θαύματα μποοοῦσε νὰ διαψεύσῃ γιατὶ ὑπῆοχε φόβος νὰ κλονισθῇ ἔτσι ἐπικίνδυνα ἡ λαϊκὴ πίστη, οὔτε τὰ λείψανα μποοοῦσε νὰ πεσοιοίσῃ, γιατὶ κανεὶς δὲν θὰ ἦταν δυναοὸ νὰ οοοδικάσῃ ὅ,τοῦ θὰ βοῆναν ἡ συνέπειες τοῦ πεοιοοισμοῦ αὐτοῦ. Ὕστεοα ἀπὸ μιὰ νέα ἀνυδοσία, ὁ λαϊκὸς κλῆοος μποοοῦσε νὰ δοῷ ἐλεύθεοα καὶ ἀγεκόλητα ἀνάμεσα στὶς λαϊκὲς μάζες, μιὰ καὶ βοισκότανε σὲ ἀδιάκοιτη ἐπαφὴ μαζί τους. Κ' ἡ ἐποοοὴ ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ἦταν τεοάστια. Ἐπὶ κεφαλῆ- δοῦ αὐτοῦ τοῦ λαϊκοῦ κλήοου βοισκότανε ἡ Ὑ π ε ο α γ ί α, ἡ μεγάλη ἀντίπαλος τῆς Ἁγίας Σοφίας μὲ τοὺς μελετημένους ἡγουμένους της καὶ τόσο διαβασμένους προϊοτωμένους. Αὐτοὶ προπάντων ἔδιναν τὴς κατευθυντήοιες γοαμμὲς στὴν Ἱεοαρχία ποὺ δέσποζε πάνω στὶς ἀναοίθμητες μάζες τοῦ λαϊκοῦ κλήοου καὶ τῶν μοναχῶν.

Μὲ τὴν ἴδια ὅμως αὐτὴν εὐκαιοία, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ λησμονηθῇ ὁ ἱστοοικὸς οόλος ποὺ ἔπαιξαν αἱ δύο ἀντίπαλοι ἐκκλησίαι κατὰ τὴν περίφημη ἐκείνη στάση τοῦ Νίκα, ποὺ ἔλαβε χώραν τὸν Ἰανουάριο τοῦ 532 ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ.

Τὴν στάσι αὐτὴν προσπαθοῦσε νὰ τὴν οογανώσῃ ἀπὸ καιοοῦ ἡ Ὑπεραγία, δίδοντάς τη- φυσικὴ κατεύθυνσι ἐντελῶς διαφοετικὴ ἀπὸ ἐκείνην ποὺ πῆοε. Ἡ Ὑπεραγία, ποὺ ὑπεδαύλιζε τὸ λαϊκὸ μίσος, ἔδινε χάοις σοὺς ἱεοοκηοικὲς τῆς εὐουτάτη δημοσιότητα στὰ ἄτοπα ποὺ ἔκαμαν οἱ Ἀγαθοὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν προέβλεπε ἡ Ὑπεραγία τὴς συνέπειες τῆς δοάσεώς τη- ὅταν τὰ ὄργανά τη- κατὰ τὴν Ἱστοοικὴ Ἱπποδοομία τῆς 5η- Ἰανουαοίου 532, ἔδωσαν τὸ σύνθημα τῆς ἐξεγέοσεως μὲ τὴς κοαυγές:

—Νίκα !...

Ἡ κοαυγὴ αὐτὴ ἦταν συνηθισμένη στὸν Ἱππόδοομο, γιατὶ τὴν φώναζαν ἡ ἀντίπαλες φατοίες στοὺς ἀγωνιζομένου- ἀντιποοσώπους τοον.

Ἐκείνην ὅμως τὴν ἡμέοα, μαζὶ μὲ τὴ- κοαυγὲς αὐτὲς, τὰ ὄργανα τῆς Ὑπεοαγίας ἄοχισαν νὰ διατυπώνουν καὶ διάφοοα παοάπονα. Τὰ παοάπονα αὐτὰ ἐστοέφοοντο ἐναντίον τῶν στυλοβατῶν τῆς Ἁγίας Σοφίας ὅπως ἐναντίον τοῦ κ o ι α ί σ τ o ο o ς.Τοιβωνιανοῦ. τοῦ Ἐπάοχου τῆς Ἁγίας Σοφίας, Ἰωάννου τοῦ Καπαδόκου ἰδίως δὲ κατὰ τοῦ π ο ω τ ο σ π α θ α ο ί ο υ καὶ κ o υ β ι κ o υ λ α ο ί o υ Καλαποδίου. Ὁ Αὐτοκοάτωο ἔστειλε τότε τοὺς μαυδάτοοας νὰ καθησυχάσουν τὰ πλήθη ὑποσχόμενο- μὲ δόκιμο νὰ ἐξετάσῃ τὰ παοάπονα. Τότε ἀκοιβῶ- ἀκούσ-ηκε ἡ πεοιφημη κοαυγὴ, σὰν ποωτοσάνης ἠβοεὶς κατὰ τοῦ Δεσπότου:

—Ἐποοκεῖς γάδαοε !

Οἱ ἡγούμενοι τῆς Ὑπεοαγίας, ἀντελήφθησαν τὴν ἐπικίνδυνη τοοπὴ ποὺ ἔπαιοναν τὰ ποάγματα. Καὶ ποοσπαθοῦσαν πραγματικὰ νὰ συντελέσουν μὲ κάθε τόοπο ὅστε νὰ κοπάσῃ ἡ λαϊκὴ ὀοχαμία. Ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ τὸ ὅσα ἔλαβαν χώοαν, οἱ ποοστάμενοι καὶ ὁ προκαθήμενος τῆς Ἁγίας Σοφίας, δὲν εἶχαν πλέον ἀμφιβολίας γιὰ τὴν τύχη ποὺ τοὺς πεοίμενε. Καὶ γι' αὐτὸ, ἔκοιναν πὼς ἔτσι ὅπως ἤλθαν τὰ ποάγματα, δὲν τοὺς συνέφεοε νὰ κοπάσῃ ἡ ὀχλοβοή. Ἐπεοέθησαν καὶ ἐπλήγωσαν τὸν καθηγούμενο τῆς Ὑπεοαγίας. Ὁπότοε πλέον ἡ σύγοαξις ἐγενικεύθη, Κα: ἐνῶ ἔντοομος ὁ Ἰουστινιανὸς ἐπεύδε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ σωθῇ, ὁ Ἔπαοχος Ἐδεσσίων, καταόοωσε νὰ συλλάβῃ μεγοικὸς ἀριθμὸ τῶν τόσο τῆς Ὑπεοαγίας, ὅσο καὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας, καὶ τοὺ- κατεδίκασε ἐπὶ τόπου εἰς θάνατον. Αὐτὸ ἔκαμε τοὺς σιγμὴν τοὺς Βένετοὺς καὶ τοὺς Πράσινοὺ- νὰ συμμαχήσουν καὶ νὰ ζητήσουν τὴν ἄμεσο ἀπελευθέοωση τῶν καταδικασθέντων. Ἔπειτα ὁ λαὸς ἐεγύθηκε ἀπὸ τὸν Ἱππόδοομο, καὶ πῆγε στὶς φυλακές. Ἀ-' αὐτὸ ὠφελήθηκαν οἱ προϊστάμενοι τῆς Ὑπεοαγίας, γιὰ νὰ σοοέψουν τὴν λαϊκὴ ὀοχὴ κατὰ τῆς Ἁγ. Σοφίας. Ἡ ἐκδίωσις ὅμως τῶν Βένετων ἀπῆοξε ἀοικαλία. Αὐτοὶ φάνηκαν πόοὸς σιγμὴν ὅτι δέχονται νὰ ἀνακοινωθῇ αὐτοκοάτοο ὁ Ὑπάτιο-, ἀνεψιὸς τοῦ Ἀναστασίου τοῦ Ἀ'. Καὶ ἐκάλεσαν τὸν λαὸ στὸν Ἱππόδοομο γιὰ νὰ παοασεῖ στὸ χοῖσμα. Τότε ὅμως ὥοισαν ὁ Βελισάοιος καὶ ὁ Μοῦνδος μὲ τοοὲς χιλιάδες στοατιῶτες, καὶ κατέσφαξαν τὰ ἀσύγκοατα πλήθη.

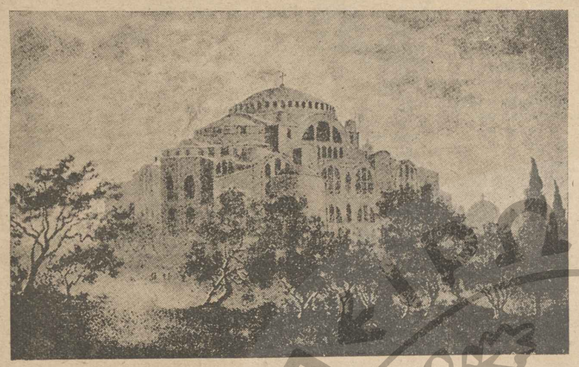

Ἡ Ἁγία Σοφία ὅπως ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀνθεμίου.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ μας

Τὸ ἐρώτημα τοῦ Ἔδισσων

Δὲν θᾶταν ὑπερβολὴ ἂν ἐγράφετο πώς τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία ποὺ ἐσημείωσαν ἴσαμε σήμερα οἱ διάφοροι διαγωνισμοί μας, τὴν εἶχε ὁ τελευταῖος αὐτὸς διαγωνισμὸς τῆς «Ἑβδομάδος» μὲ τὸ περίεργο κι' ἐξυπνότατο ἐρώτημα τοῦ "Εδισσων.

Πραγματικὰ—ἄλλωστε αὐτὸ μπορεῖ ὁ καθένας νὰ τὸ διαπιστώσῃ διαβάζοντας τοὺς καταλόγους τῶν ὀνομάτων ὅλων ὅσων ἔλαβαν μέρος στὸν διαγωνισμόν μας—ἀνέρχονται σὲ χιλιάδες τὰ γράμματα ποὺ ἐπήραμε μὲ τὶς διάφορες λύσεις. Κι' αὐτὸ γιὰ τὴν «Ἑβδομάδα» εἶνε ἕνα χαρμόσυνο γεγονός,, γιατὶ φανερώνει πὼς τὸ περισσότερο μέρος τῶν ἀναγνωστῶν της ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ τοὺς ἀρέσει ἡ καλλίτερη κι' ἀνώτερη πνευματικὴ τροφὴ ποὺ διαρκῶς προσπαθεῖ νὰ προσφέρῃ τὸ περιοδικό μας, καὶ τοὺς εὐχαριστεῖ νὰ ἐνδιαφερθοῦν σ' ἕναν διαγωνισμὸ ποὺ ἀπαιτεῖ σκέψη καὶ μελέτη, κι' ὄχι προχειρότητα καὶ ἐπιπολαιότητα.

Μὰ ἐκεῖνο ποὺ ξεχωρίζει πάνω ἀπ' ὅλα, εἶναι αὐτὲς ἡ ἴδιες ἡ ἀπαντήσεις, καὶ οἱ συλλογισμοὶ τοὺς ὁποίους ἀναφέρουν οἱ περισσότεροι τῶν διαγωνιζομένων. Φτάνει νὰ τὴς διαβάσῃ κανένας γιὰ νὰ πεισθῇ πὼς οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴς ἔγραψαν, κάθησαν καὶ σκέφτηκαν, σκέφτηκαν πολὺ μάλιστα, καὶ προσπάθησαν ὁ καθένας μὲ τὸν δικό του ὀρθολογιστικὸ τρόπο νὰ βρῇ καὶ νὰ προτείνῃ τὰ διάφορα αἰτιολογικὰ ποὺ θὰ δικαίωναν τὴν λύση ποὺ δίνει.

Καὶ οἱ συλλογισμοὶ αὐτοὶ εἶναι τὴς περισσότερες φορὲς τόσο πειστικοὶ ποὺ ἀνάγκασαν τὴν ἐπιτροπή, κι' ὅταν ἀκόμη ἡ προτεινομένη λύσις δὲν ἦταν ἐκείνη ποὺ θᾶπρεπε, νὰ σταθῇ λίγο καὶ νὰ σκεφθῇ κι' ἡ ἴδια ἂν ἡ προτεινομένη λύσις δὲν θᾶταν δυνατὸ νᾶναι κι' αὐτὴ ὀρθή.

Γι'αὐτὸ ἀνάμεσα στοὺς βραβευθέντας ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ποὺ χωρὶς νὰ βροῦν τὴν ἀπόλυτα σωστὴ λύση, ἐβραβεύθησαν. Κι' αὐτὴ τὴν ἀπόφασίτης ἡ ἐπιτροπὴ τὴν ἐστήριξε στὸ γεγονὸς πὼς οἱ βραβευθέντες διαγωνιζόμενοι ὑπεστήριξαν τόσο καλά, τόσο ἀνθρώπινα, τόσο λογικὰ καὶ τόσο ἔξυπνα, τὴν λύση ποὺ πρότειναν, ὥστε νὰ πρέπῃ νὰ ξεχωριστοῦν καὶ νὰ βραβευθοῦν.

"Ετσι ἐνῶ, ἡ ὀρθότερη λύσις θᾶταν νὰ σωθοῦν:

α) ἡ μνηστή
β) ἕνας ὁδηγός
γ) τὸ παιδί

ὅπως πολὺ καλὰ καὶ ἐπιτυχέστατα μᾶς λέει ὁ λύτης ποὺ ἔλαβε καὶ τὸ πρῶτο βραβεῖο—τὴν ἀπάντησή του θὰ δημοσιεύσουμε ὁλόκληρην στὸ προσεχές, μαζὶ μὲ ἀποσπάσματα τῶν ἄλλων βραβείων — μεταξὺ τῶν βραβευθέντων ὑπάρχουν λύται ποὺ ὑπεστήριξαν ἄλλος τὴν διάσωση τοῦ σοφοῦ, ἄλλος τοῦ φίλου, καὶ ἄλλος τὴν..... δική του.

Λυπούμεθα γιατὶ ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ δημοσιεύσουμε ὅλες αὐτὲς τὴς ἐπιστολὲς ὁπότε ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ δικαίωναν ἀσφαλῶς τὴν ἀπόφαση τῆς 'Επιτροπῆς καὶ διαβάζοντας τὰ τόσο πειστικὰ «ὑπὲρ» καὶ «κατά» θὰ βρίσκονταν κι' αὐτοὶ στὴν δύσκολη θέση νὰ καθορίσουν ποία εἶναι ἡ καλλίτερη, κι' ἂν ἡ ὀρθὴ λύσις δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ μὴν εἶναι ἡ πιό... σωστή.

'Επίσης λυπούμεθα γιατὶ δὲν εἴχαμε περισσότερα βραβεῖα γιὰ νὰ δώσωμεν καὶ σὲ μερικοὺς ἀκόμα ἄλλους λύτας ποὺ ἡ ἀπάντησεις των μπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν ἰσάξιες μὲ αὐτὲς τῶν βραβευθέντων. Πάντως δημοσιεύουμε ἐδῶ τὰ ὀνόματά των καὶ τοὺς εὐχόμεθα σ' ἕναν ἄλλον προσεχῆ διαγωνισμὸ νὰ φτάξουν καὶ νὰ ξεπεράσουν τοὺς βραβευθέντας. "Ας θεωρήσουν δὲ μόνο, γιὰ τὴν φορὰ αὐτή, ἀρκετὴ ἱκανοποίησή τους, πὼς ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες ἀπαντήσεις, ἡ δικές τους ξεχώρισαν καὶ ἀναφέρθηκαν μὲ τὰ παραπάνω ἐπαινετικὰ γι' αὐτοὺς λόγια.

'Ο Πρόεδρος
Νικόλαος Λάσκαρης
'Η 'Επιτροπὴ
"Αγγελος Δόξας
Κ. Δ. "Ελληνας
'Ορφεὺς Καραβίας
'Αλέκος Λιδωρίκης
Ν. Νίκβας

—=—

ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ
ΤΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ
ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βραβεύονται οἱ κάτωθι:

Α' βραβεῖον ἐκ δρ. 1000:
Φίλιππος Χατζηγεωργίου 'Αθῆναι.

Β' βραβεῖον ἐκ δρ. 500:
'Αλέκος Παπανικολάου, Καβάλλα.

Γ' — ΙΒ' βραβεῖα ἐκ δρ. 100 ἕκαστον:
Κλεοπάτρα Μαυρίδου, Θεσσαλονίκη,
Γεώργιος Μουτάφης, 'Αθῆναι.
Γεώργ. 'Ιωαννίδης, Π. Ναούσταθμος.
Εὐρυδίκη Σταματοπούλου, Πάτραι.
Κώστας Κέπετζης, Κηφισσιά.
Κώστας 'Αγγελῆς, 'Αθῆναι.
Μερόπη 'Αργυροπούλου, 'Αθῆναι.
Κωνσταντῖνος Στεφανίδης, Κοζάνη.
Νῖκος Γεωργακόπουλος, Πάτραι.
Στέφανος Παπακώστας, 'Αθῆναι.

Εὔφημος μνεία:

Παῦλος Λιβανός, Κηφισσιά. 'Αλέκος Χατζηκοκόλης, Βέρροια, Μίμης Παπαχατζῆς, Τρίπολις. Μίτση Θρ. Βλυσίδου, 'Αθῆναι. Νῖκος Λαζαρίδης, 'Αθῆναι. Γεώργιος Μπακανάκης, 'Αθῆναι. Γεώργιος Ταμβάκης, Βόλος. Λούλα Παναγιωτουνάκου, 'Αθῆναι. Ν. Καρανόπουλος, 'Αθῆναι. Τ. Χρηστόπουλος, 'Αθῆναι. Μίμης Παπαγεωργίου, 'Ιωάννινα. Μῆτσος Ληξουριώτης, Πειραιεύς. Λουΐζα Δουβανᾶ, 'Αθῆναι. Μ. Α. Μαρῖνος, Βέρροια. Γιῶργος Γκίμπας, Κοζάνη. Γιάννης Καλούδης, Πειραιεύς.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἐλήφθησαν καὶ ἐξαιρετικὰ ἔξυπνες καὶ χιουμοριστικὲς ἀπαντήσεις τῶν κατωτέρω:

Κώστα Τζήμα, "Αρτα. 'Ανωνύμου Π. Νίκου Τρέχα, 'Αγρίνιον, Α. Πετράκη, Νέα Ὑόρκη. Νεβζὰτ Χάτκου. Λάρισα. Πλ. Γασπαράτου, 'Αργοστόλιον.

—=—

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΣ
ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΜΕΤΑΣΧΟΝΤΩΝ

Μεταξὺ τῶν ἀπαντήσεων, αἵτινες ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν Κριτικὴν 'Επιτροπήν, ἦσαν καὶ αἱ ἀπαντήσεις τῶν κατωτέρω, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν περιελήφθησαν εἰς τοὺς προηγουμένους δημοσιευθέντας καταλόγους ὀνομάτων:

'Αθανάσιος Παπαγεωργίου, Θεσ/νίκη. Χρῆστος Μπούντης,, 'Αθῆναι. Στυλιανὸς Παπαμιχελάκης, 'Αθῆναι. 'Αντιγόνη Παυλίδου, 'Αθῆναι. Δημήτριος Μπαρτζώκας, "Αρτα. Παναγιώτης Πολέμιος, Ναούσταθμος. Χρῆστος Κωνσταντόπουλος, Θεσ/νίκη. Γ. Κανελλοκόπουλος, Καλαμάτα. Πύρρος Κατσούλης, 'Αθῆναι. Κοῦλα Κουκκοῦ, Σέρραι. Α. Τριανταφυλλίδου. Ν. Λαζαρίδης, 'Αθῆναι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

'Η «'Εβδομὰς» εὐχαριστεῖ θερμῶς ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους καὶ ἀναγνώστας της τῆς εὐχήθηκαν γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο.

—=—

Α ν δ ρ. 'Ανδρεόπουλον, Πειραιά. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν, θερμότατα γιὰ τὰ φιλικὰ αἰσθήματά σας καὶ τὰ τόσο καλὰ λόγια σας. Δὲν νομίζουμε καθόλου πὼς μᾶς κολακεύετε ὅταν μᾶς γράφετε πὼς ἐν τῷ λίγο καιρὸ ἀναγνώστης μας. παρατηρεῖτε πὼς «πραγματικὰ κανένα ἄλλο ἑλληνικὸ περιοδικὸ δὲν μοιάζει τῆς «'Εβδομάδος» σὲ τίποτα καὶ πρὸ παντὸς στὴ πρωτοτυπία". Αὐτὸ τὸ ὁμολογοῦν οἱ ἀναγνῶσται μας, παλαιοὶ καὶ νέοι, καὶ εἴμεθα γι' αὐτὸ ὑπερήφανοι. "Οσον ἀφορᾷ τὴν πρώτην ἐρώτησίν σας, γράψατέ μας τὴ διεύθυνσίν σας διὰ νὰ σᾶς στείλωμεν τὰ προηγούμενα φυλλάδια τοῦ «Πλήρους δωρεάν. Γιὰ τὴν σελίδα «Ν. Λογοτεχνία» μπορεῖτε νὰ στέλνετε ὅ,τι θέλετε. Κρατᾶμε εἰς τὰ προσεχῆ «Μεταξὺ μας».

—Ἀ λ. Γ χ ά σ ε ι ο ν, 'Ενταῦθα. Δυστυχῶς προηγουμένη σας ἐπιστολὴ δὲν ἐλήφθη διότι καὶ ἂν παρέπιπτε ἡ ἀπάντησίς σας εἰς τὸν διαγωνισμὸν λόγῳ τῆς πληθύος τῶν ἀπαντήσεων, θὰ σᾶς εἶχε σταλῇ ἀμέσως τὸ ζητηθὲν φυλλάδιον. Γράψατέ μας τὴν διεύθυνσίν σας διὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποστείλωμεν.— 'Α ν τ. Κ ο υ σ ο ύ λ τ ο ν 'Ομπερβίλλιέ— Γαλλίαν. Τὸ παριζιάνικο κολλιέ σας, ἂν καὶ πολὺ ἐπιτυχημένο, ἔφθασε πολὺ ἀργά. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν εὐχάς σας. — Δ ι ο ν ύ σ ι ο ν Μ α μ π ά σ η ν, Κωνσταντινούπολιν. Τὰ ζητηθέντα φύλλα ἐστάλησαν ἀπ' εὐθείας στὴν διεύθυνσίν σας.— Ν ί κ η ν Π τ ρ ο π ρ ο ύ λ ο υ, Πύργον. "Οσον καὶ σᾶς ἐνθουσιάζει τὸ μυθιστόρημά μας «Πύργος» καὶ διάζεσθε νὰ διαβάσετε τὰς ὑπολοιπες σελίδες του ὅλες μαζί» δὲν μποροῦμεν δυστυχῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε, διὰ τὸ ἁπλούστατον λόγον ὅτι δὲν ἔχει ἐκδοθῆ. Νομίζετε πὼς νομίζετε εἰς βιβλίον. Τὴν ἀπάντησάς σας εἰς τὸν διαγωνισμὸν μᾶς τὴν στείλατε πολὺ ἀργά.—'Εφ. Λ ο υ κ. Πειραιᾶ. Δὲν ἐχάσατε τὰ πρῶτα φυλλάδια τοῦ «Πλήρους» γράψατέ μας τὴν διεύθυνσίν σας διὰ νὰ σᾶς τὰ ἀποστείλωμεν δωρεάν.—Μ α ρ ί.—Π ο λ ι Βελιγράδιον. Αἱ ἐπιστολαί σας ἐλήφθησαν καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ἀνεστάλη χρὸς ὅτου μᾶς ἀποστείλετε μόνιμον διεύθυνσιν.— Χ.φ. Κ ο ύ γ ι α ν, Πετρούπολιν. Τὰ δυὸ φύλλα σᾶς ἐστάλησαν. Ἐγήσαμεν τὰ δέοντα καὶ εὐχαριστοῦμεν τὸ ἐνδιαφέρον σας.—Τ ό λ ι ο ν Φ ι λ ι π ί δ η ν, Κοζάνην. Π α ῦ λ ο ν Κ ύ μ η ν Σῦρον. Εὐχαριστοῦμεν.— 'Α ν τ. 'Αντωνιάδου, 'Ενταῦθα. 'Ιω. Τζόγιαν, 'Ιωάννινα. Γ ι ά ν ν η Γ κ ρ ο ύ ζ α λ η, Ψάρι — Τριφυλίας Κ ω ν σ τ. Μ α ν ι ά κ η ν, Λεμεσόν. Τὰ ζητηθέντα φύλλα ἐστάλησαν.

Μεταξύ μας

Α. Ν ι κ ο λ α ΐ δ ο υ. Πήραμε τὸ γράμμα σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Στεῖλτε μας ὅ,τι θέλετε. 'Ελπίζουμε νᾶνε καλὸ καὶ νὰ δημοσιευθῇ. — Ν ε ο έ λ λ η ν α. "Εχετε καὶ δὲν ἔχετε δίκηο σ' αὐτὰ ποὺ γράφετε. Πάντως πολὺ σύντομα θὰ γραφῇ κάτι ποὺ θὰ ὑποστηρίζῃ τὴν ἄποψή σας. — Μ. Π. Στεῖλτε το. "Αν εἶνε καλὸ θὰ δημοσιευθῇ. — Α. Τ ο π ούρ η ν. "Αν τὸ λάβαμε θὰ σᾶς ἔχουμε ἤδη ἀπαντήσῃ. 'Αλλοιώτικα θὰ χάθηκε στὸ Ταχυδρομεῖο. — Ν. Γ κ ό τ σ η ν. καὶ Γ. Γ ι α ν ν ό π ο υ λ ο ν. "Εχετε ποῦ καὶ ποῦ μερικοὺς καλοὺς στίχους, στὸ σύνολο ὅμως ὑστεροῦν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε δημοσιεύσιμοι.—Α. Π α π α ν ι κ ο λ ά ο υ. Τὸ ποίημά σας ἀρκετὰ καλό, δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶνε κατάλληλο γιὰ τὴν σελίδα μας.

S. S. Σχετικὰ καλλίτερο τὸ «Θολὲς Σκέψεις» ὄχι ὅμως δυστυχῶς καὶ δημοσιεύσιμο. — Χ. Σ π α θ ά ρ ι ο ν. Κάνετε λάθη μετρικῶς. Γι' αὐτὸ θᾶταν καλλίτερο νὰ διαβάζατε μιὰν στιχουργικὴ καὶ νὰ διορθώσετε τὴν τεχνική σας. — Β. Θ λ ι β ε ρ ὸ ν. 'Ακατάλληλο γιὰ μᾶς. Στεῖλτε μας τίποτε καλλίτερο ἂν ἔχετε. — 'Α θ. Φ α ν ω τ ῆ ν. Μᾶς στέλνετε ἕνα μυθιστόρημα, τὰ «'Απομνημονεύματα αἰνὸς Χαμοιλιοῦ» καὶ τὸ προλογίζετε ἔτσι: «Εἰς τὸ βιβλίο αὐτὸ θὰ ἀναφέρομε τὴ ζοῖ ενος μικρου πεδιου ποὺ ἔζησε ἀναμεσά στοὺς Κακοπιούς καὶ σιντοχρόνος ἔγινε ἕνας καλὸς ἀνθρωπος με την βοήθεια ἑνὸς ἀστηνομικοῦ».

Δυστυχῶς τὸ μυθιστόρημά σας δὲν μᾶς ἱκανοποίησε καὶ ἐπειδὴ πιστεύουμε πὼς δὲν θὰ ἱκανοποιήσῃ οὔτε καὶ τοὺς ἀναγνῶστες μας, μὲ μεγάλη μας θλίψη δὲν θὰ τὸ δημοσιεύσωμε. — Χ α ρ ο ύ μ ε ν ο ν. 'Αποφύγετε τὴν τεχνοτροπίαν αὐτὴν ποὺ μᾶλλον σᾶς βλάπτει παρὰ σᾶς ὠφελεῖ. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. — Γ. Κ α ν ε λ λ α κό - π ο υ λ ο ν Οἱ στίχοι σας ἄτεχνοι καὶ χωρὶς νόημα. Μὴ βιάζεσθε. — Θ. Ζ α χ α ρ ά κ η ν. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. "Οσο γιὰ τὸ ἄλλο στεῖλτε μας τὰ χειρόγραφα νὰ τὰ δοῦμε. — Ζ. Χ ρ υ σ ο χ ό ο υ. Κοινὴ στιχοπλοκή, ποὺ δὲν λέει τίποτε. Προσπαθῆστε νὰ γράψετε κάτι καλλίτερο καὶ πρωτοτυπώτερο. — Π ι π ί ν α. 'Ασύνδετο καὶ ρηχὸ σὲ πολλὰ σημεῖα. 'Αποφεύγετε τὰς ἐπαναλήψεις καὶ μὴν προχειρογράφετε. — Κ. Ρ ῆ γ α ν. Μᾶς στέλνετε ἕνα ποίημα καὶ μᾶς γράφετε: "Αργησα ἀλήθεια νὰ σᾶς γράψω ἀλλὰ τί νὰ πρωτοκάνω; Εἶχα ἐρωτευθῆ ἀρώστησα, τρελλάθηκα καὶ πέθανα. Τώρα σᾶς μιλῶ ἐκ τοῦ ὑπερπέραν.

Τὶ νὰ σᾶς ποῦμε ὕστερα ἀπ' αὐτό; Δυστυχῶς μ'ὅλη τὴ καλή μας διάθεσι ἀδυνατοῦμε νὰ κρίνουμε «τεθνεῶτας» καὶ πρὸ παντὸς φοβόμασιε νὰ τὰ μπλέξωμε μὲ «ὄντα ἐκ τοῦ ὑπερπέραν». 'Απὸ ταθῆτε καλλίτερα στὸν κ. Τανάγρα. — Ν. Κ ο ν τ ό ρ ο ν. Οἱ στίχοι σας δυστυχῶς δὲν μαρτυροῦν καμμιὰν ἀνώτερη ποιητικὴ διάθεση. — Α. Μ α ρ ῆ ν. Προχειρογραμμένο καὶ σὲ πολλὰ σημεῖα ἀσύνδετο καὶ παράλογο. Προσέχετε περισσότερο στὸ μέλλον. — Σ. Γ ι α ν ν ᾶ τ ο ν. "Οχι τόσο καλοὶ οἱ τελευταῖοι στίχοι σας. 'Αποφεύγετε τὴν προχειρογραφία. — Γ. Λ ά λ η ν. Κάτι πάει νὰ πῇ τὸ πεζό σας χωρὶς ὅμως νὰ τὸ ὁλοκληρώνῃ. — Κ ρ ῆ τ α. Διαβᾶστε πρὸς τὸ παρόν. Θὰ ὠφεληθῆτε πολὺ περισσότερον. — Α. Δ. Δημοσιεύουμε ἐδῶ τὸ ποίημά σας ὑπὸ τὸν τίτλον «Πνεῦμα» κι' ἐλπίζουμε ἄλλη φορὰ νὰ σᾶς φωτίσῃ τὸ ..., "Αγιον Πνεῦμα νὰ μὴ ξαναγράψετε τέτοιους στίχους:

Τὸ πνεῦμα νά!
Γοργά, τρελλᾶ
κατρακυλᾶ
Λυώνει σὰν κερί
καὶ πάντα τρέχει.
Εἶν' ἄδικο, κουτό!
καὶ σὰν καρτερεῖ
ξανὰ τί ναυρεῖ;
τότε κάτ' ἔχει.
Εἶμαι σὰν μωρό!
μή, γιατὶ πονεῖ.
σὰν ζητᾶς πολύ;
Ὦ! μὴ τὸ κουράζεις!
Θὲς νὰ τὸ ξεκάνῃς!
"Ανθρωπε ὑλ' εἶν' αὐτὴ
προσοχὴ λεπτή.

— Ν. Π α π α ν ι κ ο λ ά ο υ. 'Αρκετὰ καλό, δυστυχῶς ὅμως πολὺ μεγάλο γιὰ τὴ σελίδα μας. — 'Α ν ν ι ο ύ τ α. "Εχετε μερικοὺς καλοὺς στίχους, στὸ σύνολον ὅμως τὰ ποιήματά σας ὑστεροῦν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι δημοσιεύσιμα. Περιμένουμε κάτι καλλίτερο. — Ε. Π. Τὸ διήγημά σας ἀψυχολόγητο καὶ χωρὶς εἱρμὸ καὶ συνοχή. Προσέχετε περισσότερο. —

Α. Ρ ο δ ι ν ό ν. 'Αρκετὰ καλό, ἀλλὰ ἀκατάλληλο γιὰ τὴ σελίδα μας. Σ π α κ ώ φ. Προχειρογραμμένο καὶ κοινότυπο. — Κ. Μ α ν τ ζ ο υ ρ ά ν η ν. Δημοσιεύουμε ἐδῶ μερικοὺς στίχους σας καὶ σᾶς συμβουλεύουμε νὰ μὴν τοὺς ξαναγράψετε... εἴτε μὲ ἄχνη εἴτε μὲ πάχνη:

Στὰ συνεφιασμένα οὐρανόσκαλα
ἔγραψε μιὰ προσταγὴ ἡ ἄχνη:
νὰ γλεντήσω πλέρια τὴ ζωή
δίχως πάχνη.

—Τ α σ ο ύ λ η ν. Δυστυχῶς τὸ πεζὸ σας δὲν φανερώνει τίποτε ποὺ νὰ δικαιολογοῦσε τὴ δημοσίευσή του. Κοινοτυπίες κακογραμμένες κι' ἀσύνδετες. — Π 'Α θ η ν α ῖ ο ν. Τὰ τελευταῖα σας δὲν μᾶς ἱκανοποίησαν. — Β. Ρ ο δ α κ ι ν ό ν. Τὸ πεζό σας ἀκατανόητο. 'Αποφεύγετε τὶς ρητορεῖες καὶ τὶς ἐπαναλήψεις. — Α. Φ λ ο γ έ ρ α ν. Δυστυχῶς μᾶς ἦρθε παράκαιρα. — Μ. Κ ρ ς. Διαβᾶστε πρὸς τὸ παρόν. — Β. Β ε ρ ά ϊ. Μᾶς στέλνετε ἕνα διήγημα ποὺ εἶνε τελείως ἁπλοϊκὰ γραμμένο, χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον, σὰν μιὰ μαθητικὴ ἔκθεσις. — Τ. Λ ι μ π έ ρ η ν. Τὸ εὐθυμογράφημά σας ἀκατάλληλο γιὰ μᾶς.—Δ έ σ π ω. Δυστυχῶς τὸ πεζό σας αὐτὸ μᾶς ἦσθε παράκαιρα.— Σ. 'Α λ ο ύ ρ γ η ν. Καλὸ γιὰ ἕνα παιδικὸ περιοδικό, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ μᾶς.—Π. Κ α τ σ ο ύ λ η ν. 'Ακατάστατα γραμμένο καὶ χωρὶς εἱρμὸ καὶ συνοχή.—Γ ι ῶ ρ γ ο ν Μ. 'Αποφεύγετε τὴν ἐξεζητημένη αὐτὴ τεχνοτροπία. Ζημιώνει μᾶλλον παρὰ ὠφελεῖ. — Φ. Λ ά ζ α ρ η ν. Διαβᾶστε πρὸς τὸ παρὸν μιὰν στιχουργική. — Κ. Ζ έ ν ι α ν. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς.—Π έ τ ο Ν τ ι ά ν. 'Αψυχολόγητο καὶ ἀσυνάρτητο. Προσέξετε περισσότερο στὸ μέλλον κι' ἀποφεύγετε τὶς κοινοτυπίες.—Μ α ρ ί κ α Π. Δυστυχῶς οὔτε τὸ πεζὸ σας οὔτε οἱ στίχοι σας εἶνε κατάλληλοι πρὸς

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΜΕΤΑΞΥ 16 ΚΑΙ 20 ΕΤΩΝ

Πολλὲς μητέρες καὶ πολλὲς γιαγιές, χρεωστοῦν τὴν στρωτή τους ἐπιδερμίδα καὶ χωρὶς ρυτίδα, σὲ μιὰ ἁπλῆ συνταγὴ διὰ τὸ χρῶμα, ἡ ὁποία δίδει συχνὰ εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, μίαν νέαν καὶ ἐκπληκτικὴν ὡραιότητα ἐντὸς μιᾶς νυκτός. Σήμερον, χιλιάδες κορίτσια ἔχουν ἐπιδερμίδας ἀνεπαρκῶς θρεμμένας, πρᾶγμα ποὺ τὶς κάμνει νὰ φαίνωνται πλέον ἡλικιωμέναι ἀπ' ὅ,τι πραγματικῶς εἶναι. Περίφημοι καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ ἐπιδερμὶς δύναται ν' ἀπορροφήσῃ διαφόρους τροφάς, αἱ ὁποῖαι τὴν τρέφουν εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου ἐναπετέθησαν.

Ἐγγυόμεθα μὲ 100.000 φράγκα, ὅτι ἡ **Creme Tokalon** περιέχει ὅλας τὰς ἐκτάκτως θρεπτικὰς οὐσίας, τὰς ὁποίας μετεχειρίσθη ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης **Dr .Stejskal,** διὰ τὰ περίφημα πειράματά του διατροφῆς τῆς ἐπιδερμίδος. Οὕτως, αἱ ρυτίδες ἐξαλείφονται, οἱ πλαδαροὶ μῦς τοῦ προσώπου καθίστανται σφικτοὶ καὶ τὰ ὠχρὰ καὶ μαραμένα χρώματα λαμβάνουν ὄψιν δροσερὴ καὶ νεαρά. Αἱ γυναῖκες τῶν 50 χρονῶν δύνανται νὰ δείχνουν μόνον 30.

Μεταχειρίζεσθε πάντοτε τὴν κρέμα **Tokalon,** τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα χρώματος ρόζ διὰ τὸ βράδυ πρωτοῦ κατακλιθῆτε καὶ τὴν κρέμα **Tokalon** τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα χρώματος λευκοῦ (ὄχι λιπαρὰ) διὰ τὸ πρωί.

Ἡ λευκὴ κρέμα, οὐχὶ λιπαρά, συντείνει, ὥστε νὰ κολλᾷ ἡ πούδρα στὸ πρόσωπο καὶ νὰ μὴ φαίνεται. 'Εν περιπτώσει μὴ ἱκανοποιητικῶν ἀποτελεσμάτων, τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

Γεν. 'Αντ. **Tokalon,** Πραξιτέλους 42, 'Αθῆναι.

δημοσίευσιν. — Στέφ. Γκ. Διαβᾶστε πρὸς τὸ παρόν. — Θ. Ἀνθέμην. Ὁμοίως.—Γ. Μουτάφην. Καλό.—Α. Βαμβ Κάνετε πολλὰ μετρικὰ λάθη. Θάταν προτιμότερο πρὶν ξαναγράψετε νὰ διαβάσετε μιὰν στιχουργική. — Γ. Κύρην. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. Τὸ πεζό σας προχειρογραμμένο. καὶ δίχως νόημα. — Θ. Παπαγεωργίου. Ἀρκετὰ καλό. Δυστυχῶς ὅμως πολὺ μεγάλο γιὰ τὴ σελίδα μας. — Α. Σοφοκλέους. Ὑστερεῖ ἀπὸ ἄλλα καλλίτερα προηγούμενά σας. — Τ. Θλιμμένον. Τὸ πεζό σας προχειρογραμμένο. Οἱ στίχοι σας ἄτεχνοι. — Π. Ροδῆν. Καλὸ μόνο τὸ ἕνα. — Ν. Γκρενόν. Ἀψυχολογητο καὶ σὲ πολλὰ σημεῖα ἀκατανόητο. — Θαμμένον. Ἰὴν φορὰν αὐτὴν δὲν μᾶς ἱκανοποιήσατε. Μὴ βιάζεσθε. — Π. Βέννην. Ἀκατάστατα καὶ πρόχειρα γραμμένο. Ἀποφεύγετε τὴν προχειρογραφία. — Δ. Λώδην. Ἄτεχνη στιχοπλοκὴ χωρὶς καμμιὰ ἀνώτερη πνοή. — Κ. Χρυσάνθην. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς — Παστάβαρ. Μὴ βιάζεσθε καὶ μελετῆστε πρὸς τὸ παρόν. — Λ. Λῶλον. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. — Κατίνα Β. Κάτι πᾶτε νὰ πῆτε, δίχως ὅμως δυστυχῶς νὰ κατορθώνετε ἴσαμε τὸ τέλος νὰ τὸ ὁλοκληρώσετε. Προσέχετε περισσότερο στὸ μέλλον. — Κ. Μαρῖνον. Ἔχετε μερικοὺς καλοὺς στίχους, στὸ σύνολο ὅμως τὸ ποίημά σας ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε ἄρτιον.—Ἰωαν. Σαρρῆν. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν σύστασί μας. Μὴ βιάζεσθε καὶ μὴ προχειρογράφετε. — Γ. Εὐαγγελίου. Ἀρκετὰ καλό, δυστυχῶς ὅμως πολὺ μεγάλο γιὰ τὸν χῶρο ποῦ διαθέτουμε. Στεῖλτε μας κάτι μικρότερο. — Γ. Πανταζῆν. Οἱ στίχοι σας ἄτεχνοι καὶ χωρὶς κανένα ἀνώτερο νόημα. — Π. Τάκην. Αὐτὰ ποὺ μᾶς στείλατε εἶναι ἀκατάλληλα γιὰ τὸ περιοδικό μας. — Ἰ. Σαρρῆν. Προχειρογραμμένο καὶ χωρὶς νόημα. Μὴν βιάζεσθε. — Ν. Τζώρτζ. Ἂν τὸ λάβαμε ἀσφαλῶς θὰ σᾶς ἀπαντήσαμε, ἀλλοιώτικα θὰ χάθηκε στὸ ταχυδρομεῖο. — Ε. Ροδάνθη. Τὰ τελευταῖα σας δὲν μᾶς ἱκανοποίησαν. Πρέπει νὰ γίνετε ἀπαιτητικώτερη ἀπ' τὸν ἑαυτό σας. — Ἰ. Βασιλειάδην. Δημοσιεύουμε ἐδῶ ἕνα τετράστιχό σας γιὰ νὰ πεισθῆτε καὶ μόνος σας πῶς πρέπει νὰ ἐργασθῆτε στὸ μέλλον προσεκτικώτερα:

Στὴ διάβα μ' ἀπροσδόκητα εὑρέθης
ὀνειρεμένη κόρη οὐρανία
Εἰς τοῦ βιολιοῦ σου τοῦ πλάνου τῆς μέθης
Μὲ συναρπάζ' ἡ γλυκειά φαντασία.

Μ. Ἀϊβαλιώτου. Κοινὴ στιχοπλοκὴ δίχως κανένα νόημα. — Γ. Σαρρῆν. Μὴ πολυγράφετε καὶ μὴ βιάζεσθε. — Νινέττα. Κάτι λένε τὰ πεζά σας χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσουν νὰ ἐκφράσουν μιὰν ἄρτια σκέψη ἢ εἰκόνα. — Γιῶργον Α. Κ. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. — Φαέθωνα. Πολύ, μὰ πάρα πολὺ κατώτερα τὰ τελευταῖα σας ποιήματα ἀπὸ ἄλλα προηγούμενά σας. Γιατί; — Μάτα. Δυστυχῶς οἱ στίχοι σας ἄτεχνοι καὶ χωρὶς συνοχὴ καὶ νόημα. Μὴν προχειρογράφετε. — Μάκην Δ. Τὸ διήγημά σας ἔχει μερικὰ σημεῖα καλά, γενικὰ ὅμως δείχνει βιασύνη καὶ προχειρότητα. Ἐπιμεληθῆτε τὸ λεκτικό σας. Εἶνε φοβερὰ μικτό.—Τ. Ἀποστολόπουλον. Δυστυχῶς τὸ πεζοτράγουδό σας δὲν ἔχει κανένα στοιχεῖο ποὺ νὰ δικαιολογῆ τὴν δημοσίευσή του. Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ γράφετε, θὰ σᾶς ἀπαντήσαμε σὲ προηγούμενα: «Μεταξύ μας».—Κ. Μαυρησόρην. Οἱ στίχοι σας ἄτεχνοι καὶ χωρὶς καμμιὰν ἀνώτερη πνοή. — Σπσκώφ. Μὴ βιάζεσθε καὶ ἐπιμεληθῆτε καλλίτερα τὰ γραπτά σας. — Νικ. Πάμ. Λυπούμαστε πού μᾶς ἦρθε παράκαιρα. — Ἰ. Καμαρινέα. Ὄχι καὶ τόσο καλὸ σὰν ἄλλα προηγούμενά σας. — Α. Κατσιμίτην. Δυστυχῶς οὔτε οἱ στίχοι σας οὔτε τὰ πεζά σας μᾶς ἱκανοποίησαν. Διαβᾶστε πρὸς τὸ παρόν. — Τ. Μελαχροινόν. Διαβᾶστε, διαβᾶστε πρὸς τὸ παρόν. — Γ. Ἰωαννίδην. Σχετικὰ καλλίτερο τὸ «Εὐχαριστῶ», δυστυχῶς ὅμως κανένα ἀπ' τὰ τελευταῖα σας δὲν εἶναι καλό. Μὴ βιάζεσθε, ἡ βιασύνη ὁδηγεῖ σὲ προχειρότητα κι' αὐτὴ βλάπτει ἀντὶ νὰ ὠφελῆ. — Α. Σταθάκην. Παιδιάστικη στιχοπλοκὴ χωρὶς κανένα δεῖγμα μιᾶς ποιητικῆς πνοῆς.—Μ. Μαῦρον. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς.—Ν. Καλό.—Μ. Παπαδόπουλον. Ἔχετε ποὺ καὶ ποὺ μερικοὺς καλοὺς στίχους στὸ σύνολο ὅμως τὸ ποίημά σας εἶναι ἄτεχνο. —Ε. Βήλιαν. Δημοσιεύουμε ἐδῶ λίγους στίχους ἀπ' τὸ ποίημά σας μὲ τὴν εὐχὴ νὰ βρῆτε αὐτὸ ποὺ ποθεῖτε καὶ νὰ μὴν ξαναγράψετε στίχους:

"Ενα πράγμα ἐπιθυμῶ
νὰ ἔχω μέσα στὴ καρδιά μου
Ἀλλ' ὅμως, δὲν μπορῶ
Καὶ πονὸ πολὺ βαθυά μου.
Γιαλυστερὸ δὲν εἶναι χρυσάφι
οὔτε λαμπρὸ μαργαριττάρι
οὔτε πετρίδι ποὺ ἀστράφει
Αὐτὰ δὲν ἔχουν καμιὰ χάρη.
Εἶναι μονάχα ἕνα κρυφὸ
Κι' ἀθῶο πλασματάκι
εἶναι ὁ ἔρως ποὺ ποθῶ

Μ. Κώς. Διαβᾶστε, διαβᾶστε πρὸς τὸ παρόν. Οἱ στίχοι σας παιδαριώδεις. —Μ. Θαμμένον. Οἱ τελευταῖοι σας στίχοι ἄτεχνοι καὶ βιαστικὰ γραμμένοι. Σχετικὰ καλλίτερο τὸ «Βραδυά» ὄχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμο.—Μ. Μάνδ. Κοινότυπο καὶ χωρὶς νόημα Νίκα. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς.—Ἀερόφιλον. Στιχοπλοκὴ ἐπιθεωρησιακῶν λατκῶν τραγουδιῶν ἀκατάλληλων γιὰ τὴ σελίδα μας.—Ἰ. Φεργαδιώτην. Θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴ σειρά του. Τὰ τελευταῖα σας ἄτεχνα.—Σ. Γιαννάτον.Καλό.—Η. Κ. Τ. Ἄτεχνα καὶ κακογραμμένα. Μὴ βιάζεσθε.—Μ. Ἄρκαν. Προχειρογραμμένες κοινοτυπίες δίχως νόημα καὶ συνοχή.-Σ. Νικολόπουλον. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς.—Ἀλεξ. Ν. Σχετικὰ καλλίτεροι οἱ στίχοι σας ὄχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμοι. Προσπαθῆστε νὰ γράψετε κάτι καλλίτερο.—Π. Κ. Ἄτεχνα καὶ κακογραμμένα. Διαβᾶστε μιὰν στιχουργικὴ γιατὶ κάνετε πολλὰ μετρικὰ λάθη.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΩΡΟΛΟΓΟΠΩΛΕΙΟΝ
Π. Γ. ΙΓΓΛΕΣΗ
Σταδίου 39 καὶ Γεωργίου Σταύρου γωνία

Θὰ εὕρητε πλουσίαν συλλογὴν ὡρολογίων καὶ κοσμημάτων εἰς τιμὰς πολὺ εὐθηνάς.

ΔΙΤΣ

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ τοῦ παγκοσμίου φήμης Παρισινοῦ Οἴκου FRANÇOIS TEDESCO, B. RASPAIL 39 μὲ μηνιαῖα ἐργόχειρα σχεδιασμένα ἐπὶ ὑφάσματος καὶ μὲ ὅλα τὰ ὑλικὰ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ 15θήμερα, μηνιαῖα, δίμηνα καὶ ἑξάμηνα. δι' ἀσπρόρρουχα, κεντήματα, ΙΡΛΑΝΤ, ΦΙΛΕ, ΑΖΟΥΡ, ΚΡΟΣΕ, ΤΡΙΚΟ, δι' ὅλα τὰ εἴδη ΠΟΥΛ-ΟΒΕΡ καὶ γυναικείων ἐργοχείρων.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ «La Femme Chez Elle». «Journal dss Ouvrages de Dames», «Mon Aiguile», «Mademoiselle», «Ma Poupée», «De la Cave au Grenier» κ. ἄ.

ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ μὲ Patrons Expliqués διὰ φορέματα γυναικεῖα καὶ καὶ παιδικά, μπλοῦζες, κορσάζ, ἀσπρόρρουχα.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ διὰ προῖκας, ΕΚΜΑΘΗΣΙΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ὡς καὶ δι' ὅλα τὰ εἴδη ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ.

Κατάλογοι λεπτομερεῖς ἀποστέλλονται ἀντὶ δραχμῶν τριῶν ἢ τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα.

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΦΡΑΓΚΟΥ πρὸς ΠΕΝΤΕ (5) ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΥ.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος. ΝΙΚΟΣ Ἰ. ΜΟΣΧΟΣ *Στοὰ Δρακοπούλου 10—11,*

Περιοδεύων ἀντιπρόσωπος Δ. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ *Φιλελλήνων 3 ΑΘΗΝΑΙ*

ΚΥΡΙΑ
ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ
Πρὶν παραγγείλετε
ΖΩΝΗ ἢ ΚΟΡΣΕ
ἐπισκεφθῆτε τὸ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ "ΜΙΝΕΡΒΑ"
ΣΤΑΔΙΟΥ 15
παραπλεύρως «Ἀττικοῦ»

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ΠΟΥΔΡΑ
ΚΡΕΜΑ
ΣΑΠΩΝ
EDELWEISS
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ
ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ ΧΑΠΙΑ
Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφίλιδος. Ἐγκεκριμμένον παρὰ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων. Ἀντιπρόσωποι:
ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σια
Πειραιᾶ
Ἐπιστημονικαὶ μελέται παρὰ τῷ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλᾳ,
Ἀθῆναι, Ὁδὸς Ἑρμοῦ 116

ΥΣΤΑΝ
(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)
Τὸ Νέον Γαλλικὸν φάρμακον. Θεραπεύει τὴν κυστίτιδα καὶ τὴν βλενόρροιαν.
Ἀντιπρόσωποι:
ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ ΣΙΑ
ΠΕΙΡΑΙΑ

MODES-ΚΑΠΕΛΛΑ
ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ
Κάθε Κυρία ποὺ τῆς ἀρέσει νὰ ντυθῆ Chic καὶ μὲ πολὺ λογικὴν τιμὴν ἂς ἐπισκεφθῆ τὴς MODES
ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ
ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 14, Β'. ΟΡΟΦΟΣ *ΜΕΓΑΡΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ*

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ
ΧΙΩΝ **ΡΟΔΑΛΙΝΗ** ΧΙΩΝ
ΧΙΩΝ

Εἶμαι πουδραρισμένη καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐγλύτωσα ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης. Εὕρηκα ἐπὶ τέλους τὴν πούδρα ποὺ ἤθελα καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ Πούδρα
ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΑΫΠΝΙΑ
ΛΟΓΩ. ΔΥΣΠΕΨΙΑΣ;

Λάβετε ἀμέσως μία κουταλιά

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Μετὰ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ κοιμάσθε τὸν γλυκύτερον ὕπνον

ΕΧΕΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ ΓΕΥΣΙΝ
ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ
ΔΡΟΣΙΖΕΙ
ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ
τὸν στόμαχον καὶ τὰ ἔντερα

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΟΥ Νοταρᾶ 15 Ἀθῆναι